

MÁRK  
EVANGÉLIUMÁNAK

SZELLEMI MAGYARÁZATA

ANTAL  
BESZÉLŐ ÉS ÍRÓMÉDIUM ÚTJÁN

A „REFORMIERENDE BLATTER” MÁSODIK KÖTETÉBŐL  
AZ  
„ÉGI VILÁGOSSÁG” 1911-1912. ÉVFOLYAMAINAK NYO-  
MÁN

**TARTALOMJEGYZÉK**

(\*\*)

BEVEZETÉS .....	3
ELSŐ FEJEZET .....	8
A keresztség.....	8
MÁSODIK FEJEZET.....	19
Az Evangélium .....	19
HARMADIK FEJEZET .....	129
A csodák .....	129
NEGYEDIK FEJEZET.....	145
Az emlékezet .....	145
ÖTÖDIK FEJEZET .....	156
Golgota .....	156
HATODIK FEJEZET .....	159
Tanúbizonyság Krisztusról .....	159
HETEDIK FEJEZET .....	163
Halhatatlanság. Szellemközlekedés .....	163

## BEVEZETÉS<sup>1</sup>(\*\*)

**Üdv nektek, kedves emberek!**

ÖRVENDEZZETEK a Teremtő kegyelmének, amely közeledik hozzátok, hogy megváltson benneteket bukásotokból. Múlnak az idők és Isten kegyelmes, könyörülettel teljes a tévelygők, szeretetteljes a gyengék, jóságos az együgyűek iránt. Ő kiadja a jelszót odafönn az égből és szózata lehatol a földig; angyalai pedig elviszik szavának csengését azokhoz, a kiknek - miután az Ő atyai érzéseit még nem képesek megérteni - szavakra van szükségük. Dicsőségesek azok a sugarak, melyek a minden világosság világosságától, minden szellem szelleméből áramlanak ki, és keresztülhatolva a szférákon és világon, alakokat öltenek a földön. Mennyei Atyátoknak melegsége im elérkezett hozzátok, hogy áthassa a szellemeket; megindítsa az emberek lelkét és felébressze bennük azokat az érzéseket, melyeket a Mindenható minden emberi szívbe beleültetett, t. i. a Teremtőben való hitnek, a Hozzájuthatás reménységének, s az örömnél és hálnak érzetét az Ő végtelen könyörületessége fölött! Hatalmasak és édesek, üdvözítők ezek a hangok, mert az angyalok karán és a szellemek seregein keresztül jönnek le Istentől a földre, - erre az elvesztett paradicsomra.

**Mindig dicsérni és dicsőíteni fogom az örökkévaló Istent, aki megengedte nekem, hogy újból szólhassak az emberekhez, és újból hirdessem nekik az Ő akaratát.** Nagy kegyelem ez, óh emberek; hatása alatt megremeg a lelkem, de örvend is egyúttal, mert ismét megadatott nekem, hogy mint pásztor szólhassak a rám bízott juhokhoz és bárányokhoz, megfelelve az Úr ama hozzám intézett felhívásának: „**Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat!**” Igen, az Ő bárányait és juhait bízta ő reám, hogy legeltessem őket, s én mint ember legeltettem is őket addig, amíg Teremtőm engedte. És most, midőn idők multával az én jóságos Atyám szava ismét eljutott hozzám, mondván: „**Menj le és legeltesd őket tovább**” - boldog vagyok, hogy ezt megtehetem. Ismét legeltetni

---

<sup>1</sup> Ezen bevezetést a médium transz-állapotban beszélte

akarom tehát őket az én jóságos Istenemnek új legelőjén, s újból össze akarom terelni az én Uramnak pásztorsípjával a szétszóródott bányákat és elveszett juhokat. Vajha kedvesen hangzanék előttük ez az új hang, s bárcsak sietnének hozzám, hogy hallják meg szózatomat, mely nem az enyém, hanem Istenemnek szózata! Sok pusztulást hozó és mérhetetlen idő telt el, sok kárt szenvedett azóta az Ige, mígnem teljesen elanyagiasodott! Mihez foghatnék én ezzel az anyaggal? Mit tehetnék én magamtól, ha az én jóságos Teremtőm nem adományozott volna nekem valamit az Ő szelleméből, hogy azt beültetvén abba a holt anyagba, ekként az ige ismét megelevenedjék és betöltse isteni célját és rendeltetését! **Valamint annak idején sem én magam írtam le az Igét, hanem Márk fiamnak diktáltam, azonképpen most is egy új fiamnak diktálom azt, kit az én Uram ez idő szerint adott segítségemül.** Sok vita merült fel azóta afölött, vajon ez az evangélium eredeti-e vagy másolat. De ez a vita mind hiábavaló volt, mert a fődolog az, hogy tartalma igaz-e vagy sem? Már pedig a tartalma igaz és igaz is fog maradni mindörökké, mert az én Uram, Jézusomtól származik. És habár a tanítások és csodák a fordítások alkalmával másként jutottak is kifejezésre, azért lényegében mégis mindig igazságok fognak azok maradni; olyan igazságok, melyeket én magam láttam, átéltem, átéreztem, hirdettem és véremmel megpecsételtem!

**Annak idején az én Uram így szólt hozzám: „Nem azért jöttem, hogy a törvényt elrontsam, hanem hogy betöltssem azt”. Miképpen töltötte be? Úgy, hogy a törvény szellemét emberi hasonlatokkal érthetővé tette, életmódjával pedig a kor viszonyaihoz alkalmazkodva, és annak igényeihez mérten gyakorlati úton élénk tárta.** Így van ez ma is. Ma sem szabad Isten törvényét illetni, mert ez a törvény, úgy, amint az Istentől jött örökérvényű. Ez a törvény az emberi kor mai viszonyaihoz alkalmazva, s az emberiség mostani értelmiségéhez mérten csupán új magyarázatra szorul, de magyarázói által mindenhol és minden időben célirányosan kell, hogy gyakoroltassék, éppen úgy, mint ahogy azt mi, az első prédikátorok és magyarázók gyakoroltuk. Mi cselekedeteink által beszéltünk az emberekhez, s a mi követőinknek is ugyanazt kell tenniük a jelen-

ben; mert arról, hogy a tanítás valóban igaz, isteni eredetű, s örökké életképes, a tanítás hasznosságának kell tanúbizonyságot tennie.

Több oldalról szóvá tették, hogy az én diktálásom, mely hasonlít Máté testvérem leírásához, itt-ott részletesebben beszél el egyes dolgokat, mint amaz. Ez is csak származása mellett bizonyít, mert én, valamint Jakab és János testvéreim többet tapasztaltunk és tudtunk, tehát többet is mondhattunk. Mindazonáltal mégis csak annyit mondtunk, amennyit mondanunk szabad volt, s amiket Urunk szelleme mondanunk megengedett, mert sok minden fölntartatott egy későbbi időre, a mi most teljesedik be. **Ennek az időnek még nincsen vége; még most sem áll az emberiség az értelemnek azon a fokán, hogy mindazt elbírná, amit végül el fog és el is kell bírnia.** Ki szállhatna azonban perbe Isten bölcsességével, és mondhatná azt Neki: Miért teremtettél engem ilyennek? S ki panaszkodhatnék Neki így: Miért beszéltél akkor úgy, később másként, s ma ismét másként? Isten ismeri teremtésének előre haladottságát. Isten tudja, hogy az ő teremtményeinek mire van szükségük. És ha a parányi ember alázattal elismeri, hogy az ő értelme Teremtőjének értelme mellett elenyészik, akkor hálásan kell, hogy fogadja mindazt, amit az ő Teremtőjének bölcsessége neki előre haladására adományoz. Az embernek Isten ezen adományait úgy kell fogadnia, amint azokat kapja, s igyekeznie kell azokból annyi hasznot húznia, amennyit csak lehet, és pedig első sorban szelleme, s másodszorban teste számára. Mert a test a szellem után lett. Kezdetben nem volt és Isten elhatározásában annak vége is meg van állapítva, míg a szellem, mint lényeg örökké él. Isten először a világosságot teremtette; de azért az örökkévalóság fekete éjszakája nem világosodott meg egyszerre. Csak lassanként kezdett virradni, és úgy terjedt mindig jobban és jobban a világosság. Így nem lehet a bukás fekete éjszakájában sem egyszerre világosságot deríteni, hanem csak lassanként, évezredekken át mindig jobban és jobban. Hogy mikor fogja a fény az egész bukást átvilágítani, azt senki sem tudja, de még a legtisztább angyalok sem határozhatják meg. **A mindentudás egyedül Istennek tulajdonsága. A teremtés előre haladása mindazonáltal egy másodpercre sem szünetel! Istennek világossága tehát a bukás fekete éjszakáját is mind inkább és inkább át fogja hatni, és ezzel az alantas világok**

**szervezetei is mind inkább és inkább tisztulni, és felfogási képességükben folyton gyarapodni fognak.**

Amit ma már el lehet mondani, azt évezredekkel ezelőtt még nem lehetett elmondani. Nem azért, mintha nem lettek volna az emberek között olyan szellemek, kik megértették volna, hanem azért, mert az emberiség akkori szervezeténél fogva volt akadályozva abban, hogy a kellő fogalmakat felfoghassa, átvehesse. Minden előhaladásnak ugyanis három alkatrésze van, t. i. „Szellem, Erő, Anyag”. Minél inkább tisztul az ellentét az isteni világosság folytonos kiáramlása folytán, és minél hamarabb lesz képes szellemi értelemhez jutni, annál inkább tisztul az akarat, a tudás ereje, és tisztul vele együtt az anyag is, melyből a szervek keletkeztek. A mostani emberek gondolkodó szervei az ezer év előtti emberekéhez képest már finomabb alkotásúak; az érzés érzékenyebb, az idegrendszer hajlékonyabb; az előre haladottabb teremtményeknek tehát előre haladottabb nevelésben is kell részesülniük, mert Istennek teremtésében az előre haladott természet ezt így kívánja.

**Igen, kedves embertestvéreim! Mi régiek megint mind itt vagyunk, hogy egy új feladatot teljesítsünk; e feladat azonban csak folytatása, utóda régi feladatainknak.** Nemcsak nálunk, apostoloknál, hanem minden embernél így van ez, mert hiszen minden földi embernek megvan a maga feladata, s bármily jól teljesíti is azt, annak idővel mégis megvannak a maga következményei. Ha többé nincs már szüksége arra, hogy feladatán anyagilag dolgozzék, akkor Isten anyagi segítőket ad melléje, akiket azután neki szellemileg kell irányítania, hogy újabb feladatának is megfelelhessen. Ezek a segítőik megint anyagi feladatokat végeznek, melyeknek ismét megvannak a maguk következményei. Mert kedveseim, senki sem értheti meg azt a hálózatot, melyet a nagy Takács sző, és senki meg nem számlálhatja azokat a fonálszálakat, melyek ezt a hálózatot alkotják. És ha az emberek azt kérdik: Miért ma, és miért itt; - miért nem akkor és ott? Nem adhatok nekik más felvilágosítást, mint azt, hogy ez Istennek a titka, melyet senki sem tudhat, ha csak Isten maga ki nem nyilvánítja, mert Isten a Mindenható, és ki vitatkozhatnék a Mindenhatóval? Mi a Mindenhatót csak követhetjük, Előtte alázattal meghajolhatunk, és ha

ezt örömet tesszük, boldogok vagyunk, mert akkor már érezzük is a mi Istenünket!

**E szavaknak meg kellett előzniük magyarázatomat, hogy a világ ismerje meg azt, amit a történetírók korában csak sejtettek, hogy t.i. mi az eredete Márkus evangéliumi bizonyágtételének. És ha ez az evangélium annak idején írójáról, Márkusról neveztetett el, úgy ezt a magyarázatot most Antal médiumról lehet elnevezni, aki most, éppen úgy, mint akkor Márkus, az én segítőársam ennek a műnek megalkotásában.** Nekem nem azt parancsolták, hogy evangéliumot írjak, hanem csak azt, hogy az én Uram evangéliumát hirdessem. Úgy, amint én azt annak idején hirdettem, - írta föl az én segítőm Márkus, - most pedig, mint új segítőm, Antal fogja mindazt beszélni és írni, amit én, Simon Péter, az én uram Jézusomnak barátja és segítője újólag hirdetni fogok. Oh, vajha az én új igehirdetésem használna is annyit a világnak, mint amennyit Isten az ő irgalmában neki szánt. Bárcsak ne ütköznének meg rajta az emberek úgy, mint a régin, azért, mert ennek az alakja más, mint amazé, és a lényege is megnövekedett, mint minden a természetben. A világtörvény, amelyben létrejött, eredetiben ma is ugyanaz maradt, mert Istenben gyökeredzik. Ebből a gyökérből nő majd ki a törzs, az ágak és a sok gally, és ha a gally az ághoz, az ág a törzshöz alakjában nem is fog hasonlítani, azért mégis valamennyien egy és ugyanazon gyökérnek, egy és ugyanazon magnak következményei lesznek azok, s csak kifejezésükben fognak különbözni növekedésüknek és azon előhaladásaiknak idejéhez képest, melyben megjelennek.

És most hozzátok szólok, ti új apostolai az Úrnak, kik most Krisztus szavai beteljesedésének idejében a régieknek szolgáltok. Ne zavartassátok magatokat az emberek fejtegetései által. Tartsatok ki szilárdul a Mester igéi és az igazság szellemének magyarázata mellett, amelynek mi is képviselői vagyunk. Mert mi nem magunkból, hanem az Úr szelleméből merítünk, valamint hogy az Úr sem magából, hanem mindeneket Atyjának, minden teremtmény mindenható Teremtőjének szelleméből cselekszik. **Ne tekintetek az emberek képzettségére; tekintetek az igazságra, amely egyedül csak Istentől jön, az erre hivatott szócsöveken át. Az emberi képzettség nem Istenben gyökeredzik, hanem Istenen kívül van; az emberi**

**előrehaladás pedig nem Isten felé való közeledés, hanem Istentől való távolodás!** Mi éppen azért jöttünk, hogy a haladásnak ezt a módját feltartóztassuk, és annak más irányt adjunk. A mi jelszavunk a visszatérés! Ezt kiáltjuk hangosan a világba: visszatérés a szellem, erő, anyagba. - Ez az a harsona, amelyet mi fújunk és mindazok, kik ezt fújják, ugyanazt hangoztatják: visszatérés emberek a ti Istenetekhez! Amen.

## **ELSŐ FEJEZET(\*\*)**

### **A keresztség**

**AMA KÜLÖNBÖZŐ tények közül, melyek az üdv idejében történtek, különösen a keresztelés érdemel figyelmet, melyet az Úr előhírnöke a Jordánnál gyakorolt.** Álljunk meg egy kissé ennél a cselekménynél, kedves emberek, s vizsgáljuk, hogy mi annak a jelentősége? Miért keresztelt János? Ő az embereket bűnbánatra akarta indítani azért, hogy hibáikat egész meztelenségükben eléjük tárta. Meg akarta indítani és rázni a makacs emberi szíveket úgy, mint ahogy a kemény földet felszántják, és a vetéshez előkészítik, hogy azután a Megváltó mennyei vetése - az evangélium - befogadására képessé, és termékennyé tehesse őket. De vajon szükséges volt-e ehhez a vízzel való leöntés? Vajon a víz képeesebb teszi-e az embert egy üdvözítő örömmé elfogadására? Vagy pedig csak az lett volna a célja, hogy az új szövetségnek, mint új kornak bevezetéséhez új formát kölcsönözzön? Hiszen Izrael népe, Ábrahám vérkeresztsége által szövetséget kötött Istennel és azt a „Tíz parancsolat” elfogadásával meg is pecsételte. **És vajon nem jelentette-e ki Isten Mózes által, hogy ezen szövetségnek örökké kell tartani? Mi célja volt tehát egy újabb szövetség megkötésének pusztá formáság útján, amely mindenesetre a parancsolatoknál csak csekélyebb jelentőséggel bírhat?** Lássátok, kedves emberek, ezek olyan kérdések, melyek mindazoknak gondolatában fölmerülnek, kik a vízkeresztséget nem veszik fel, és mégis hisznek Krisztus magas küldetésében; akik más vallásos formák közt élnek és mégis jó, igaz emberek. Ezekhez szólunk mi, s különösen ezeknek akarjuk megmagyarázni a keresztség szellemi értelmét. Ti jó, ti igaz földi emberek! Halljátok meg és értsétek meg a Jézus Krisztusnak szolgáló igazság szelleme által hir-

detendő új evangéliumot, melyet Jézus Krisztus, Istennek fia ígért meg nektek. Az igazság szelleme, kit Szentléleknek is neveznek, és aki egy Krisztussal, Istennek fiával, nem beszélhet másként, mint Krisztus, mert Tőle veszi mindazt, amit nektek megjelent. János a harsonát fúvó angyal volt éppen úgy, mint Krisztusnak többi összes hírnökei. János éppen úgy jött az ő harsonájával, mint egykor Mózes az övével. **Időről-időre egy-egy ilyen angyal mindig leszáll a földre, hogy az embereket szellemi álmukból felébressze, s új üzenetet hirdessen nekik, amely mindazoknak, kik azt elfogadják és követik, édes és üdvözítő tápláléka lesz. És éppen úgy, amint Krisztus előtt is jöttek le a földre angyalok az ő bizonyos, előre meghatározott harsonáikkal, utána is jöttek ilyenek, hogy az emberek el ne feledjék Királyukat,** kit Isten, az ő végtelen kegyelmében küldött nekik. Krisztus, bárha az emberek meg is ölték őt, nem semmisült meg, hanem a testi halálból feltámadva, átment a szellemi életbe. Igen, kedves emberek, Krisztus él, bárha mint ember meg is halt! És ha ez az ember élhet halála után, akkor a többiek is élhetnek valamennyien. Krisztus azért jött erre a világra, hogy ezt bebizonyítsa. Halála után feltámadott, és mint megdicsőült szellem, szeretettel emberalakban tovább is érintkezett. Ami tehát az emberileg meghalt Jézusnak lehetséges volt, az lehetséges mindazon meghalt emberekre nézve is, kik a halhatatlanságukban való hittel mennek át a túlvilágba. Krisztus az emberek nyilvános tanítója volt, az ilyen tanítóknak azonban hivatásukba be kell avatniuk. Azaz valamely alakban, pl. okiratilag vagy ünnepélyes beiktatás útján hivatalukba be kell vezetniük, hogy az emberek tudomást vehessenek ebbéli hivatásukról, és mint ilyeneket ismerjék is el őket. A gyermeket sem küldik addig iskolába, amíg nem arravaló, mert mit használna az iskola egy olyan gyermeknek, ki még beszélni sem tud? Az ilyen még képtelen arra, hogy taníttassék. De ha már itt is van az ideje annak, hogy az iskolába járjon - akkor sem küldik oda, amíg be nem jelentették, és fel nem vétették őt a tanulók közé. Ezek szerint három dolog szükséges mindenekelőtt ahhoz, hogy valakit iskolába küldhessenek, t. i. az arravaló érettség, a bejelentés és a felvétel. **Hát talán a világ más valami, mint iskola? A világban is vannak tanítók és tanítványok, kik tanítanak és tanulnak. Az evangélium egészen új kinyilatkoztatás**

**volt, amelynek a földön még nem volt iskolája;** természetes tehát, hogy ezen tannak, amely Istentől jött, a tanítója sem lehetett a világ emberei közül való. Ennek a magasabb tanítási fokozatnak tervét Isten állapította meg, és Isten küldte Jánost is, mint az új tanító előhírnökét, hogy hirdesse az ő eljövételét, és tanítványokat vegyen fel az ő iskolájába. János csakugyan eljött, és hirdette az embereknek, hogy egy Istentől küldött ember fog közöttük megjelenni, aki az üdvösség tanát fogja hozni nekik, s mindazokat üdvözíteni fogja, akik elfogadják és gyakorolják azt. Magáról nem mondta azt János, hogy ő tanító, csupán azt, hogy Isten őt csak azért küldte, hogy az eljövendő tanítónak tanítványokat szerezzen, s mindjárt meg is mondta, hogy ezen tanítványok milyenek legyenek, ha alkalmasaknak akarnak találtatni, midőn így szólt: **„Tartsatok bűnbánatot, vetkőzzétek le vétkeiteket és igyekezzetek tiszta, Istennek tetsző életet élni. Aki közületek ezt igazán teszi, azt felveszem annak a Tanítónak iskolájába, aki Istentől jön, s aki nagyobb, mint én, kinek nem vagyok méltó, hogy saruját megoldjam”.**

Mivel pedig az új iskola tanítványainak felvételére a földi embereknek még nem volt formája, azért hát Isten adott Jánosnak egy ilyen formát, hogy a felvételt eszerint gyakorolja. Valamint egyetlen ember sem születik víz és szellem nélkül, mert minden emberi magzat előbb anyjának magzatvizében van elmerülve, mielőtt az isteni szellemet megkaphatná, amely - hogy emberré lehessen - a születés pillanatában egyesül vele. Épp úgy minden ember, ki János ígérete által új emberré akart lenni, át kellett, hogy menjen a János keresztségének magzat, azaz bűnbánati vízén, hogy azután az igazság isteni szellemét elfogadhassa, amely őt igaz emberré volt teendő. A szellemnek tehát, amely bünt követett el, és e miatt a földre kénytelen szállni, hogy bűneiért bűnhődjék, születnie és vízén keresztül kell a világra jönnie; ennél fogva a természetes magzatvíz joggal nevezhető bűnbánati víznek. Az az ember azonban, aki már természetes úton megszületett és felnőtt, nem mehet át többé anyjának magzatvizén, hogy a bűnből az erényre újjászülessék, hanem egy más bűnbánati vízén kell átmennie, melyet az **újszövetség keresztvizének nevezünk. Az emberek Istentől való eltávozásuk és az ő parancsolatainak figyelmen kívül hagyása által az Istennel kötött szö-**

**vetséget megszegették, és Isten kegyelmét eljátszották.** Isten azonban az ő végtelen könyörületességében nem akarván engedni azt, hogy elbukott gyermekei elveszenek, újból megkegyelmezett nekik és újból lehetővé tette, hogy víz és szellem által újjászületvén, megint igaz emberek, Istennek gyermekei lehessenek. Ez az új kegyelem egy új szövetség volt, melynek bevezetésére Isten Jánost küldte, azzal a parancsolattal, hogy harsonájával az elszéledt gyermekeket hívja össze, bűneiket tárja eléjük, s azokat, akik megjavulnak és bűneiket megbánják, vízzel keresztelje meg.

És János úgy cselekedett, amint Isten neki parancsolta. Megkeresztelte mindazokat, a kik őszintén megbánták bűneiket; akik ezt nem tették, azokat nem. Valamint azonban a magzatvízben úszó ember még nem egész ember, s csak akkor lesz azzá, mikor a szellem vele egyesül, úgy a János által megkereszteltek sem voltak addig teljesen új emberek, míg a szellemi keresztségét el nem nyerték, melyet adni csak Krisztus volt hivatott. **A keresztség ezek szerint formális isteni törvény, melynek végrehajtója - mindazon Istentől lebukott emberek számára, kik ebben az életben már emberi anyától nem születhetnek, de mégis újszülött gyermekek akarnak lenni - János, az angyal. Ezen formális törvény isteni eredetét bizonyítja, hogy Krisztus, az embernek Fia, ki büntelen volt, s bűnbánatra szüksége nem volt, János által maga is megkeresztelkedett.** A megkeresztelt Krisztus és a megkeresztelt emberek közt azonban az a különbség volt, hogy a megkeresztelt embereknek mielőtt a szentlelket elfogadhatták, előbb sokáig Krisztus tanítványainak kellett lenniük, míg Krisztusnál a szellemi keresztség a vízkeresztséggel egyszerre történt. Mert Ő érett gyermek volt, ki könnyen és gyorsan született meg; nem úgy, mint a föld éretlen gyermekei, akik emberi módon kell, hogy szülessenek. Az így megkereszteltek a keresztség által szövetséget kötöttek arra nézve, hogy Krisztus tanítványai lesznek. Midőn Isten, Krisztus keresztelésekor az Ő szellemét Réá kiárasztotta, s az ő angyala által kijelentette, hogy hűséges Fiában - ki az ő atyai parancsolatának engedelmeskedett - kedve telik, **ezáltal az összes embereknek is szólott, azt mondván nekik, hogy mindazokban kedve telik, kik az ő akaratát teljesítik, parancsolatát betöltik, és az új szövetséghez hűek maradnak. A körülmé-**

**télés vagy vérkeresztség Istennek a bukott emberekkel kötött első szövetsége volt. Ezt a szövetséget a törvény be nem töltése által megszegették.** A vízkeresztség a második szövetség volt, mely által Isten a tisztátalan gyermekeket megint meg akarta tisztítani, megújítván azt a parancsolatot, melynek követése által ismét Isten gyermekeivé, t.i. tiszta szellemekké lehettek. Az emberek ezt az új szövetséget is megszegették, s Istentől eltávolodtak. Isten azonban a legkönyörületesebb, megint kegyelmes irántuk; új angyalt küld hozzájuk, aki a szövetség megtartására intse őket, s egy új keresztségét, a „szellemi keresztséget” küldi nekik, mellyel meg kell kereszteltetniük. Ez az angyal már meg is jelent; nem azért, hogy újabb szövetséget kössön, hanem, hogy a régi és újszövetséget (vér- és vízkeresztséget) egyesítse és betöltse. Isten kegyelmének beteljesedése a szellem által íme eljött hozzátok, s a szellem hívja az összes vérrel és vízzel keresztelteteket, hogy vegyenek benne részt, és hogy ekként boldogok lehessenek. Az emberek számára egy új megismerésnek kell földerülnie a halottak hangja által. Az élőknek meg kell tudniuk, hogy a halottak élnek és ezektől kell megtanulniuk, hogy a halál utáni boldoguláshoz mire van szükségük. Igen, ezt meg kell, hogy tudják, és fel kell, hogy ismerjék drága elköltözöttjeiknek, Krisztusnak és az előtte és utána élt próféták szavának igazságában!

Kedves emberek! Jöjjetek és hallgassátok kedves halottjaitoknak, azoknak szózatát, kiket örökre halottaknak hittetek, mert ők élnek, s hangosan beszélve hirdetik nektek az igazságot. **Amint János leöntötte az embereket a Jordán vizével, úgy kell, hogy leöntessetek ti is halottjaitoknak szellemével, hogy emez új keresztség által s annak behatása alatt az igazság szellemének - azaz a szentléleknek elfogadására alkalmasakká és méltókká legyetek.** János, mint egy ember, nem keresztelhetett meg mindeneket, de a ti halottjaitok szelleme légió, kik mindeneket elárasztanak és megkeresztelnek, aki pedig ezen áradat elöl el akarna rejtőzni, el fog pusztulni benne. Nincs más út, mint vagy ezen új keresztséggel úszni, vagy benne elveszni, mert a beteljesedés mindent betölt. Nincs a földnek olyan zuga, hová el ne hatolna, s nincs ember, aki tőle megkíméltetnék. Egy hatalmas keresztség ez, mert nagy az Isten könyörületességének hatalma! Elárasztja a bűnös világot, hogy az igazság szelleme

által megfiatalítsa azt. A földnek s vele az embereknek is újjá kell alakulni. Mindaz, ami avult, korhadt, elsodortatik a halottak szellemének áradata által, s egy új nap fog az új földre sütni: az igazság szellemének napja, a mely mindazt fölszántja, mit a halottak szellemének áradata megáztatott, éppen úgy, mint ahogy Jézus fölszántotta azt, amit keresztelő János megáztatott. És ez a nap az emberi szellemeket a Legmagasabb csűrje számára dicsőséges gabonává fogja megérlelni! Kedves emberek! Semmit sem használ nektek, bármennyire vonatkodtok is az emberi szellem tovább élését elismerni. Nem menekülhettek halottjaitok szellemének megnyilvánulásai elől, mert ezek lépten-nyomon, minden utakon üldözni fognak benneteket. Meg fognak jelenni álmaitokban, s nem hagynak békét nektek sem éjjel, sem nappal, míg csak el nem ismeritek őket, s szavaikat. Addig fognak hozzátok beszélni, s inteni titeket, míg csak igaztalanságaitokat be nem látjátok, s Isten bocsánatát nem kéritek, így szólván: **Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg bűneink gonoszságától!** És Isten újból meg fog váltani titeket. Erőt ad hozzá, hogy jó emberek legyetek, kik nem a saját akaratok, hanem Isten parancsolata szerint élnek. Akkor lesz majd itt az ideje, hogy a halottak szellemének keresztsége befejezvé működését, megjelenhessen az igazság és igazságosság szelleme, hogy köztetek lakjék, és jó példaadásával előkészítse Krisztus megígért országát. Kedveseim! Minden beteljesedett, amit Isten prófétái által megígért, s az is betelt, amit gyermeke, Jézus által ígért, mert íme az ő országa közel van hozzátok. Tartsatok bűnbánatot, s engedjétek magatokat szellemileg megkeresztelni drága halottjaitok intései által, hogy az igazság szellemének alkalmas tanítványaivá lehessetek, aki minden igazságban vezetni fog benneteket, mert ő azt Krisztustól veszi át, s adja nektek. Krisztus, mint Isten - a menny és föld mindenható Teremtője - kegyelmének hordozója, egyúttal az emberré levő bukott szellemeknek atyja is és küldetése mindaddig nincsen befejezve, míg a világ minden bűnét teljesen le nem győzte, s Isten akarata szerint helyre nem állította az ő királyságát.<sup>2\*</sup> És az ő országa, melyet neki

---

<sup>2</sup> \* Lásd: „Reflexionen aus der Geisterwelt" I. kötet, 115. oldal.

az Atya megígérte, el fog jönni; azért imádkoztatok: **„Jöjjön el a Te országod!”** A mindenható Atyának, menny és föld Teremtőjének akarata be kell, hogy teljesedjék; ezért imádkoztatok: **Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is!** Valamint az elhaltak szellemének megengedte Isten, arra hivatott médiumok útján az embereknek megnyilatkozzanak, éppen úgy elküldötte Isten az igazság szellemét is, hogy a sok hivatott eszköz közül néhányat, kik az ő szolgálatára alkalmasak, magának kiválasszon. Ezeket a kiválasztottakat az igazság szelleme elhívja földi foglalkozásaiktól, hogy kövessék őt, és tanítványokkal veszi körül magát éppen úgy, mint a hogy azt Jézus is tette. A társadalom minden rétegében felkeresi a jó és engedelmes eszközöket, akik az ő szolgálatára öltöttek testet a földön, hogy minden körnek meglegyen a képviselője a világ ama műhelyében, melyben az emberek szerencséjének felépítésén dolgoznak. A szellemi tökéletesedés osztovátáján szönek, és amelyben annak az új társadalomnak kell megteremtetnie, mely a Legmagasabbnak dicsőségére, ezen a világon lakni és azt boldoggá tenni hivatva van. Ezek a munkások minden országban, minden néprétegben s minden viszonyok között dolgozni fognak, hogy az emberek, akikért dolgoznak, ismerjék el azt, hogy ők Istennek kiválasztott munkásai, akiket nem a világ hatalmasai és uralkodói, hanem egyedül Isten hatalma helyezett hivatalukba! **És habár ezek a munkások emberi születésüknél fogva nem hercegek is, azért mégis ők képezik Istennek uralkodó hadtestét. Isten nem teremtett uralkodókat, mert a mindenségben egyedül Ő az uralkodó, gyermekei pedig, a kiknek feladatokat oszt ki, csak az ő uralmát támogatják,** miként az emberek között is segít a hű gyermek atyjának abban, amit az reá biz. Akit Isten egy világ kormányzására küld el, annak világot ad; akire egy nép kormányzását bízta, annak népet ad; akit pedig egy család kormányzásával biz meg, annak családot ad, kinek-kinek az ő szellemi képességéhez mérten. Minden földi embert Isten kegyelme helyezett be hivatalába, senki sem mondhatja tehát, hogy én magam helyeztem bele magamat hivatalomba. Isten akarata nélkül egyetlen egy szellem sem lehet emberré, és senki az Ő akarata és beleegyezése nélkül meg nem halhat. Minden emberré levést és minden halált Isten angyalai irányítanak, s a mindenség egyetlen szelle-

me, a földnek egyetlen embere, - bárha a legnagyobb lenne is - nem szegülhet ellene a Mindenható céljainak.

Az igazság szelleme Krisztussal, Isten fiával, a föld Királyával egy akaraton van, parancsainak ő a végrehajtója. Az igazság szellemének pedig minden elhalt ember szelleme alá van rendelve; a jók épp úgy, mint a gonoszak, s mindeniknek dolgoznia kell a saját értelmisége szerint. **Az igazság szelleme épít, de Jézus az építés vezetője, Isten pedig az építető Úr, ki e célra a szellemet, erőt és anyagot teremtette.** Az építésnél sok munkás foglalatосkodik, kik az értelem különböző fokán állnak. Aki nem tud falat rakni, az követ hord, vakolatot készít, s kéz alá adja azt, ami az építéshez szükséges. Az ember képességét munkájáról lehet megismerni. Ha az Isten azt akarja, hogy az embereknek új fény világítson, akkor világosító szellemeket kell, hogy küldjön nekik; ha pedig sötétséggel akarja büntetni őket, olyan szellemeket küld hozzájuk, akik minden fényt kioltanak. **A földön most ilyen sötétség időszaka van.<sup>3\*</sup> A sötétség fiai közül számtalanok vannak ez idő szerint testbe öltözve, kik Isten világosságát nem bírják elviselni, s mindazt ki akarják oltani, ami csak engedi magát kioltani!** Minekutána pedig Isten világosságát kioltották, a magukét gyújtották meg, mert az emberek teljesen világosság nélkül mégsem maradhatnak. Az ő világosságukban, t.i. **az Istentagadás, káromlás és bűn világosságában élnek az emberek, mindenütt összeütközve, viszálykodva és háborúskodva egymással; erkölcsileg és testileg gyengítve és pusztítva egymást.** Ma ezt, holnap amazt; embert, családot, államot és senki sem tudhatja, mikor üt órája annak, hogy a hozzá legközelebb álló őt is kiírta! Így csináltak a földi paradicsomból poklot az emberek, tele kínnal és nyomorúsággal, tele ordítással és fogcsikorgatással, s mindezek közepe tette jól érzik magukat! **Szegény megkínzott emberiség! Te csakugyan minden égi fényt kioltottál, s azért nem láthatod a szépet és magasztosat. Minden érzésed kihalt immár, mert testvéreid jajszavától megsüketültél, s nem hallhatod többé Teremtőd szelíd hangját, így folytatva esztelen életmódodat. És ez fáj a te mennyei Atyádnak, aki részvétellel van irántad, és segíteni akar rajtad.**

---

<sup>3</sup> \*Ezidőben jelent meg a darwinizmus, és indult „virágzásnak” a materializmus

Egy légió szellemet küldött hát hozzád, hogy segítségedre legyenek a kioltott fény újra meggyújtásában, s hogy valódi világításban ismerd meg magadat. Tűzlángok ezek a szellemek, mert Isten alkotta őket azokká. Mivel azonban, hogy láthatóvá legyenek, szükségük van egy olyan tárgyra, mint fáklyatartóra, melyre reá helyeztessenek. Isten ezen fáklyatartókról sem feledkezett meg, és küldött ilyeneket is a földre, hogy tűzlángjait azokra helyezze, az emberek pedig megítélhessék, melyik fény jobb: a nyugodt, békés, isteni, vagy a lobogó, sercegő emberi fény-e, melynek tökéletlen volta miatt egymással már oly sokszor összeütköztek. **Ezek a fáklyatartók, kikre Isten az ő tűzlángjait helyezi, a különböző adományú médiumok, kik az emberek előtt csodásnak látszó dolgokat visznek véghez, melyeknek eredetét azonban az emberek nem bírván kikutatni, igen gyakran hamisan és igaztalanul ítélik meg őket.** Pedig ezek az eszközök éppen úgy, mint a sötétség fiai szintén nem egyebek, mint a szellem eszközei; mert Isten kifürkészhetetlen bölcsessége mindent kihasznál, s az Ő akaratából a legrosszabbnak is jó célt kell szolgálnia.

János keresztelése sok zűrzavart okozott az emberek között, és sokan azt kérdezték tőle, hogy ki ő, és mit akar? Tudjátok, hogy János mit felelt nekik. Hasonlóképpen azok az emberek is, kiknek az a földi küldetése, hogy az igazság szellemének szolgáljanak, sok zűrzavart okoznak, és sok részről megkérdetnek, hogy kik ők és mit akarnak? De ők sem beszélhetnek másként, mint János; ők is csak ezt mondhatják: Mi csak fáklyatartók vagyunk. Igénytelen eszközei Istennek, de amit hordozunk, az a szellem, az az Istentől való tűz. Mi csak azoknak a tűzlángoknak szolgálunk, melyeket Isten általunk működtet. **Jöjjetek, lássatok, halljatok tehát minket, fogadjátok el előbb általunk ezt a tűzkeresztiséget, ha aztán ez érvényesítette lelketekben átalakító hatását, akkor vizsgáljatok, ítéljetek és hátaózzatok a bennetek élő saját szellemetekkel, melyet Isten e célra adott nektek s keresztelkedjete meg Isten számára saját szellemetek tűzével.** Csakis így lesztek képesek az igazság szellemének elfogadására, aki azután az ő tűzével fog majd megkeresztelni benneteket, mely soha többé ki nem alszik, hanem - mint minden ami igaz - örökkévaló. Ha az „Isten” és „szellem” fogalma nem lenne

igaz, már rég el kellett volna, hogy enyésszék, mint ahogy elenyésztett minden, ami nem volt igaz. Jánosnak nem volt más küldetése, mint az, hogy vízzel kereszteljen; s ez a feladata a szellem eszközeinek is. Nekik is csak az a feladatuk, hogy világítsanak, de nem hogy éjjenek. A szellem eszközei a tűzkeresztséget nem adhatják meg, - mert ezt csak az igazság szelleme adhatja meg és élesztheti föl minden emberi szellemen; az eszközök azonban közvetítői ennek a szellemi tűzkeresztségnek. Valamint azonban János vízkeresztsége csak külsőleges volt; úgy a médiumok jelenségeit is csak külsőleg kell tekinteni, hallani és fogadni; a jelenségek megvizsgálását, megítélését és megbíráását azután az embernek, a ki látott, hallott és tapasztalt, bensőleg kell elvégeznie. János idejében sok megkeresztelkedett nem kaphatta meg a valódi szellemi keresztséget hitetlensége miatt; éppen úgy ma is sok ember, ki a szellemekkel való érintkezésnél jelen volt, s látta a médiumi jelenségeket, nem kaphatja meg e közlekedés szellemét ugyancsak hitetlensége miatt. Azért kell az embereknek így imádkozni: *Atyánk, erősítsd meg a mi hitünket!*”

**A hitet egyik ember a másiknak nem taníthatja; a hitnek minden ember belsejében kell életre kelnie, ez pedig szellem nélkül nem mehet végbe.** A testnek nincs hite, mert a test holt anyag, mely csak a szellem által él. Innen van az, hogy azok az emberek, kik a szellemek nyilvánulásait csak mint természettani jelenségeket vizsgálják, s műszerekkel és vegytani elemzésekkel akarják bebizonyítani, nem is találhatják fel azokban az isteni mozzgó erőt. Ez az isteni erő semmiféle vegyelemzésnek helyt nem áll; azt az észlelő csakis szelleme útján ismerheti fel és vonhatja magához; és csakis ily módon működhetik ez az erő az emberben, haszna is tehát csak szellemi lehet. Mivel pedig a szellem az embert megnemesíti, csak a halhatatlan ember nemesítésére használható fel.

**A hit gyámolítása mellett fog sikerülni az embereknek a tudásban való előrehaladás;** a hit segítségével lesznek képesek elköltözöttjeik állapotait megismerni, mindig többet és többet tudván meg tőlük, s összehasonlításokat tévén elmúlt földi életük viszonyival. Ekként lesznek azután képesek az egyik vagy másik életmód utáni következményekből helyes következtetéseket levonni, s olyan életet élni, amely haláluk után a legjobb következményeket biztosítja

számukra. **A tények fognak beszélni, s mint élő könyvek fogják tanítani azt, amit a holt könyvek nem taníthattak; és ez élő tanok következményeiként sok holt tan fog eltemettetni, hogy soha többé fel ne támadjon. Az emberi szó immár elveszítette minden erejét; senki sem hisz neki, senki sem bíz benne, és senki sem reméli általa a dolgok javulását,** azért, mert hazuggá lett, és csak az emberek félrevezetésére törekszik. Az emberi tanítók hiába tanítják már az embereket a legjobb dolgokra is, s hiába ígérek nekik megnyugtatót és poklot; senki sem hisz többé a mennyországban, és az emberek előtt semmi sem szent többé, mert valóságot, igazságot és szentséget sehol sem találnak. Nélkülözik a tényeket, melyeket tanítóik nem tudnak felmutatni, s ez okból senki nem is lelkesedik tanaik iránt. Az embert ugyanis csak a tények lelkesítik, s ezek után kiáltozik mondván: **„Mutassátok meg az Istent; bizonyítsátok be, hogy a halál után élet, igazságosság van, s hiszek nektek!”** A tanítók azonban engedik az emberiséget kiabálni, ügyet sem vetnek reá, és csak ha már igen sérti fülüket a kiabálás, felelnek neki annyit: **„Higgyetek minden szavunknak, vagy legyetek átkozottak!”**

**És a szegény emberiség kénytelen túrni az átkot, mert nem képes hinni, hiszen már oly sokszor megcsalták; kénytelen addig átkozni magát, míg csak a tények meg nem váltják, és hitre nem vezérlik őt.** Akkor aztán elzarándokolnak kedves halottjaikhoz, hogy tőlük tudják meg azt az igazságot, mit azelőtt nem tudtak nekik megmondani; elbeszéltetik elköltözöttjeikkel új életükben szerzett tapasztalataikat, s szakítván az élőkkel, a halottakkal egyesülnek, hogy tőlük tanuljanak hitet, igazságosságot és felebaráti szeretetet. **És habár tanítóik azt fogják is nekik mondani, hogy ne menjetek oda, mert ott van az ördög! Nem hiszik el nekik, s nem engedik, hogy tanítóik drága halottjaikat ördögökké tegyék.** Így válnak majd az emberi tanítók mindinkább nélkülözhetőkkel, mert helyüket a halottak foglalják el, de lassanként a bírák is szükségtelemekké válnak, mert a halottak majd megtanítják az embereket arra is, hogy Istenen, az Atyán kívül senki sem ítélni igazán. Ha tehát valami bajuk van, az Atyához fognak fordulni, aki így szól hozzájuk: „Légy nyugodt gyermekem; én megigazítalak és megvigasztallak, ha majd én hozzám haza visszatérsz!” És az emberek hinni fognak

mennyei Atyjuknak, bízni fognak a visszafizetésben, és Krisztus igéi beteljesednek! Krisztus nemcsak mondta, hanem tetteivel is bizonyította, hogy tanítása Istentől való; Ő sohasem cselekedett másként, mint ahogy beszélt. Az igazság szelleme sem cselekszik másként, mint ahogy beszél, s ez által ismerteti el a világgal, hogy Istentől való. Azért hát kedves emberek, készüljete el a szentlélek tűzkereszttségére elköltözöttjeitek keresztsege által, kik megtanítanak beneteket, miként tartsatok bűnbánatot, hogy erre a tűzkeresztsegre méltók is legyetek!

## MÁSODIK FEJEZET(\*\*)

### Az Evangélium

**MINDEN jó és hasznos dolog, ami csak a világra jött, mindenkör külső pompa nélkül, egyszerű ruhában jelent meg.** Így jött Krisztus is, akit Isten, az ő Atyja küldött ide azért, hogy az embereknek elhozza az üdvöt tőle. Hogy azonban Krisztus ezt az emberek előtt bizonyíthassa, kellett, hogy a tettek is nyomon kövessék az ő evangéliumát, s ekként az emberek elismerjék Őt a világ Üdvözítőjeül. Krisztusnak isteni küldetését be kellett bizonyítania azáltal, hogy úgy beszélt, mint ahogy egyetlen földi bölcs sem beszélt, s olyanokat tett, amilyeneket a világ egyetlen hatalmas és erős embere sem tehetett meg, gyógyítván mindazokat testben és lélekben, kik Benne mint Üdvözítőben hittek. Ez a hit feltétele volt az üdv elnyerésének; s minél erősebb volt a hit, annál nagyobb volt az üdv is, vagy amint az emberek nevezték: a csoda. Hit nélkül nincs üdvösség, s akik Jézusban, az Üdvözítőben hinni nem akartak, ezért nem nyerhették el az üdvöt sem testben, sem lélekben. **A hitetlenek bosszankodnak a hívők hitén, és azon az üdvön, amit a hívők elnyernek; s habár látják is, hogy a hit hasznos és jó az embernek, ők mégsem akarnak hinni! Szégyellik a hitet és az alázatosságot; félnek, hogy emiatt a világ előtt kisebbeknek fognak látszani,** s nem veszik észre, hogy milyen kicsinyek éppen ezen tévelygésük miatt, s hogy a hívők mennyire felülmúlják őket bölcsességben és erőben! Sok ember hisz Krisztus isteni küldetésében, de nem hisz a hitnek mindent legyőző csoda erejében; ezért tudnak oly kevesen a pusztá hit által üdvözülni, s azért kénytelenek anyagi eszközökkel segíteni magukon,

amennyire csak erejük képesíti őket. A hit ereje azonban minden anyagi erőn felül áll, sőt az anyagi eszközöket is csak a hit által lehet hasznosítani. Mindent, ami létezik, az életerő tart fenn; de a hit az életnek hatványozott ereje; több magánál a vérnél is.

**Az Üdvözítő eme szavaival: „Bűneid megbocsáttattak”, megáldja a hitet, és az ő áldása a hitet üdvvé változtatja. Minden betegség a bűn következménye, a bűn bűnhődése, és ha a bűnhődés betelt, a bűn is megszűnt lenni, azaz megbocsáttatott.** A bűnhődés természettörvény, megszüntetése, vagyis az üdv pedig Isten kegyelmében gyökerezik, melyet az ember hite és imádsága által indít meg. A beteg szilárdan hitt, buzgón könyörgött Isten kegyelméért az Üdvözítőhöz, Krisztus tehát érvényesítette rajta Isten kegyelmét, ez által bizonyítván be, hogy Isten kegyelmének hordozója, s van hatalma Istentől a bűnök megbocsátására, azaz megszüntetheti minden szenvedés okát, s ezáltal megszünteti annak következményeit is. Krisztus valóban sok embert meg is gyógyított, mindeniknek megbocsátva bűneit, ha t. i. őszinte hitük és könyörgésük által a bocsánatra méltóknak mutatkoztak; **hit és könyörgés nélkül nem bocsátott meg semmi bűnt, hitetleneket nem üdvözítette.** Az emberek lelki gondozói elítélik a hitelenséget, s kitaszítják az egyházakból. Krisztus ezt nem tette! Ő a hitetleneket a hívőkön véghezvitt cselekedetei által igyekezett a hitre rávezetni, és az üdvre képessé tenni. Neki egyetlen bűnös sem volt olyan rossz, egy beteg sem olyan utálatos, egy gonosz sem olyan romlott, hogy kerülte volna őket. Ellenkezőleg; hiszen Isten éppen a bűnösökhöz küldötte Őt, hogy megtérítse és meggyógyítsa őket, s ezt nyíltan ki is jelentette, midőn így szólt: Nem azért jöttem, hogy az igazakat, hanem hogy a bűnösöket hívjam a megtérésre. Az igazakat nem térítette meg, mert azok nem fogadták el az Ő intéseit. Éppen azért csak a bűnösök közt működhetett eredményesen, s minden igyekezete az volt, hogy őket nyerje meg és vezesse Istenhez.

**A magukat igazaknak képzelők azt hitték, hogy beszennyezik magukat, ha a bűnösökkel tartanak; Krisztus azonban a valóban Igaz, nem így gondolkozott! Ő a nép embere volt, kinek nem kellett világi rangját féltenie, ha a bűnösöknek fogta is pártját. Ő Atyjának akarata szerint cselekedett, ki elbukott gyermekeihez ke-**

gyelmes akart lenni; s éppen azért küldte Krisztust, az ő hú elsődjét a kegyelemnek teljével hozzájuk, hogy a kiengesztelődést lehetővé tegye. Formaságokkal azonban Krisztus ezt nem eszközölhette, mert éppen a formaság taszította ki a bűnösöket. Meg kellett tehát szabadítani őket a formaságoktól, hogy szeretetteljes előzékenysége, bátorító vigasztalása és tényleges segítése által feloldhassa őket azoknak átka alól. Hiszen azok a bűnösök többnyire tudatlanságból és gyengeségből voltak bűnösök! Tanítania, erősítenie kellett tehát őket, s az üdvösség reményét kellett nekik kilátásba helyeznie. Krisztus ezen számkivetetteknek atyja volt; védelmezte és oltalmazta őket üldözőikkel szemben, s ezzel megnyerte szeretetüket. Ők pedig Istent dicsérték oltalmazójuk és jötevőjükért, követték Őt és ragaszkodtak Hozzá, mint az árva gyermek oltalmazójához. **Krisztus teljesen megszabadította őket a merev formaság ólomsúlyától, s parancsul adta nekik, hogy egymást őszintén szeressék, és evangéliumában életszabályul állította fel, hogy minden tethnél a szellemre, a szándéokra s annak tisztaságára helyezték a fő súlyt, a formát pedig csak mint mellékést tekintsék. Ebben ellenkezett Krisztus evangéliuma az egyház tanításával, mely a fősúlyt a formára helyezte, s ekként a lényeggel nem válhatott eggyé, mert a bűnbocsánat és a kárhoztatás kizárják egymást! Jézus evangéliumának feltétlenül egy új társadalmat kellett alapítania, s egy új előhaladásnak kellett utat nyitnia, melynek egy új korszak kellett, hogy legyen a következőképpen. Az új társadalomba viszont új szellemnek kellett bevonulnia, mely hivatva volt a régi formákat szétszaggatni. Erre utalt Krisztus ezen szavakkal: **Senki sem varrja az új posztófoltot az ó-posztóhoz, mert az új posztó folt az ó-posztót magához szakasztja és annál nagyobb szakadás lesz rajta. Az evangélium éles ellentétben állott az egyházi tannal, mert felemelte azt, amit emez elnyomott.** Az emberiség iránt az Atyának ki kellett engesztelődnie Krisztus, az emberi nem engesztelő áldozata által. Azért volt Krisztus megjelenése ünnepnap az emberiség számára, mert nem kellett tovább bilincseiben siránkoznia. A Megváltó leszállott hozzá, hogy elvigye részére Isten kegyelmét, a bűnök bocsánatát, és hogy az igaz útra vezesse őt.**

A világ az ember érdekében alkottatott, mert a bukott szellemeknek szükségük volt reá előhaladásukhoz; s ha az előhaladás volt a cél, a parancsolat volt az eszköz. A parancsolat áthágását, az eszköz figyelmen kívül hagyását büntetés követte; a büntetés után következett az intelem, az intelem után a bocsánat, majd a kegyelem és végül az üdv. Mindez az emberek végett. **Aki a parancsolatot hozta, az a parancsolat angyala volt; aki a büntetést hozta, az a büntetés angyala volt; és aki a kegyelmet hozta, az a kegyelem angyala volt.** Mivel pedig a kegyelem fölötte áll a parancsolatnak, mert joga van a parancsolatot felfüggeszteni: az Embernek Fia, mint Isten kegyelmének hordozója is felette áll az angyaloknak, és vezetője minden emberi előhaladásnak. Ő a föld és szellemeinek Messiása, Ő építette s rendezte azt be az emberek számára. Intézi a földön a testetöltéseket, s ezen bolygó összes természeti és szellemi előhaladását minden nemzetségével együtt - melyek már éltek, s még ezután fognak a földön élni - vezeti a tökéletességre. A föld az Ő királysága, melyet az Atya azért adott neki, hogy a boldogságra vezérelje, s Ő el is vezeti oda az Atya akarata szerint, és az Atya ereje által. És ez az Úr ne állana felette a földi szombatnak? Sőt mi több! Ő a földet minden szombatból, minden formai vallásból meg fogja váltani; szent földdé fogja felavatni, rajta szent nemzetséggel, Atyjának szent akarata szerint. És ami szent, annak nincs többé szombatra és vallásra szüksége, mert az már Istenben van, Isten pedig minden a mindenségben!<sup>4\*</sup>

Valamint az elvált mag a gyümölcsben, úgy képzelhető el szabadon Isten a teremtés központjában, egymással mégis szilárdan összetartva amaz erő által, mely a mag természetét alkotja. A magnak eme természete az a törvény, mely által a gyümölcs képeztetik. Törvény nélkül nincs képződés, csírázás, nincs növekedés, érzés; nincs semmi. A mag a lényeg; a természettörvény közvetítője ennek a lényegnek; a gyümölcs pedig eredménye ezen lényeg alkotó erejének. Közvetítő nélkül nincs jelenség, eszköz nélkül nincs cél. A ter-

---

<sup>4</sup> \* Az I. fejezettől eddig a médium írásbelileg, innen beszéd által közvetítette ezen kijelentést.

mészettörvény közvetítője az alkotó lényeg átültetésének az alkotásba, s közvetíti a magban lakozó sajátságoknak a gyümölcsbe való átvitelét is. Minthogy pedig Isten minden a mindenségben, Benne minden alkotás alapsajátságainak meg kell lenniük, e sajátságokat a „természettörvény”, mint közvetítője útján származtatván át alkotásaira. Soha és sehol nincsen az emberek által úgynevezett „természet alkotásai” közt egy sem, mely önmagával rendelkezhetnék, s még kevésbé olyan, amely mással képes lenne rendelkezni. Az úgynevezett „természet”-nek minden alkotása csak közlő, vagy jobban mondva módosító befolyást gyakorolhat környezetére, de sohasem érvényesíthet azzal szemben semmiféle alapjában meghatározott befolyást. A szó legteljesebb értelmében szabadon, korlátlanul uralkodó csak egy lény lehet, aki teljes szabadságát azáltal nyilvánítja, hogy mindenre rendelkezően hat, míg ezen egy lényre a többiek mind együtt sem tudnak rendelkezően hatni. Ezzel elegendően ki van mutatva, hogy az egész teremtés képződési folyamatát csak az egy Isten, mint a teremtés magja határozhatja meg, és az ő rendelkezésének egyedüli helyes közvetítője a minden egyes lény vagy dolgokhoz tartozó természet törvény.

Valamint a teremtés magyából, a természet törvény közvetítése által, a természetes tenyészet rendjén sokféle jött létre, és még mindig fog létrejönni; úgy a mag szellemétől is sokféle szellem származott, kik a természettel való összekeveredés által hasonlóképpen sokféle szellemet hoztak létre. Annál inkább kellett, hogy létrehozzák őket, mert összekeveredés által kétféle törvény jött érintkezésbe egymással, aminek viszont kettős lényeket kellett létrehoznia.

És valamint minden gyümölcsmagnak kétféle erőt kell magában rejtenie: egyet, a mely a gyümölcsnek életet és alakot, s a másikat, a mely annak tartalmat<sup>5\*</sup> ad; éppen úgy, ezen kettős lényekben is ha-

---

<sup>5</sup> \* A „**tartalom**” minden dolognak azon szellemi lényege, melyet az ember vegyileg igyekszik kivonni belőle, hogy gyógyító, vagy más hasznos célra használja. Ambár nem tisztán szellemi, mégis az anyag legmagasabb hatványa ez a tulajdonképpeni „**tulajdonság**”-a a dolgoknak, amely többszörös további hígítások által tetszés szerint hatványozható, vagy szellemesíthető. Az egészen tiszta szellemet, vagyis „**tartalmát a dolgoknak**” ezen világ embere nem állíthatja elő, de nem is

sonlóan, s még inkább kettős működésű erővel bíró mag kell, hogy legyen, hogy képzőleg hasson úgy az életre és alakra, mint a lényegbeli tartalomra.

**Minthogy a szellemek azért teremtettek, hogy a természetre uralkodó befolyásuk legyen, mint ilyenek más képződési alappal kellett bírniuk, mint a természet, vagy életprincípiumoknak. Alapjuk a szabadság kellett hogy legyen; olyan szabadság, amely nem mint a természet szabadsága, a természettörvény által határoztatik meg, hanem olyan szabadság, a mely a szellem lényegében rejlő erkölcstörvényben, a lelkiismeretben<sup>6\*</sup> nyer kifejezést.** Ez az erkölcstörvény a természettörvénytől abban különbözik, hogy a természettörvény kényszerítő erővel, a lényegtörvény ellenben csak gyöngéden, intő, irányító módon érvényesül, s ennél fogva sokkal könnyebben áthágható, mint a természettörvény. Hogy ezt az

---

használhatná, mert az az emberi szervezettel, ennek durvasága miatt, képtelen lenne valamely hasznos célra egyesülni.

<sup>6</sup> \* A lelkiismeret az, ami egyedül képes öt minden körülmények között biztosan vezetni, és Isten számára nevelni. Ezt a lelkiismeretet az Istentől lebukott ember csak gyengén érzi, és csak rendkívüli gonosz tettek elkövetése után, az ezáltal okozott nagyobb fájdalom folytán érzi erősebben, mert gonosz akarata által leigázva és megkötözve, tétlenségre kárhoztatva, tehetetlenül szunnyad benne.

Az ember egyáltalában, vagy az úgynevezett hétköznapi ember érzi ugyan, hogy benne valami törvény van, de ennek céljáról és tevékenységéről nem tud magának számot adni. Ezen benne rejlő törvénybizonyoságnak hangját, saját emberi, többnyire kellemetlen gondolatainak véli, amiben annyiban téved, hogy bár a lelkiismeret szava a szó valódi értelmében vett saját énjéből fakad, de nem mint gondolja, az ő emberi, testi mulandó énjéből. Hogy ez így van, azt közelebbi megfigyeléssel arról ismerheti fel, hogy lelkiismerete igen gyakran - majdnem mindig, a testi én ellen emeli fel intő, kiigazító, óvó és irányító szavát.

Mindazonáltal a jó, igaz ember lelkiismeretével mint olyannal tisztában van, mert már felismerte annak realitását a saját valódi énjéhez tartozó lényegtörvény szava gyanánt. Isteni egyéniségének kifolyásául tekinti azt, mely egy vele, és ezáltal Teremtőjével. Az ilyen embernek Istenről és önmagáról tiszta öntudata van, s ezen tudat által tisztán felismeri rendeltetését és létcélját is, mert ez a tudat fényes világosság, mely a sűrű emberi testből szabadon kisugározhat, azon áthatolhat, azt kormányozhatja és módosíthatja. **Ez a tudat ő - a szellem - maga,** teljes erejében, már t. i. amennyire az a test nehéz bilincsei közt érvényesülhet.

embereknek jobban érthetővé tegyem, így mondhatnám: a természet alkotásai, hová az ember teste is tartozik, a természettörvényhez vannak kötve, míg a szellem alkotásai, a szellemek tudniillik, mint kettős lényegű lények, a lényegtörvényhez csak hozzá vannak függesztve. És bár Teremtőjük vezető fonalára fel vannak fűzve, mégis elég terük van arra is, hogy ide-oda mozoghassanak. Amit tehát az első szellem, minden dolognak teremtője csak az ő vezető fonalára felfűzött, azt nem szabad az embernek szilárdan megkötözni.<sup>7\*</sup> Ez minden körülmények között isteni tilalom! Mert ha a Teremtő a szellemeket erősen meg akarta volna kötözni, ezt meg is tehetné volna; minthogy azonban Isten a szellemek részére magasabb célt írt elő, melynek betöltése érdekében nagyobb szabadságot is tartott részükre szükségesnek, - csak felfűzte őket, hogy szabadon mozoghassanak, de el ne veshessenek. **Ha tehát egy szellem eltéved, elveszíti önmagát, - ami a jelenkorban az emberi szellemek általános betegsége, - csak önmagának veszett el, de nem veszett el Teremtője számára. Ez eléggé megcáfolja az „örök kárhozat” dogmáját, amit csak viszonylagosan kell érteni.** A szellem elvesztívén önmagát, csak arról a helyről veszett el, melyre őt Teremtőjének rendelkezése állította. A szellem valójában csak ott van a maga helyén, és csak ott ura önmagának, hova őt Teremtőjének bölcsessége állította; ha azt a helyet félig odahagyja, csak félig lesz önmaga, ha azonban kijelölt helyét teljesen elveszti, „maga magát” veszítette el.

**Az emberek nagy többsége elveszítette a maga helyét. Bizonyítja ezt, hogy már azt sem tudja, hogy testében szellem van. Elveszítette tehát saját szellemét, saját énjét, azaz magamagát. Istenre nézve azonban éppen nem veszett el,** mert Istennek van hatalma az elveszett szellemet megint régi helyére visszaállítani, hol újból önmagára ismer, és megtalálván önmagát, megtalálja Azt is, ki őt teremtette, és a neki kijelölt helyen isteni munka elvégzésére hívta el. Önmagának megtalálásával, megismerésével ugyanis a szellem megtalálta az ő munkáját vagy rendeltetését is, s ismét azon a ponton

---

<sup>7</sup> \* T. i. nem szabad az embernek embertásai gondolat- és lelkiismeretszabadságát leigázni, vagy saját módja szerint megállapítani.

áll, ahová a benne élő lényegtörvényének rendeltetése szerint mennie kellett volna.

**Ebből azt a fontos kérdést lehetne fölvetni: irányíthatja-e egyik ember a másikat lelki üdvösségének elnyerésében? Én azt felelem reá, hogy nem és nem! Mert senki sem tudja, hogy embertársát Isten mire rendelte, és mely rendeltetés keretében nyerheti el kizárólagosan lelki üdvét.** Avagy alkothat-e ember az embernek olyan törvényt, mely annak szellemét boldoggá tehetné? Ismét csak nem és nem! **Mert senki sem ismeri azokat a törvényszakaszokat, melyek a szellemnek az őt egyedül helyesen irányító lényegtörvényébe bevésve vannak.** Ilyen törvényeket még a teremtő Isten sem írhatna elő írásban vagy szóban, mert azokhoz ember által föl nem jegyezhető számtalan sok szóra lenne szükség. Ez azonban nem is szükséges. Isten az embereknek csak rövid, általános útmutatásokat ad, előhaladásuk, s mindenkori tisztulási fokozatuk szükséglete szerint. **Ez útmutatásokat az emberek „parancsolatoknak vagy törvényeknek” nevezik, melyek azonban nem törvények, hanem csak eszközök arra a célra, hogy általuk minden emberi szellem felébreszthesse saját benső lényegtörvényét.** Istennek emez általánosságban kinyilvánított parancsai vagy törvényei az embernek csak emeltyűként kell, hogy szolgáljanak, hogy ezzel lényegtörvényének számtalan szelepét kinyissa, s meghallja ama szózatnak hangját, mely életének minden lépésére nézve megjelöli a követendő irányt, és azt, hogy mit tegyen, és ne tegyen.

És az ember embertársáért többet akarna tenni, mint az Atya Isten saját gyermekéért? Nem! Nem is tehet többet, csak legfeljebb valami egyebet még, amivel mennyei Atyjának művét mintegy kiegészítheti. Isten ugyanis megteszi a magáét, de azt akarja, hogy az ember is tegye hozzá a magáét, és ezzel végezze be, amit Ő elkezdett, s így az ő művében része legyen. A tanácsolás és útmutatás Istené, Isten szándékai értelmében, melyeket az ember „írott parancsolatoknak” nevez, jó példát adni, ez az ember kötelessége. Isten adja az anyagot, az emberé a munka, a kivitel. Helyes módon inteni és irányítani csak egyedül Isten tud, mert Ő magában bírja a múltat, jelent és jövőt. **Viszont azonban példát adni, Isten intéseit és irányításait testileg kifejezésre juttatni, csak egyedül az ember tud-**

ja, lévén ő maga megtestesült szellem. Ha az ember minden cselekedeténél megkérdi lelkiismeretét, és annak tanácsa szerint cselekszik, testvérének ezzel igazi példát adott, s mint ember teljesítette általános kötelességét. Az embernek nemcsak általános emberi, hanem különleges szellemlényegi kötelességei is vannak. E kötelességeknek nem minden ember ébred tudatára, és sokan meghalnak a nélkül, hogy azokat megismerték volna. Mivel azonban Isten azt akarja, hogy az emberek mégis mindannyian tudatára jussanak eme kötelességeiknek, kegyelmében megengedi, hogy azokra nézve is szabad legyen nekik általános irányításokat adni. **Az ember különleges vagy egyéni feladatai azok, melyek az ember szellemi rendeltetésének nevezhetők. Ezen feladatok végett lesz a szellem a földön emberré; s eme feladata vagy rendeltetése nélkül az emberré levésnek nem volna semmi célja.**

**Az emberré lett szellemek sok különféle részletrendeltetése a teremtés nagy hajtókerekének fogaival hasonlítható össze, melyeknek egymásba kell kapaszkodniuk, hogy a teremtetést Teremtője által kiszabott célja felé vigyék.** Ha ez egyetemes gépezet valamely kerekének csak egy foga hiányzik is, emiatt már más fogak is szenvednek; a különböző kis és nagy kerek előhaladásukban késést szenvednek, éppen úgy, mint ahogyan egyes fogak átugrása zavart okoz a gépezetben. Ennek az egyetemes óraműnek egész szerkezete szolidárisan összefüggő; egyik résznek a másikat hajtania, előhaladásában támogatnia, s egész valójában kiegészítenie kell.

**Az emberré lett szellemek számtalan részletrendeltetésének valódi célját egyetlen ember sem ismerheti meg, mert eltekintve a mindenség nagy gépezetétől, az egyes világ gépezete is annyira komplikált, hogy azt egy parányi kis lénynek megérteni teljes lehetetlenség.** Egy ilyen lényre nézve tehát eredménytelen lenne annak a kérdésnek a fölvetése, hogy emberi léte részletrendeltetésének mi a végcélja. Hiszen a kicsiny emberi szellem a hozzá legközelebb álló dolgokat sem tudja alaposan felfogni. Sőt logikailag még azt sem képes helyesen elbírálni, hogy az ő hivatásának gyakorlása milyen hatást gyakorol felebarátjára, annak dacára, hogy eme felebarátjával benső összeköttetésben áll, és sorsának kereke a felebarátjába, emezé viszont az övébe naponként, óránként, percenként

belenyúl. Ezért olyan nagy fontosságú minden emberre nézve **rendeltetése feladatainak föltétlen beteljesítése, mert úgy a beteljesítés, mint annak teljes vagy részleges elhagyása minden közelebbi és távolabbi izületre fontos következményekkel jár.** Ezekről a következményekről mondja a szentírás, hogy átöröklődnek harmad, negyed íziglen; ha a következmények jók, jót, ha rosszak, rosszat örökítenek át az izületekre. Ennek valóságát az ember is láthatja, ha a különböző földi embercsaládok sorsát közelebről vizsgálja. S úgy találja, hogy míg némely család minden egyes tagja szerencsés, a másiké viszont ízről-ízre oly szerencsétlen, hogy kénytelen így felkiáltani: „ezen családon áldás, amazon pedig átok van!” Ezt mondja, mert látja az illetők sorsát a nélkül, hogy tudná, mi a magyarázata és ismerné azt a törvényt, amely a kérdést szabályozza.

**Kedves emberek! Ti azt mondjátok, hogy Isten ítél feletetek, de én azt mondom nektek, hogy Isten nem ítél! Minden rossz és minden jó magamagát ítéli meg, ama törvényes következmények által, melyek rendeltetésének be-, vagy be nem töltéséből származnak,** s melyek határozott törvény szerint működnek és meg nem szüntethetők. Ismétlem nektek, emberek, hogy **Isten nem ítél benneteket, sőt szakadatlanul kegyelmes irántatok, midőn mindig újabb rendeltetéseket ad számotokra;** amelyek mindig újabb helyzetekbe hoznak, hogy hibáitokat önmagatok megszüntethessétek; bukásaitokat és eltávolodásaitokat törvényesen jóvátehesseitek, kiegyenlíthessétek.

Kedves emberek! Új dolgokat hirdetek nektek az én Uram régi evangéliumából; nem hirdetek új evangéliumot, hanem csak új dolgokat tárok föl a régi evangéliumból, melyeket azonban most is csak a jóakarúak értenek meg, éppen úgy, mint ahogy a régi evangéliumot is csak a jóakarúak értették meg. **A kinyilatkoztatás idején a mennyország annyira közel jött az emberekhez, hogy megvolt a lehetősége annak, hogy azt erővel is magukhoz vonzzák. Most az új kinyilatkoztatás idején ismét egészen közel van hozzánk.** De az Isten országa nem tolakodik senkihez sem, hanem mindenkinek saját akarata, és ezen akaratának tevékenysége által, erővel kell azt magához vonnia. És valamint hajdan Isten követői így zengedeztek: „Dicsőség Istennek a magasban és békesség a földön a

jóakarató embereknek”, az új kinyilatkoztatás mostani idejében megint éppen úgy cseng hangjuk; a régi hang az új időben. Hallgassátok hát őket és énekeljétek velük, megvalósítva az ő dicsőenéküket! *Az emberek mindent anyagilag fognak fel, s rendeltetésnek nevezik azokat a helyzeteket, melyekbe őket az úgynevezett sors anyagi módon belekényszeríti; rendeltetésnek nevezik azt az életpályát, melynek keretében szemmel látható létükben mozognak. Ez a felfogás azonban hamis! Sem az az életpálya, melybe az ember anyagi módon belekényszerítették; sem az a látható iga, melyet a földön hordoz, nem képezi az ő valódi rendeltetését; ezek csak eszközei annak, hogy anyagi béklyói között is valódi szellemi rendeltetését betölthesse. Némely ember azonban még ezen anyagi helyzetekbe is nehezen helyezhető be, mert részint saját, részint embertársainak ellenkező működése ezen helyzetek meghatározását megakadályozni, s a rendelkezésére bocsátott eszközöket legyengíteni igyekezik. **Innen van, hogy néha némely ember csak előrehaladott korában szorítható bele abba a helyzetbe, mely alkalmat ad neki ahhoz, hogy valódi szellemi hivatásának megfelelhessen.***

Ámde ha az anyagi helyzeteket az ellentétes hatások egy ideig feltartóztathatják is, lehetetlenné azért még sem tehetik azokat; az embernek előbb vagy utóbb feltétlenül a megfelelő helyzetbe kell jutnia, mert a rendeltetésének betöltéséhez szükséges eszközöket meg kell kapnia. Az anyagi helyzetek tehát mindig kényszerhelyzetek ugyan, de azért az embernek mégis szabadságában áll, hogy valódi szellemi hivatását a számára teremtett kényszerhelyzetben betöltse. **Hivatását betöltheti, vagy nem; vagy betöltheti félig is és így az ember saját szerencsésjének vagy szerencsétlenségének kovácsa, önmaga teremtvén meg azokat a következményeket, melyek jövőbeli helyzetét meghatározzák.** Ki számlálhatná meg mindazokat az élethelyzeteket, melyeket az oly mélyen bukott szellem első bukásától egész idáig le, magának teremtett? Mily sok következményt alkotott már magának az ember, melyek mind új rendeltetésekékké lettek? És mennyit fog még teremteni, melyek mind új rendeltetésekékké lesznek? Az ember ekként önmaga a megteremtője rendeltetéseinek; **s ha én az emberek rendeltetését mégis isteni rendeltetésnek neveztem, ez onnan van, mert az a benne levő tör-**

**vény, amely szerint az új rendeltetéseket teremtő következmények képződnek, Istentől van.** Isten azonban nem alkotta az embert tökéletlennek, habár tökéletlen is; mert minden Istenből származott teremtménynek Istenhez viszonylagosan tökéletesnek kellett lennie; az ember tehát a tökéletesség csirájának nevezhető, melynek növekednie kell és lehet. **Ha tehát a szellem folytonosan változik, annak nem tökéletlen teremtése, hanem a törvényes fejlődés, vagy a törvénytelen elfajulás az oka.** A benne levő csíra azonban tökéletes. Ha nem így lenne, nem is érhetné el növekedés által azt a tökélyt, azt a nagyságot és kiválóságot, melyre Teremtője rendelte, s melyet egyetlen teremtett lény, még a legnagyobb sem képzelhet el. „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes”, mondta a nagy szellem, Jézus, régi evangéliumában; de mind a mai napig senki a földön ezen szavaknak értelmét fel nem fogta. Mit jelent ez? Talán azt, hogy minden teremtett lélek Istennel egyenlővé kell, hogy legyen? Egyáltalán nem! Isten egyetlen és elérhetetlen. Ha elérhető lenne, megszűnnék Isten lenni; az lenni, amit ezen név alatt értünk. Isten, a nem-teremtett, saját tökéletességét önmaga állapította meg, s meghatározta egész teremtésének tökéletességét is, melyet senki nem tud és senki sem ismer.

**Isten az örök Atya, az örök Tökéletesség, időlegesen teremtett, mert az örökkévalóságból folyt az idő; az idők az örökkévalóság gyermekei, az örök Szellemből pedig időleges lények származtak, mint az örök Atyának gyermekei.** Kezdetben csak Isten volt, s kívül semmi sem volt; Ő volt minden, Benne volt minden, Általa lett minden, ami van. És mi magasabb képzettségű szellemek csak azt az egyet tudjuk, hogy mindennek megint találkozni kell Istenben, mint tökéletesen kifejlődött teremtésnek. Isten az ő teremtéseit megteremtven vándorútra küldte, hogy a végtelen mindenségben végezzék pályafutásukat; köröket és íveket irt elő számukra, és megparancsolta nekik, hogy mindenik vándoroljon, egyik ide, másik amoda, a saját körében, s tökéletesedjék, képezze ki önmagát. És amint látjátok, a világok csakugyan forognak pályáikon, melyekből ki nem lépnek soha. **Eppen így végzik pályafutásukat a szellemek is szféráikon és fokozataikon, s növekednek és tökéletesednek.** Mondtam már, hogy Istennel szemben semmi sem veszhet

el, mert minden Belőle származott, minden Rajta függ, s mert nála van a szeretet atyai köteléke, az a vezető fonál, mellyel mindent vezet, s mely által mindent magánál tart. Ha másként lenne, mindennek le kellene hullania, összedőlnie és szétesnie. Láthatjátok azonban, hogy minden azon a pályán halad, melyet az Atya rendszertörvénye írt elő számára. **Mínt hogy pedig Istentől semmi el nem távozzhat, és mindennek az ő törvényében kell mozognia, azért minden Ő belé kell, hogy visszatérjen, vele egyesüljön, és ha vele egyesült, tökéletes lesz, mint Ő, mert a mi Benne van, nem lehet más, mint Ő; isteni lesz, de Istenné nem lehet soha.**

Mindennek fejlődnie kell, mígnem egészen az egekig nő és Istennel egyesül; és amikor akkorára fejlődött, minden isteni, tökéletes lesz. Hogy ez mikor lesz meg, azt a legtisztább angyalok sem tudják; **ők azonban tudják, hogy meglesz; meg kell, hogy legyen, mert Isten ezt kijelentette nekik. Ebben a dicső kinyilatkoztatásban azonban nemcsak az angyalok, hanem a legtökéletesebb angyalok egyike, Krisztus útján az emberek a földön is részesültek az evangélium ama szavai által: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes!”** Tökéletesnek lenni annyit tesz, mint növekedni, előhaladni a törvényesen kiszabott pályákon. Ezeket a pályákat nevezzük mi rendeltetéseknek, melyek betöltése előhaladást, abbagygyása veszteglést jelent; a veszteglés pedig mindig visszamaradás, mert az, aki megáll, visszamarad azzal szemben, aki nem állott meg, és akivel kart karba öltve kellett volna haladnia.

Ezért kedves emberek, nem figyelmeztethetek eléggé benneteket, hogy töltsétek be részlet-rendeltetéseiteket a saját javatokra, mert azok előbbi létezéseiteknek következményei. Ne vesztegeljétek, nehogy e veszteglések gonosz következményeket hárítsanak nemzedékről nemzedékre, harmadik, negyedik íziglen, s kárhoztassanak benneteket azok a felebarátaitok, kiket vesztegléseitek által útjaikban szintén megállítottatok, vagy nem engedtetek kellően előre haladni. Keserű szemrehányásaikkal illetvén benneteket, s kin és nyomorúsággal teljes izzó poklot készítvén számotokra. **Ne mentegessétek magatokat azzal, hogy nem tudtátok, mi a feladatotok a földi létben. Minden feladatának öntudata él abban az emberben, ki-ben megvan a jóakarát, s ezt a jóakarátát meg is tudja valósítani.**

Isten minden ember lelkébe egy élő törvényt ültetett bele, amely őt szüntelenül feladatának teljesítésére inti; e mellett egy erős vezetőt is adott melléje, aki soha sem szűnik meg védencének helyes tanítást adni, őt a helyes útra terelni, valamint hogy azt sem mulasztja el, hogy útjába akadályokat gördítsen, ha nem jó úton akarna haladni. Az embernek tehát nincs meg az a mentsége, hogy nem hallotta a figyelmeztető hangot, amely útját kijelölte, és nem volt vezetője, aki vezesse őt, mikor ingadozni és csüggedni kezdett. Nemcsak a lelkiismeret hangja beszél hangosan az emberben, hanem Isten maga is kijelentette neki azt, s ennek hívésére reá is utalta őt, hogy a lelkiismeret hangja mindig az igazi, s hinnie kell, hogy minden embernek van angyala, aki őt védelmezi. Istennek Messiása, a kis gyermekekre mutatva, akik alatt az ártatlan embereket akarta értetni, világosan megmondta evangéliumában, hogy ezen derék ártatlan emberek mellett és az ő védelmükre azon angyalok állnak, kik Istent mindig színről színre látják. De megmondta Krisztus evangéliumában azt is, hogy mi történik az olyan emberrel, aki gonosz, és mi az olyannal, aki gonosz volt, megjavult, s újból visszaesett: „Mikor a tisztátlan lélek kimegy valakiből, jár száraz helyeken, keresvén nyugodalmat, és mikor nem talál, ezt mondja: megtérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És haza menvén, találja azt megseperve és felékesítve. Akkor elmegy és maga mellé vészen más hét lelkeket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén lakoznak ott, és annak az embernek utolsó állapota sokkal gonoszabb lészen az elsónél”. (Luk.11. 24-26.)

**„Hasonlót hasonlóval” világtörvény. A jót csak jó, a gonoszt csak gonosz uralhatja, vezetheti, nevelheti. Azért kedves emberek, nézzétek meg jól a ti világotokat, s annak vezetéséből fogjátok látni, hogy az gonosz. A ti világotok csak erőszakos tettekben tud mozogni, s erőszakos tettekkel tud célokat elérni; úgy szellemi, mint anyagi értelemben csak erőszakos kitérések által tud előrehaladni.** A földön sokszor még a jó is a gonosz szellemek munkájából származik, mert azt a munkát a bölcs Teremtő mindig a maga helyére rendeli, s ekként a gonosz is kénytelen jót létesíteni. Amíg azonban az emberek ehhez a jóhoz hozzájutnak, addig nemzedékek pusztulnak el, érdekek semmisítik meg egymást, s iszonyú állapotok teremtetnek. Ezen iszonyú állapotok és rettenetes kínok által kell az

embereknek meggyógyulniuk, annyira jutniuk, hogy legalább a régi tévelygéseiket beismerjék, s többé el ne kövessék azokat. Így jutnak az emberek tévelygésről tévelygésre, megismerésről megismerésre, míg vele le nem vetkőzik mindamaz egyenetlenségeket, melyek jelen emberré levésüket okozták, és jobb, magasabb, kevésbé egyenetlen egzisztenciák felé közelednek.

**Krisztus ezt mondta evangéliumában: „Az én országom nem e világból való”.** S talán nem mondott igazat? Ő a béke Fejedelme, a béke anygala lejött a háborúnak, a szellemi és anyagi forradalmaknak és felforgatásoknak erre e világra, lehetett-e hát az Ő országa ebből a világból való? Ezért parancsolta mindig nekünk Ő a béke Fejedelme: „Legyetek békességesek egymás között!” Ő tanított minket a béke megőrzésére, s mi kimentünk a küzdelem és háború, a lázongás és türelmetlenség világába, s hirdettük a békét. Nekünk a világban nem volt egy nyugodt óránk sem, s mégis békében voltunk, s békében haltunk meg, mert béke volt bennünk, béke volt velünk; békénk volt Istennel és az Ő szent fiával Jézussal, a világ minden nyugtalansága közepette is. Ő tanított minket a békét megőrizni, s mi meg is tanultuk azt, mert mi sem voltunk a világból valóak; Mesterünk megmondta ezt nekünk midőn így szólt: **Ha e világból valók lennétek, a világ is szeretne titeket, mint a magáét; de így gyűlöl titeket a világ, épp úgy, mint engemet. Nektek azonban, dacára annak, hogy gyűlöltek vagytok, mégis szeretnetek kell a világot, rendeltetésetek, az édes béke érdekében, amelyet azoknak adjatok, kik el akarják azt fogadni.** Parancsot is adott nekünk, midőn így szólt: „Valahol házba bementek, ott maradjatok mindaddig, míg onnét kimentek. És valakik be nem fogadnak titeket, onnan kimenve, verjétek le a ti lábaitokhoz ragadott port, hogy az legyen ő ellenük tanúbizonyság gyanánt. Bizony mondom néktek, hogy tűrhetőbb leszén a sodomabelieknek vagy gomorabelieknek dolguk az ítéletnek napján, hogy nem annak a városnak állapota”. (Márk 6.10-11)

Ez a régi tanítás mindig új, minden időkre érvényes, s az új tanítványoknak is parancs marad; jegyezzék hát jól meg maguknak, s ne erőltessék reá olyasvalakire a békét, aki nem akarja azt elfogadni! A föld gyümölcsei sem mind egyformák; e világ talaja olyan gyümölcsöket is terem, melyek korábban, s olyanokat is, melyek később

ben érnek meg, tehát korábban vagy későbbben élvezhetők; ezt tudják az emberek jól. **De vajon az emberek nem a mennyei Atyának gyümölcsstermés céljából elültetett vetőmagjai-e? Egyik ember korábban érik és korábban élvezhető, mint a másik; de azért valamennyinek mégis meg kell érnie a számára kijelölt talajban, mert azért van odaültetve.** Azért ne vessétek meg azt, akinek ideje még nem jött el, hogy a békére érett legyen, mert az csak másfajta vetőmag, mint ti vagytok.

Atyám, Istenem! Milyen dicsőséges kinyilatkoztatást küldtél te szent Fiad, Jézus által az embereknek, de mit csinált a te szent igéidből a rút kevélység?! Hogy össze vannak taposva és alakjából kiforgatva a te igéid, s milyen hamisan fogták azt fel az emberek. Pedig milyen igaz és világos, milyen tiszta és érthető az olyan szellemek számára, kiknek lényge igaz, és akik telve vannak jóakarattal! **„Isten országa elközelített hozzátok!”** Ez égi üdvözléssel köszöntötte Krisztus az embereket. És Isten országa, ahol csak béke és öröm van, ahol nincs egymás közötti különbség, csakugyan itt van; oly közel, hogy majdnem kézzel elérhető. De nem szabad neki bevonulnia a perpatvar és békétlenség ezen világába; csak egyes hatalmasok szívébe vonulhat be, akik magukhoz tudják azt ragadni. És kik azon hatalmasok, kik Isten országát, a dicső mennyországot magukhoz ragadhatják? Akik hiszik, hogy van mennyország, és akik hitük segítségével mindent legyőznek. Ezekről a hatalmasokról beszélt az Úr, mondván: **„Ha csak annyi hitetek volna, mint egy mustármag, azt mondhatnátok a hegynek, emelkedj fel, s vesd magad a tengerbe, és engedelmeskednék nektek!”** Ezek a hatalmasok, akik képesek önmagukat kényszeríteni, mondhatják a mennyországnak: „Jöjj ide a lelkembe és lakozzál benne”. És a mennyország csakugyan rájuk száll; bevonul szívükbe, s ott lakozik a békének és szeretetnek ezen országa; az embernek pedig békéje és szeretete lesz; **mindez a hit, az igaz, tiszta, hamisítatlan hit ereje által.** A mennyországban pedig világosság van, s akinek mennyországa van, az megkülönbözteti a gonoszt a jótól; mindezt a hit ereje által. Aki a gonoszt a maga valóságában igazán megismeri, soha többé nem szövetezik vele, s annak az többé nem árthat. Mert a gonosz ha érzi, hogy megismerték, menekül megismerője elől. Egy rossz ember sem

lehet állhatatos az őt felismerő jó emberrel szemben, s éppen így a bűn sem lehet maradandó annál, ki azt minden következményeivel együtt felismeri, melyek a sok, különféle bűnhődési rendeltetést képezik.

**Tartsatok bűnbánatot, azaz teljesítétek feladatokat, s kerestelkedjétek meg a szellem megismerése által, hogy ébren maradjatok a földön, és soha többé el ne aludjatok! Mert ahol világosság van, ott nappal van; nappal azután lehet dolgozni, és meg lehet egymástól mindent különböztetni; ennek következtében pedig nem szükséges oly gyakran csalódnni, és a látszatot igazságnak tartani.** Minden nép vallása büntetésről és jutalmazásról beszél, de minden felekezetnek hívei másként képzelik el ezt a büntetést és jutalmazást, sőt egyugyanazon felekezet híveinek is különböző fogalma van róla. A bűnössel szemben a kiegyenlítést büntetésnek tartják. Mi tiszta szellemek ezt egészen másként fogjuk fel; mi a bűnös számára mindenben szükségszerűséget, célt és kegyelmi eszközt látunk. **Az emberek azt hiszik, hogy a földön elkövetett bűnök a túlvilágon visszafizettetnek, s úgy vélik, hogy ez a visszafizetés a büntetés. Nem úgy van kedves emberek! A túlvilágon csak nemezis van, mely a visszafizetésből folyik.** Két folyamat nem lehet egyszerre végbe; az egyiknek előbb be kell végeznie működését, hogy a másikat megteremthesse; egyik állapotnak kell a másikat szülnie, s egyik meg kell, hogy előzze a másikat. A dolog nem is lenne olyan súlyos, ha az, aki a földön bűnt követett el, a túlvilágon megfelelő büntetést, a büntetés után pedig bocsánatot és megváltást nyerne, hogy azután örökre üdvözült szellem lehessen. Ez azonban ellentmondana Isten tökéletes igazságosságának. Megcáfolta ezt Krisztus is az ő evangéliumában, s világos szavaival teljesen megsemmisítette ezt a felfogást, midőn így szólt: „**Békülj ki ellenfeleddel, míg az úton jársz, nehogy a bíró elébe hurcoljon, s a bíró átadjon a porkolábnak, hogy börtönbe vettessél; bizony mondom néked, hogy onnan addig ki nem jössz, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted**”.

Aki az Úrnak ezen szavait megérti, lehetetlen, hogy gondolataiban helyet adjon az említett felfogásnak. Idézett szavai kiegészítésül azt is mondta Krisztus más helyen: „**Az én Atyám házában sok**

**hajlékok vannak**”. Úgy is van; s mi ezeket a hajlékokat celláknak nevezzük, és a mindenségben számtalan ilyen cella van. Ha az ember emberré létehez kapott feladatait nem teljesítette, s azokat teljesíttelenül vagy félig teljesítve jön át, egy cellába zárják őt, amelyet legheylesebben a „hallgatás cellájának” nevezhetünk; ez az ő túlvilági sínylődő ágya, amelyen ráér állapotáról gondolkozni. Ha azután megtalálta önmagát, ha gondolatai tudatára vezették annak, hogy meghalt, s most mint szegény lélek, a túlvilágban van, de azzal, hogy jelenben mi történik vele, még nincsen tisztában, - akkor eljönnek hozzá a világosság angyalai, s a szegény lélek bensőjébe egy sugarat vetítve, alkalmat adnak neki annak a keresésére, megtalálására, amit a cellába magával hozott. És akkor a szegény lélek bensőjében a beléje vetített fénysugár felvillanása után felébred a nemezis öntudata, mely fokozatosan növekedik, alakot s formát ölt benne; egyik rémkép a másik után merül fel vergődő lelke mélyében. Ezek a rémek pedig nem egyebek, mint a szellem bűneinek plasztikus alakjai, amelyek azután mindig fenyegetőbbben és fenyegetőbbben emelik fel fejüket, mígnem teljes elnyeléssel fenyegetik szellemet, mintha csak meg akarnák bosszulni magukat a szegény lélek vétkei és mulasztásaiért, s addig kínozzák őt, míg be nem ismeri őket, s azt nem kiáltja: mea culpa! Ezzel a beismeréssel azonban még nincs vége a dolognak, mert a rémalakok még csak most jutnak valójában a szemrehányás és önhibáztatás, az önvád és önigazolás követelő hangjaihoz. A szegény lélek pedig a nemezis ezen állapotában a félelem verejtékét izzadja; majd a hideg rázza, majd forrósága van, s nem tud szabadulni lázától. Mert valóságos gonosz láz az, ami a szegény lelket ilyenkor hatalmába kerítette, s addig olvasztja, s rázza, míg csak szilárdan fel nem teszi magában, hogy minden rosszat jóvá tesz, és bármi áron is kibékül minden ellenségével. Elviselhetetlen a nemezisnek ez állapota, és alkalmas a legmegátalkodottabb lélek megpuhítására, sőt képes az ilyen lélekből még a gyűlölet legutolsó szikráját is kioltani.

**A nemezis tartama különböző, hosszabb vagy rövidebb ideig tartó; aszerint, amint több vagy kevesebb olyan alakot kell előszólítania, melyeknek a szegény lélekkel számadásaik vannak.** Természetesen jó lenne, ha az ilyen szegény lélek a nemezis eme félelmei, gyötrelmei és pokoli kínjai között meg tudna halni, de nem

halhat meg, mert az életre és bizonyos cél betöltésére teremtetett; kénytelen tehát élni és céljait betölteni. És minél inkább vonakodik az akarat, annál tovább folytatja a nemezis kínzó műveletét; annál hatalmasabbakká nőnek az alakok; annál rettenetesebbekké lesznek a rémek, s annál nagyobb lesz a forrósága, metszőbb a hidegsége amaz iszonyú láznak, mely képes a legkeményebb követ is megolvasztani, s a legforróbb vizet is megfagyasztani. A szegény lélek előtt iszonyú büntetésnek tűnik fel ez a láz, pedig pusztán Istennek nagy kegyelme az, mely a szellemet bűnbánatra, kiengesztelésre és megigazulásra képesíti, hogy majdan annak a békének is részesévé lehessen, melyet Isten minden jóakarató embernek megígért.

**Nemezis nélkül, kedveseim, nem jönne létre a jóvátétel, mert a bukott szellem igen gyenge ahhoz, hogy ellenségeivel önként kibéküljön;** előbb meg kell kínoztatnia, hogy erre képes legyen. E gyötreléből meríti az új küzdelemre való erőt és képességet. Amikor pedig a nemezis láza elérte a maga hatását, s a szegény léleknek erőt adott egy új rendeltetésre, akkor a szellem a nemezis cellájából egy másikba, az erőgyűjtés és üdülés cellájába lép be, melyben azután új erőt kell gyűjtenie a türelemre, hogy türelmesen várjon új rendeltetésére. Ha a szellem a nemezis kínjaiból erőt merített ahhoz a rendíthetetlen föltevéséhez, hogy soha többé a régi úton el nem indul, hanem minden hibáját jóváteszi, akkor új cellájában az imádság ad neki erőt ahhoz, hogy türelemmel várja új feladatát. És ekkor a szellem imádkozik és imádkozik; elkezdi Istent, s elkezdi ellenségét szeretni, és sóvárogva várja azt az órát, melyben Isten megadja neki ebbeli szándékainak megvalósításához a szükséges eszközöket. **Valamint pedig előbb a bíró előtt volt és saját bűne ítélte fölötte, most a porkolábnak adatik át, ki a börtönbe kíséri őt. Ez a börtön az új test, melybe bezáratik, s amelyben meg kell fizetnie mindent az utolsó fillérig mindenkinek, akinek csak adósa.** És ha jóakarata nem elég erős, s gyengesége miatt ez új börtönben sem fizet meg mindent, ismét ítélet elé, újból börtönbe kerül, és azt addig ismétli, mígnem az utolsó fillér tartozását megfizette. Kedves emberek! Ez az igazságosság, Istennek tökéletes igazságossága. Isten nem haragszik, nem büntet, s nem bocsát meg; a bűn ítéli el és küldi a börtönbe az embert, és csak ha mindent megfizetett, s

ellenségei megbocsátottak neki, akkor bocsátott meg neki Isten is, és akkor lesz igazzá Isten előtt. Ekkor ugyanis már Istennek nincs mit megbocsátania neki, mert a bocsánatot önmaga kiérdemelte azáltal, hogy mindenkivel szemben igazzá lett. És ekkor már feljebb is emelkedhet; egy szebb, kellemesebb rendeltetésre szolgálván reá, mint olyan, aki minden bűnből tisztázta magát; akiről a bűn bilincsei lehullottak, s minden adóssága ki van fizetve. Az ilyen tiszta, minden tehertől ment szellem azután a könyörületeség szellemévé lesz, aki telve szeretetteljes érzelmekkel, más szegény testvérei tisztulásának vezetésére szentelheti magát szamaritánus szolgálatra. **Így fogjátok fel a büntetés és jutalmazás fogalmát; így jelenti azt ki Jézus félreérthetetlenül az ő evangéliumában.**

Annak, aki még nem lett igazzá, nem lehet békessége; csak ha minden teremtmény társát kielégítette, jut a teremtmény az igaz békéhez, és lesz megelégedett önmagával, mert akkor már mások is meg vannak vele elégedve. Isten, az örökké kegyelmes Atya mosolyogva tekint le az ilyen megelégedett gyermekeire, s örül az ő munkájuknak, mely őket megelégedésre vezette. Igen, kedves emberek, **az a csodálatos Isten teremtésében** - csodálatos, mert a legmagasabb szellemek számára is megfejthetetlen, - **hogy a bölcs Teremtő mindent beleültetett az ő teremtményeinek szellemébe: az ítéletet úgy, mint a büntetést; a jutalmazást, a boldogságot, a békét; nem kell tehát azokat mindenkinek külön-külön adományoznia, mert hiszen ő már a teremtésnél gondoskodott mindenről. Ez az a csoda, ami a szellemeknek talán örökre csoda fog maradni: hogy lehetséges valamit olyan tökéletesen megteremteni, hogy az örökkévalóságon át se legyen soha rajta semmi javítanivaló!?**

Mily kicsiny egy ilyen szellemnek nevezett lény, s mégis mennyi tulajdonság és erő van benne! Megszámlálhatatlan, megnevezhetetlen! Igen, mert a tökéletes Istenből, mint tökéletes mag származott ki, s azért képes tökéletes teremtménnyé is válni, hogy mint ilyen Istenhez visszatérvén, Vele egyesüljön, és ha egyszer egyesül Vele, mindig isteni legyen, mindig boldog, mindig tökéletes maradjon. Milyen messze vagytok még ti, kedves emberek, ettől a tökéletességtől! Valóban, a nemezisnek sok fázisain és szüntelen bebörtönzésen kell,

hogy átküzdjétek magatokat, hogy felebarátaitok előtt igazakká legyetek és a békét, a valódi békét megtaláljátok!

**Ugyebár, kedves embertestvéreim, a ti felfogásotok szerint kevés vigasztalót mondtam e szavaimmal nektek?** De azért én mégis oly igazságot beszéltem, melyet Isten engedett meg kinyilvánítanom; az igazság ellen pedig kedves testvéreim nincs fellebbezés, az igazságnak be kell teljesednie! Enélkül nincs tökéletesség, nincs nyugalom, nincs béke; hanem örökös átmenet és örökös tisztulási és erjedési folyamat, míg csak minden, minden be nem teljesedik! Kedves embertestvéreim! Mik vagyunk mi tiszta, világos szellemek ma hozzátok képest! És mégis mennyit kell még nekünk is elvégeznünk, hogy tökéletesekké lehessünk?! **Látjátok, ez a feladat is, melyet most teljesítünk, egy szakasza annak az útnak, mely célunkhoz közelebb vezet. Mi azonban csak úgy juthatunk célhoz, ha másokat is odasegítünk; mert minden, minden összetartozandó; egyik a másikat és minden mindent kell, hogy segítsen.** A jobbnak magához kell vonzania a rosszabbat, s minél inkább képes magához vonzani a rosszat, annál inkább vonzza őt is a jobb. Így vonzza egymást minden, s mégis csak Egy az, aki mindeneket vonz. Óh emberek, milyen nagynak kell lenni ennek az Egynek, aki mindent, de mindent magához vonz! Sem mi tiszta szellemek, sem az angyalok soha az Ő nagyságát fel nem értük; mélységét át nem pillantottuk, bölcsességét teljesen meg nem értettük. **És mégis vannak itt a földön olyan kis férgecskék, akik azt merészkednek mondani, hogy ez a Nagy, Erős, Bölcs nem létezik!** Óh nemezis, óh nemezis! Mennyit kell még neked ezeken a szegényeken dolgoznod, míg oly erőssé teszed őket, hogy belássák gonoszságukat?! Hány és hány testet kell még ezeknek ölteniük, míg mindent jóvátesznek, amit vétkeztek, és amíg mindazokat igazakká teszik, kik tanaik és példáik által megtántorodtak? Szegény adósok! Hol van a világnak az a mérlege, amelyen az ő adósságukat híven le lehetne mérni?! És mégis, mégis nekik is tökéletesekké kell egykor lenniük, mert ez minden teremtményre nézve törvény. De lehetnének valaha azzá, ha nem lenne nemezis? Soha, soha, az egész örökkévalóságon át sem! Azért köszönöm neked Istenem a te rettenetes nemezisedet, és azokat a börtönöket, melyeket a szegény lelkek számára teremtettél, hogy

igazakká lehessenek önmagukkal, felebarátaikkal és Veled szemben, Mindenható!

**Oh kedves testvéreim! Jó annak az embernek, akit halála után mindjárt elér a nemezis; jó neki, mert az nem volt rossz ember; de jaj annak, aki hosszú időn át pihenés nélkül bolyongani kénytelen és sehol nyugalmat, sehol békét nem talál!** Jaj annak az embernek, akit túlvilági bolyongásaiban a nemezis kikerül; és kétszeresen jaj az ilyen szegény léleknek, mert az még a túlvilágon is bűnt bűnre halmoz! Ezek a szegény lelkek a világ szerencsétlenségei; ők az emberek fülbe súgói<sup>8\*</sup>, akik mindazon szenvedélyekre ösztönzik, melyeknek a földön maguk is rabjaik voltak. Mindenütt találhatók ilyen szellemek, ahol emberek vannak; a házakban, az utcán, a világ minden helyén. A bűnös emberek leghívebb követői ők azért, mert nem lehetnek el emberi szenvedélyek nélkül, de nem lévén anyagi testük ahhoz, hogy szenvedélyeiknek hódoljanak, a hasonló szenvedélyeknek hódoló embereknél tartózkodnak, velük együtt élveznek. Ők azok, kikről az Úr azt mondja evangéliumában, hogy bolyongásaik és szenvedéseik közepette várva várják azt az órát, amikor olyan emberhez köthetik magukat, kiknek szenvedélyeik nekik rokonszenvesek. Ezek a szegény szellemek azok, akik az embereket megszállják, és számtalan esetben a legnagyobb romlásba taszítják, mert attól az embertől, akiben nincsen meg a jóakarát a bűneiből való megtérésre, el sem távolíthatók. *Mert kedves emberek, a nemezis nem ragadja meg az olyan szellemet, akiben jónak legkisebb szikrája sincs meg. A nemezis csak az olyan szellemet ragadja meg, amelyik a rosszal szakítani akar, hogy a jóhoz forduljon. Ehhez eljön a nemezis, hogy segítsen neki a rosszal való szakításban, a bűn kiirtásában, amidőn szeme elé varázsolja a bűn rémképeit a maguk természetes alakjában, hogy iszonyat őket látni.* Ezért áldottam Istentem azért, hogy beleültette a nemezist is az ember szellemébe, s ez a nemezis életre kelhet benne azon órában, amikor e szegény lélek már belefáradt a rosszba, s meg akar térni a jóhoz. És azért köszöntem meg Istenemnek a nemezis jótéteményét, mert boldog lesz az az em-

---

<sup>8\*</sup> kísértői

ber, akinek lelkében a nemezis feltámad, s alakjait úgy szólítja életre, amint a lélek azokat magában hordozta.

**És íme ezt nevezik az emberek büntetésnek, ami Istennek ilyen végtelen kegyelme?! Óh emberek, milyen visszás a gondolkozástok! Ellenkezőleg: az van megbüntetve, akit a büntetés utol nem ér; aki mint szellem büntetlenül kénytelen a földön bolyongani, keresve keresvén az emberek között valakit, akihez magát hozzáköttesse, hogy régi bűnös vágyainak tovább áldozhasson! Az ilyen szellem van megbüntetve azért, mert nemcsak nem szabadul meg a bűntől, de sőt még bünt bűnre halmoz, miáltal bűnterhe mindig nagyobb és nagyobb, s végül oly nagy lesz, hogy tovább már nem bírja és összeroskad alatta erőtlennül, tehetetlenül. Ezt a szerencsétlen szellemet aztán, mivel már akarata nincs, a természeti elemek megragadják, és érzés nélkül, öntudat nélkül ide-oda üzik a mindenségben, mígnem a természet viharai annyira szét nem rázzák őket, hogy megérnek a szellemi nyomorultak menedékháza számára, hogy ott várják be a megváltó nemezist.**

Oh, kedves emberek! Nagyon sok és terjedelmes könyvet lehetne írni a szegény nyugtot nem találó szellemek állapotairól, kiknek sem az ember imádsága, sem cselekedete mitsem használ. Mert minden iránt érzéketlenek, eltompultak, s mert lényegtörvényük megromlott, lelkiismeretük halott. Senki és semmi nem segíthet rajtuk, és éppen azért az elemi természettörvénybe kell, hogy lesüllyedjenek, mert már csak ez képes őket ismét életre és mozgásra serkenteni. **Ezek amaz állapotok, melyeket úgynevezett vallásaitok egészen másképpen neveznek. Pokolról és tisztítóútról beszélvén nektek; pokolról, tele kínnal és gyötrellemmel, s égő tisztítóútról, a mely megtisztítja a szegény lelkeket! A nemezis valóban éget és tisztít, s keserves fájdalmat is okoz; valóságos tisztítóútz tehát, a mely mindaddig szakadatlanul tisztít, mígnem az utolsó árnyalattig mindent eltisztít! A pokolban, a nyugalom nélküli állapotban azonban semmi sem tisztul, mert nem is tisztulhat; ott minden érzéketlen és kihalt; a szegény léleknek semmi sem fáj; szakadatlanul bolyong egyik helyről a másikra, s bünt bűnre követ el egymásután, szünet nélkül. **Lássátok, kedves emberek, ez a pokol, ahol örömjongással követik el a bűnt.** Ebben a pokolban a fájdalom nem oly**

nagy és nem oly állandó, mint a nemezisben, a tisztítótűzben. Ott csak egyhangúság, bűn s mindig bűn és iszonyú sötétség van; mert hiszen ha csak egy szikrácska fény hatolhatna is belé, nem követtetnék el a bűnre újabb bűn! Ebben az állapotban a beismerés meg van halva, ahol pedig beismerés nincs, ott világosság sincs; ott csak sötétség van mindenfelé. Azok a szegény lelkek, akik a pokol állapotában vannak, nem ismerik a jót, csak a gonoszt, s annál inkább tetszelegnek a gonoszban, mentől gonoszabb az; sőt örvendenek a gonosznak és annak, ha minél több embert a gonoszságra csábíthatnak! Igen kedveseim, a pokolban öröm van: öröm a bűn felett, éppen úgy, amint a mennyben öröm van a jó miatt; mert menny és pokol ellentétek ugyan, de nem az öröm és fájdalom ellentétei.<sup>9\*</sup> Fájdalom csak a nemezisben, a tisztítótűzben van, hol a gonosz elsöpörtetvén, a szegény lélek megtisztul. A pokolban van a halál; a tisztítótűzben a születés; a mennyben az élet. Ez a szellemek háromféle állapota: lebuknak a halálba, és a halálból újra születnek az örök életre. Az ember nemcsak vízen át, hanem a tűzön át is újra és újjá születik. A vízen át való megszületés csak a testi, a tűzön át való megszületés pedig a szellemi emberre érvényes. **Ha tehát szellemi emberekké akartok lenni, a tisztulás, a bűnök levetésének tűzén át kell megszületnetek, mert a földön egy ember sem lehet tiszta szellemmé, amíg a tisztító tűzön át nem ment. Boldog az az ember, a ki ennek a tisztító tűznek jórészét már a földön kiállotta, aki tehát a nemezist már a földön előidézte, s letisztított magáról annyit, a mennyit csak képes volt letisztítani! Boldog azért, mert az ő tisztítótüze odaát rövid ideig fog tartani, s gyorsan megszülethetik arra, hogy az örökéletbe**

---

<sup>9</sup> \* Csak azzal a különbséggel, hogy a mennyi öröm tartós, a pokolbeli öröm azonban mulandó, mert a gonosz szellemek rossz tetteit Isten a jóra használja fel, s így soha sem járhatnak azokkal a rossz következményekkel, melyeket a gonosz szellemek reméltek belőlük. Ha pedig a gonosz szellemek látják rossz tetteik következményeit, melyeket Isten megrontott és megfordított, bosszankodnak Istenre, s szeretnék őt megsemmisíteni; minthogy azonban nem férhetnek Hozzá, emiatt dühöngenek és dühöngenek mindaddig, míg dühök annyira hatalmába keríti őket, hogy a túlzogatás által lankadság, majd teljes dermedtség vesz erőt rajtuk, és az elemi világmegfordulás sodrába kerülnek. (L. Szellem, Erő, Anyag 17., 18. fejezet.)

bemenjen. De jaj, jaj annak a földi embernek, ki soha sem gondol arra, hogy tisztítótűzét meggyújtsa, és soha sem gondol arra, hogy annyit letisztítson magáról, amennyit csak képes. Az ilyennek sok-sok időre lesz szüksége, míg az életre megszülethetik. Az ilyen ember sokáig fog ott bolyongani, hol kevesebb fájdalom, de annál több bűn van, melyet semmiféle szellemi tűz meg nem tisztíthat; az ilyennek a természet viharai által kell ide oda dobáltatnia, mígnem valamikor, sok-sok idő múlva a nemezis tisztító tüzébe bejuthat.

Óh emberek, emberek! Ha hitetek lenne, elfogadnátok és megértenétek az én szavaimat, és akkor lehetne segíteni rajtatok; mert az én szavaim igazak, Istentől való igazságot tartalmaznak azok, ha nem is tetszenek nektek; a ti kedvetekért azonban nem másíthatom meg őket. Én az Isten törvényéből beszélek; ugyanazon törvényből, melyben Uram is élt, és beszélt, miután én hű szolgája voltam neki, s az is maradok mindörökké. Örömmel teszem ezt, és köszönöm Istenemnek azt a feladatomat, hogy nektek embereknek az igazságot hirdethetem. Mily nagy lenne azonban az én boldogságom, ha ez általam hirdetett igazság szavai megtalálnák az utat az emberek szívébe, hogy életre keltsék benne az örök élet gyümölcsét! Mindig világosabbak és világosabbak lesznek azok a szférák, melyek a földi légkörre nehezednek, mígnem eljön az ideje annak, hogy egészen áthatják a földi légkört, s lehetségessé teszik az embereknek azt, hogy az igazság fényénél vizsgálhassák önmagukat. Ekkor lészen sírás és fogcsikorgatás a földön, mert a bűnös ember nem bírja elviselni az igazság fényét, s annak tükörében nem szemlélheti magát anélkül, hogy haját ne tépné, és kétségbe ne esnék. Ennek az időnek azonban egyszer mégis el kell jönni, mert Isten minden teremtménye iránt kegyelmes! **A szférák vonzása már folyamatban van; a tisztító elemek a föld bensőjében már csoportosulnak, s nyomást és ellennyomást hoznak létre. Ezen nyomás és ellennyomás hatása alatt van most a földkéreg összes lakóival egyetemben. A gonosz erők és anyagok és az őket igazgató szellemek összeütközése immár elkerülhetetlenül kilátásban van; s minden összeütközés keveredést és chaost fog létrehozni, mígnem a chaosból a tiszta elemek felszínre kerülnek, a tisztátalanok pedig kiválnak és a fenékre ülednek. A közeli kilátásban álló összeütközésnek ek-**

képpen új bukás lesz a következménye; a bukás után azonban következik majd újból a kegyelem; újabb kiválások és új képződmények.

Az emberek érzik ezt a nyomást és ellennyomást; tudják azt is, hogy katasztrófához kell vezetnie; ennek a katasztrófának módja, ereje és következményei felől azonban nem tudnak számot adni maguknak, csak egymásra néznek, és azt kérdik: mi lesz? Senki sem tud erre nekik felelni! **Én azonban felelni akarok nektek kedves emberek, s már feleltem is az elmondottakban: egy újabb összeütközés, bukás, kiválás és egy új képződés van a küszöbön.** Legyetek készen reá! Hiszen egyéb dolgokra olyan jól el tudtok készülni: ha este vörös az ég, azt mondjátok, hogy holnap szél lesz; ha fekete az ég, zivatar és eső lesz; de azt is meg tudjátok ítélni, mit hoznak a szelek, ha keletről vagy nyugatról, északról vagy délről jönnek. No hát, ha a szelet és felhőket, melyeket láttok és éreztek, oly jól meg tudjátok ítélni, miért ne ítélnétek meg azt is, hogy mi lesz annak a nyomásnak a következménye, melyet szintén éreztek, s mi lesz azon állapotokból, amelyeket kézzelfoghatóan tapasztaltok? Isten mindig kegyelmes; Isten engedi az embereket és szellemeket működni, alkotni és alkotásaik eredményéből tanulni, hogy mindig jobbakká és bölcsebbekké lehessenek. Feleljetek csak ti magatok, kedves emberek, kormányozhat-e Isten másképpen benneteket, mint hogy kényetek szerint enged tevékenykedni, s megengedi, hogy eme tevékenységetek következményeit utolsó cseppig kiélvezhessétek? **Nektek azonban nincsen hitetek; ti nem hisztek Isteneteknek, ha azt mondja nektek: „Gyermekem, légy ilyen, vagy amolyan!” Ti mindenről meg akartok győződni, és kézzelfogható bizonyítékokat szeretnétek kapni. Természetes tehát, hogy csak tetteitek következményei győzhetnek meg benneteket azoknak jószágáról, éppen úgy, mint ahogy rossz tetteiteknek következményei fájdalmat kell, hogy okozzanak nektek, hogy ne tegyétek többé a rosszat, meggyőződvn róla, hogy az csakugyan rossz volt.**

Ha Isten azt mondja: „Gyermekem, ne szaladj ezen az úton, mert eleshetel, s lábadat törheted!” - nem hisztek Neki. Ti azért is szaladtok, természetes tehát, hogy el kell esnetek, s el kell törnötök lábatoikat, mígnem elhiszitek, hogy Istenetek igaz. Ha azt mondja nektek: „Szeresd felebarátodat, ne sanyargasd, ne üsd őt!” - nem hisztek Ne-

ki. Ti csak sanyargatjátok és ütitek őket, ők pedig visszaütnek benneteket úgy, hogy sebeket kaptok, - és sokan elvéreznek sebeikben. És csak akkor hiszik el, hogy Isten igaz és jó tanácsot adott nekik. És ha Isten azt mondja: „Szeresd ellenségedet, békülj ki felebarátoddal!”, ők nem fogadnak szót, gyűlölik az ellenséget; nem békülnek meg felebarátjukkal. Az ellenség tehát szintén gyűlöli őket; felebarátaik pedig szintén nem békülnek meg velük. Ennek következtében gyűlöltre gyűlölet következik; mindig több és több lesz az ellenség, míg nem minden ellenségeskedésbe kerül egymással, s egyik a másikkal össze kell, hogy ütközzék, és egymást megsemmisítse! **Talán Isten büntette meg őket? Hiszen Ő nem azt parancsolta nekik, hogy megsemmisítsék egymást; hanem, hogy béküljenek meg egymással; bocsássanak meg egymásnak, és szeressék egymást. Hát Isten hibás azért, hogy nem fogadtak Neki szót?** Azonban éppen azért, mert Istentől semmit sem fogadnak el, sőt minden igyekezetükkel az ellenkezőt teszik, - ki kell, hogy ürítsék az önmaguk által készített kelyhet, hogy megismerjék az ital keserűségét, és máskor ne a saját, hanem Isten receptje szerint készítsék el azt maguknak!

Mennyi törvényt csináltak már maguknak az emberek évezredek óta! De vajon ezek a törvények nyugalomra, rendre, biztonságra, főként pedig szeretetre és békére vezették-e őket? Nem! **Ez annak a bizonyítéka, hogy az emberek önmaguknak nem tudnak törvényt csinálni, hanem az Isten által alkotott törvényt kell elfogadniuk, hogy boldogan élhessenek.** Az emberek a náluk alárendeltebb teremtmények számára csinálhatnak törvényt, mivel mint magasabb rendű teremtésből valók - amazok fölött állanak, s ezekkel szemben lesznek sikereik is; de az ember embertársa számára nem csinálhat törvényt. **Az ember egy Magasabbnak törvénye szerint kell, hogy éljen, és ezen Magasabbtól való függését éppen azáltal kell elismernie, hogy Neki engedelmeskedik.** Isten az első embernek azt mondta a paradicsomban: „Mindezen teremtményeket alárendeltjeiddé teszem” - az állatokra mutatva - **uralkodjál fölöttük**”; de azt nem mondta neki, hogy az embereket is alárendeltjeivé teszi. Az emberek fölött Ő akart úr lenni, az emberek pedig mint testvérek kellett volna, hogy szeressék egymást, és Istent mint Atyjukat magasztalják, aki oly szeretetteljesen gondoskodik róluk.

Ők azonban, ezt az őstörvényt áthágták; félretolták mennyei Atyjukat, s önmagukat dicsőítették a világ uraiként. **Mínthogy azonban sokan voltak és vannak, s mindenik úr akart lenni a másik fölött, holott Isten terve szerint mindnyájan nem lehettek urak, s egyik a másiknak szolgálni lett volna köteles: ellenségeskedés jött létre közöttük, s ez indította őket a törvénycsináláshoz, ahhoz a kényszerhez, hogy egymást kiegészítsék.** És ekkor összeállottak az erősebbek és alkottak törvényt a gyengébbek számára; elnyomták a gyengébbeket, akik pedig kevesebb nyomást bírtak ki, mint az erősebbek. **Ez az oka annak, hogy az Isten elleni engedetlenség kezdete óta nincsen béke a földön, mert az emberi teremtés magasabbnak képzei magát, mint amilyen a valóságban. Mennyei Atyjától pedig - aki őt teremtette - nem akar függeni.** Ha mennyei Atyjuk is olyan lenne, mint ők, s azt mondaná nekik: nincs szükségem rátok, hiszen eddig sem voltatok az enyéme, és elejtené őket, - bizony szétfúzódnának, és semmivé lennének! Ő azonban Atya. Bölcsőbb és jobb, mint esztelen, gonosz gyermekei. Dacára gonoszáguknak és annak, hogy mennyei Atyjukat elismerni nem akarják, mégsem taszítja el őket magától. **Hanem vaskézrel tartja őket, s megengedi nekik, hogy örömeiket és vélt szabadságukat mindaddig élvezzék, míg meggyőződnek róla, hogy hiba volt tőlük ellenszegülni az Atyának, és saját útjaikon járni.** Hiba volt saját magukból tervezgetni, és ez alapon saját alkotásaikat létrehozni, mert ezek elgondolhatatlan időktől fogva csak gyötrelmükre vannak, és kínteljes állapotukat okozzák, minden gonosznak nemzői és csirái lévén!

Valóban szomorú lenne a világ sora, ha Istennek nem lenne rá több befolyása, mint a mennyit az emberek szeretnének Neki átengedni; végtelenül szomorú lenne, mert a bajnak soha sem lenne vége! **A szegény kicsiny emberek azonban rosszul számítanak; nem számolnak a felettük és alattuk levő hatalmakkal, s nem tudják, hogy ezek a hatalmak jó segítő társaik nekik, annak a célnak gyorsabb elérésében, a melyet ők maguk okozkodtak ki maguknak.** A fölöttük és alattuk levő hatalmak ugyanazt teszik, a mit az emberek is tesznek: egymásra és az emberekre nyomást gyakorolnak. Ekképpen az emberek kétszeres, sőt háromszoros nyomás alatt álla-

nak. Önmaguk részéről; egyik a másik által és a felettük és alattuk lévő szövetkezett hatalmak részéről, melyekkel tudtukon kívül szakadatlanul érintkezésben vannak, mert nem hiszik, hogy kívülük még más hatalom is lenne. Ha ez nem így lenne, az emberek munkája sokkal tovább tartana, míg a végeredmény létrejöhetne. A láthatatlan hatalmak azonban becsületesen segédkeznek nekik abban, hogy az emberi munka hamarabb eredményre jusson, hamarabb elérje érési fokát; az emberiség egy-egy tanfolyamát gyorsabban befejezhesse, előhaladási turnusai hamarabb lezárassanak; s az újabb megismerés, - melynek új képződést kell eredményeznie, - hamarabb tért hódítson.

**Érzem, tudom, hogy az emberek kiabálni és lázongani fognak szavaim ellen, azt mondván: hogyan? Tehát egyáltalában ne csináljunk törvényeket? Hogy állana akkor a világon a rend és biztonság?! Oh, csak kiabáljatok szegény emberek ti! Én ennek dacára is szavamnál maradok; mert nem magamból, hanem Isten szelleméből beszélek, s mondom és ismétlem nektek: **Nem lehettek addig boldogok a földön, míg testvéreitek számára ti csináljátok a törvényeket és nem Istentől, Atyátoktól veszitek azokat;** mert egyedül Isten csálhatatlan, ti azonban hibás emberek vagytok, akik semmi igazat nem, csak igaztalant alkothattok, hiszen az általatok elkövetett igazságtalanság naponként az égre kiált! Minden mentegetőzéstek, minden bölcselkedésetek haszontalan; kár a szófecsérlésért, kár a könyvekért, melyeket írtok. **Amíg egymást nem szeretitek, nem lehet békeségetek, békeség nélkül pedig nem lehettek boldogok!** Hogy azonban egymást szerethessétek, meg kell bocsátanotok egymás hibáit, bármily nagyok és súlyosak legyenek is azok; szegény ellenségeiteknek pártját kell fognotok, és amennyire lehet, jót kell tennetek velük. Csakis így és nem másképpen juttok a szeretethez kedves emberek! Mert ellenségeitek nem szerethet benneteket, ha jót nem tesztek vele, s míg a földön egyetlen ellenségeitek is van, nem lehet békeségetek! **Ti emberek, kik széttagolva és csoportok szerint elkülönítve, mindegyitek más-más ékességekkel felruházva, külön Istent csináltatok magatoknak, s egyik csoport a másikkal kezdettől fogva máig ellenséges indulattal viseltetve, mégis valamennyien azt mondjátok, hogy egy Istennek, a szeretet Istené-****

nek szolgál, ki minden embert egyforma szeretettel szeret. **Mondjátok meg: bölcsen van ez így? Boldogságtokra vezet-e ez?**

**Oh emberek, emberek! Egy vallásotok legyen: a Szeretet!** Minden egyebet hagyjatok el, csak szeretetetek legyen; a szeretetet tartjátok meg, mert békét csak a szeretet hoz, és csak békében vagytok boldogok, üdvözültek! **Adhat-e Isten az embereknek más vallást, mint a magáét? Isten vallása: szeretet és a segedelem nyújtás a legrosszabb teremtés iránt, s fölemelése a legmélyebben bukott teremtésnek! Amíg nem Istennek, Atyátoknak vallását tartjátok meg, hanem a ti különböző, s eltorzított vallásaitokat követitek, nem juttok a szeretethez, és ennek következtében a békéhez sem, hanem sokat és súlyosan kell szenvednetek rossz tetteitek, tévelygéseitek és makacsságotok következményei miatt!** Mózes talán más vallást hozott a földre, mint a szeretetet Istenhez és az embertársak iránt? Avagy Krisztus talán mást hozott, mint ugyanezt? Nem elég nektek ez az egyedül teljesen ugyanazon vallás? Mi szükségetek van emellett a vallás mellett még olyan különleges toldalékokra is, melyek csak örökös civakodást és perpatvart okoznak? **Semmiféle vallás a földön, amely a szeretet őstörvényén kívül még más egyebet is tartalmaz, nem alkalmas a béke létrehozására. Azért, ti felekezetek, ahányan csak vagytok a földön, dobjátok el mindazt, a mi ennek az egyedüli őstörvénynek ellentmond; csak ezt az egyet, a szeretetet tartjátok meg.** Mert akkor leomlanak az elválasztó korlátok; az emberek testvérekül ismerik meg egymást, és nem mondják többé: az én Istenem jobb, az én hitem jobb, s az én vallásom az egyedül üdvözítő. És akkor elfoglalja majd helyét a földön a szeretet, megteremtetik a béke légköre, és a föld abba az állapotba juthat, hogy paradicsommá lehessen. Mert a földnek egykor paradicsommá kell változnia; így akarja azt teremtője, s azért küldi követéit, egyiket a másik után, hogy nektek embereknek, az igazat a szemetekbe mondják meg!

**Természetes, hogy ez az igazság az embereknek, különösen azonban a hangadó embereknek, ezeknek a vaksi vakvezetőknek, sehogy sem tetszik, akik a sötétségben oly örömet leselkednek az ember java, vére és békéjére. De Isten tervén ez mitsém változtat; az ő követéinek hangját ez nem némítja el, és ők a világ**

minden sarkában és zugában továbbra is hangosan beszélnek, mert beszélniük kell! **És ha százezerszer mondjátok is majd azt, hogy ez nem Simon, Jézusnak a Mesternek barátja, hanem az ördög, Isten tervén ez sem változtat semmit, hiszen atyáitok is csak így beszéltek Jézusról, az Úrról és Mesterről!** Atyáitok meghaltak, és másként lett; - s azok, kik ma úgy beszélnek, szintén meghalnak és megint csak másként lesz! Ők a kicsiny kis törpék, Istennek a világot mozgató uralmát fel nem tartóztathatják; apró kis szúnyogocskák ők, akikét egyetlen szélfuvallom elseper a föld színéről! Egykor azonban ők is más megismerésre jutnak; ők is meg fogják báni, amit mondtak, amint hogy atyáik is megbánták, sőt még most is bánják! Halljátok csak: **még most is bánják azt, amit az Úrnak mondtak; mert az én Uram azt mondta az ő evangéliumában: „amit az enyéim közül eggyel tesztek, azt velem teszitek”;** és bizony bizony, nem okos dolog, valakinek bírása ellen szegülni! Mert ha az ilyen szellemben a nemezis hosszú-hosszú tisztító munkája után világosság támad, nincs bátorsága bírójától bocsánatot kérni, habár ez szívesen megbocsátana neki. **Éppen azért óvakodjatok, ti bűnös emberek, hogy azt a kinyilatkoztatást, a mely Isten szelleméből ered, az ördög szavának nevezzétek; óvakodjatok ettől. Nem érettem, nem az én Uram végett, hanem önmagatok érdekében.** Simon Pétert átkozhatjátok; Jézust, az ember Fiát átkozhatjátok, de Isten szellemét ne átkozzátok, és ne káromoljátok! Az én Uram megtiltotta ezt az ő evangéliumában, és azt is megmondta: „Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak, mígnem minden beteljesedik”.

A gőg és önzés azok a szirtek, melyeken minden jó szándék hajótörést szenved, és amelyek semmi jót nem engednek az emberben érvényesülni. A gőg és önzés ölte meg egykor a prófétákat, a világ Messiását, a tanítványokat és apostolokat, s a gőg és önzés rajta lesznek most is, hogy megsemmisítsék az új kinyilatkoztatást és annak új hordozóit is, - ha ugyan idejük lesz hozzá! „Az aratásra való gabona bizony hogy sok, de az arató kevés” - mondja újólág az Úr. Nézzétek meg az embereket, mint hajtják meg a fejüket, amely nehéz, de nem ám a dús terméstől, hanem a bűn nyomása és a nyomorúság ínsége miatt! Beteg kalászkok, a halálnak kalászaik ők, s mi

mindannyiszor mély fájdalommal szemléljük a holtaknak e szomorú mezejét!

Sok az aratásra való gabona, s hol vannak az aratók, akik a beteg kalászokat levágják a holtak és a nemezis birodalma számára? Oh, bárcsak minél többen bejutnának közülük a nemezis országába, s minél kevesebben abba az országba, ahol az érzés halott! Ez a szomorú ország itt van a földön. A mélyen földre hanyatlott kalászok, melyekről azt lehetné gondolni, hogy tele vannak aranyat érő termésel, itt vannak ezen a szántóföldön. Itt, a holtak mezején kell elrohadniuk, nem mehetnek be a nemezis országába, maradnak, amik voltak: emberek az emberek között!

**Mi meghallottuk az Úr szózatát**, midőn oly szomorúan kérde: „hol vannak az aratók?” És megszorodott Urunk elé lépve, azt mondtuk neki: Mester, ha jónak látod, engedd meg nekünk, hogy aratókat keressünk a földön, a kik az aratás idején Neked szolgáljanak! Az Úr pedig megáldott minket és így szólt: Menjetez hát békében, és keressetek olyan embereket, akik szívesen vállalkoznak a gabona learatására! És mi leszálltunk a földre; kerestünk, sokáig kerestünk aratókat, mígnem egynéhányat találtunk; de bizony még mindig kevesen vannak olyanok, kik jóakarattal szolgálni akarnak az Úr aratásánál! Ámde az Úr türelmes és vár az aratással; egyelőre csak keveseket küld ki azzal a feladattal, hogy a tágas mezőn keressék ki azokat a kalászokat, melyek még félig-meddig használhatók, s megtisztítva őket, betakarítsák az ő csűrébe. Ezeknek a keveseknek pedig az Úr áldását adja; áldása Istenből való erő, mely áthatja az aratók lelkét, s mindig képesebbé teszi őket az ő szolgálatára; szellemi adományait szakadatlanul gyarapítván, hogy azok segítségével képesek legyenek rendeltetésüknek megfelelni.

Az erőt azonban nem a saját számukra adja nekik, hanem a többi ember számára, kiket az Ő csűrjeibe kell betakarítaniuk; csak azért ruházza fel vele őket, hogy tovább adják azt olyanoknak, akikben jóakarattal van. Hogy pedig feladatukat az Úr megelégedésére teljesíthessék, egy maradandó tanítást ad nekik, így szólván hozzájuk: Kedves tanítványaim, menjetez ki a szántóföldre, és hirdessétek a régi evangéliumból Isten új igéjét. Ha pedig azt kérdik tőletek, ki adta nektek e hatalmat, mondjátok: Krisztus, a mi Mesterünk, aki azt

Istentől kapta! És ha azt kérdik tőletek, honnan valók vagytok, mondjátok nekik: **Mi Krisztusnak, a mi Urunknak és Mesterünknek vetőmagja vagyunk, amelyet a világba elvetett azért, hogy vegyítse, a mi még vegyíthető; mi az ő veteménye vagyunk, melyet a világba ültetett, annak a megjavítására, ami még javítható.**

Azokat, akik azt mondják: nem ismerjük Krisztust, sirassátok meg és forduljatok vissza tőlük. **És ha viszont mások azt mondják nektek: Krisztus minket hívott meg és nem titeket, feleljétek nekik ezt: Kedves ember-testvéreink, Isten nevében legyen mondva, a föld képe már megváltozott; a régi kiváltságok megszűntek, és újak osztattak ki, az Úr által történt mindez, hogy csodálkozzunk rajta.** Azután engeszteljétek meg őket, így szólván: Ne féltsétek tőlünk kedves testvéreink, a ti hivatalotokat, rangotokat és kiváltságaitokat. Mi nem azért jöttünk, hogy elvegyük azokat tőletek, hanem hogy betöltsük azt, amit ti nem töltöttetek be. **Hogy segítsünk azokon, akiken ti nem segítettetek; hogy megmentünk azokat, kiket ti nem mentettetek meg, és hogy bevégezzük a halál mezején a nagy aratást!** Ne féljétek tőlünk; mi nem okozunk nektek kárt, ellenkezőleg: segítünk nektek! **Az Úr látta, hogy munkátokkal nem lennétek készen, azért küldött minket; mert a munka zárórája immár közeledik.**

Jönnek majd hozzátok olyan emberek, akik elpanaszolják fájdalmaikat; ezeket a szegényeket kérdezzétek meg: hiszik-e, hogy ti segíteni tudtok rajtuk? És ha hisznek bennetek, segítsetek rajtuk. De mondom nektek: senkin se segítsetek, aki nem kér, mert annak nincs szüksége a segítségre; senkin se segítsetek, aki nem hisz, mert a hitetlen számára nem adott Isten hatalmat nektek! És ha a kiváltságosak irigykednének adományaitokért, kérjétek meg őket, hogy ne tegyék ezt, hiszen ti nem okoztok kárt nekik, mert ti csak azokon segítetek, akiken ők segíteni nem tudnak. Annak, aki emberi segílyt keres és csak az emberi segítségbn hisz, nincsen szüksége a ti segílytekre. **Ne erőltessétek tehát senkire sem adományaitokat; ne akarjatok senkit rábírní azoknak elfogadására, ellenben szórjátok tele marokkal azok közé, akik kérik és hisznek benne.** Mert, kedves tanítványaim, bármennyire szeretnétek is pusztá könyörületből adományaitokat másoknak is szétosztani, csak annyit érnétek

el vele, mintha az útra szórnátok, és semmit sem használnátok nekik. Mert a hitetlenség nem képes Isten erejét magához vonni! Szavaikat azonban szórhatjátok, bárhová hulljanak is azok; amelyik nem jó talajba hullik, az a sziklára esik, ahonnan a madarak fölszedezetik; nem hagyják ott, mert Isten gondoskodott arról, hogy ezek se vesszenek el. Kényszerről azonban szó se legyen, mert Isten nem tűri azt! Ő édes Atya, aki senki olyanra nem kényszeríti rá adományait, aki hit nélkül is tud élni, azoktól azonban, akik hisznek, gyümölcsöt vár. **Ha azt mondják nektek az emberek, hogy az ördög van veletek; kérdezzétek meg őket, ismerik-e az ördögöt?** És ha azt mondják: igen, kérjétek őket, hogy mondják el az ördög tulajdonságait. Mert ha az ördögöt ismerik, azt semmi esetre sem mondhatják, hogy az ördögnek békessége van; míg ellenben látván a ti békéteket, el kell hogy piruljanak hazugságuk miatt! Amikor azután szégyenkezni fognak, fogjátok meg barátságosan a kezeiket, s vigasztaljátok őket így szólván: Mi nem vagyunk az ördög, azt láthatjátok a mi békességünkről; hanem igenis az ördög érdekében jöttünk, hogy embert csináljunk belőle. Ilyen parancsot adott nekünk a mi Urunk! S mivel mi az ő parancsának minden pontját követjük, megkíséreljük minden ördögből, amennyi csak van, embert csinálni! És mondjátok nekik azt is: Mi nem jöttünk azokhoz, kik angyaloknak tartják magukat, és akik nem bűnösök; ezeket nem nekünk kell learatnunk; majd learatják azok önmagukat! **Mi azokhoz a bűnösökhöz jöttünk, kik önmagukat nem tudják learatni, kik meggörnyedve és megtörve járnak, s az egész világon nem találnak gyógyszert betegségükre, melyet oly szívesen meggyógyítának, de sehol nem találnak olyan orvost, ki tudná, hogy mi a bajuk!** Eme szegény betegek számára adott nekünk az Úr gyógyszert, - egy mindenki által került és a földön senki által nem óhajtott gyógyszert, de amely mégis egyedül segíthet ezeken a szegény bűnösökön és ez a minden felekezet nélküli, a régi, pusztá hit! Mi azokhoz a teljesen rossz, s egészen elveszett emberekhez jöttünk, kik már az ördögé lettek, hogy reménységet hozzunk számukra arra nézve, hogy nem kell örökre el-kárhozottaknak maradniuk, hanem ha azokon a fokozatokon át akarnak haladni, melyek a boldogságra vezetnek, üdvözülhetnek. Ezeknek kell hogy reményt nyújtsunk arra, hogy Istennek a legrosszabb

ember számára is van eszköze, amely által őt megjavíthatja, és hogy ez az eszköz feltétlenül rendelkezésükre is áll, mihelyt csak egy kis jóakarattal is vágyakoznak utána. Ez az eszköz: a nemezis, a mely mindent kiegészít és megtisztít, ha még annyi salak tapadt volna is reá!

**Ha pedig csalással vádolnak az emberek, mondjátok nekik, hogy nem azért jöttetek, hogy terhükre legyetek. Márpedig akinek nem estek terhére, az igaztalanul gyanúsít csalással benneteket!** Nem is szabad terhére lennetek senkinek sem, mert akinek terhére vagytok, ahhoz nem szabad mennetek. Csak olyan házba szabad bemennetek, ahol örülnek, ha látnak titeket, s örülnek, ha szolgálhatnak nektek azzal, amijük van. Aki pedig valakinek valamivel örömet szolgál, az nincs megcsalva! Mondjátok nekik azt is: az Úr szigorúan megtiltotta nekünk, hogy a világban saját hasznunkat keressük, mert mi az emberek hasznára és nem a magunkéra küldettünk. Mi, akik az Úr iskolájába jártunk, az emberek iskolájában semmit sem tanulhatunk. Mi, akik Mesterünkötől, Jézustól, aki Isten erejében él, kaptunk erőt, az emberek erejéből nem erősödhetünk. Nekünk, kik a legnagyobb boldogítótól, Jézustól kaptuk boldogságunkat, nincs szükségünk az emberek boldogságára. Miféle előnyünk van tehát? **Ahol azonban haszon nincs, ott nincs csalás sem; mert a csalás törekszik haszonra, de minékünk semmi hasznunk sincs a világban,** sőt mi hozunk hasznót a világnak, annyit, amennyit hajlandó tőlünk elfogadni. De mi sem engedjük magunkat megcsalhatni! Mert a Mindenható Isten lámpásunkba egy világító lángot adott, melynek világa mellett az emberek minden hamisságát felismerhetjük. S mivel mi a hamisságot felismerjük az emberben, nem hiszünk neki, ha ki akarja csalni tőlünk isteni adományainkat. Mi nem segítünk mindjárt azon, aki azt mondja: segíts, hiszek. Hanem a lelkünkbe ültetett világító lángunk segítségével előbb megnézzük ennek az embernek a hitét. **És ha az emberek bármily módon megakarnak károsítani benneteket, ne féljete, mert az Úr olyan védő páncéllal vett körül titeket, amelyen a világ összes ártó szándékai sem hatolhatnak át.** Mindazonáltal kedves tanítványok, jegyezzétek meg magatoknak, hogy miután az Úr egy vadonba, s a vadállatok falkái közé küld benneteket, tehát okosoknak is kell lennetek, s ki kell tudnotok térni is a vadállatok útjából. Ne rohanjatok

tehát szándékosan a veszélybe; de ha az emberek gonoszsága miatt mégis veszélybe juttok, e veszély mindig örömtökre fog végződni. Attól ne féljeteK, hogy miután az Úr a hideg, gonosz világba küld benneteket, ott fázni fogtok és nem tudtok majd megélni. Mi is voltunk ebben a világban és mégsem szenvedtünk soha szükségét mindvégig, míg az Úrnak szolgáltunk. Mert aki az Úr szolgálatában áll, azt az Úr táplálja és melegíti, - mindenkit másként. Ne kérdezzétek Tőle, hogy miként?

Mi a mi szolgálatunkban boldogok, Istenünk iránt örömmel és szeretettel teljesek, a szorongatásban pedig békességeseK voltunk. Azok sem lesznek csekélyebbek, mint mi, kiket az Úr számára kikerestünk. Ők is örömmel és békével teljesek lesznek a szorongatásban, ha szilárdul kitartanak rendeltetésük mellett. És bizony mondom, szilárdul fognak kitartani, mert mi kerestük ki őket. Halljátok ezt emberek! **Szilárdul fognak kitartani, mert mi kerestük ki őket**, minekutána már önmagukat feltalálták az ő hitük és bizalmuk által, mert csak ez ad erőt a szolgálatra. **ÖrvendjeteK, óh örvendjeteK ti jóakarató földi emberek, mert ti segítséget fogtok kapni Istentől az emberek által. Nektek mindnyájatoknak meg kell, hogy váltassatok, s többé nem kell majd meggörnyedve járnotok**, a világ igaztalansága miatt félig elveszített hittel és megtört bizalommal. Segélyt, hitet kell kapnotok, és bizalmatoknak meg kell gyarapodnia; s már itt ezen a sivár talajon, a halottak között életet kell kapnotok Istentől, Istenért! És ti szegény, istenkáromló és elvetemült emberek, ti is kaptok majd reményt arra nézve, hogy kárhozatotok nem fog örökké tartani! Ha nagy a vihar, kárognak a varjak, s oda menekülnek, ahol emberek vannak, kiktől életük fenntartására valamit remélnék. Már hallom is a varjakat károgni; látom, amint a nagy havazás eltemeti táplálékukat. A varjak pedig oda menekülnek azokhoz az emberekhez, kik reményt kell, hogy nyújtsanak nekik a szigorú téli nélkülözések elszenvedésére!

**Azért köszönöm Neked Istenem, hogy segítőket küldesz, hogy segítsék a földön mindazokat, kik segítettni akarják magukat, s hasznára legyenek mindazoknak, kik hasznot keresnek a Te szellemedben! Kedves tanítványaim, mondja az Úr, ti vagytok a világ fényessége; világítsatok tehát ott, ahol sötét van; világítsa-**

tok olyan szavakkal és tettekkel, amelyeneket ezen a sötét világon senki sem tud létrehozni, hogy az emberek ismerjék fel, miképpen ti Istentől az embereknek küldött világosítók vagytok azért, hogy megtalálhassák azt az igazi utat, mely e siralom völgyéből kivezet!

Ne aggódjatok azon, hogy miként világítsatok; titeket Isten tett a fény hordozóivá, hogy az ő világosságát rátok áraszthassa! Ne gondoskodjatok jóelőre arról, hogy mit hirdesetek az embereknek. Ne tanuljatok be semmiféle szónoklatokat; nincs nektek arra szükségetek; nektek csak a szájatokat kell kinyitnotok, hogy a szellem azon át az ígét hirdesse! Ti nem vagytok iskolázott és begyakorolt szónokok; ti születésétektől fogva szónokló gépek vagytok. Nem kell tehát az elmondandó szavakat előre mérlegelnetek, hogy szónoklatotok hatásos legyen, és az emberek tetszés-nyilatkozatokkal kísérjék azt. Ti nem azért vagytok itt, hogy az emberek megtapsoljanak, s dicsérjenek benneteket, mint kitűnő szónokokat. Ti egyszerűen azért vagytok itt, hogy általatok az embereknek az igazság hirdettessék, leplezetlenül és minden cicomázás nélkül; tekintet nélkül arra, hogy tetszik-e nekik, vagy sem! **A legtöbb embernek valóban nem is fog tetszeni, mert a hamis ember nem szereti az igazságot hallani; de azért mégis minden helyen és minden időben szüntelenül keresi és vágyakozik utána. Isten tudomásul vette az embernek ezt a vágyakozását, s azért elküldötte neki az igazságot és azokat az eszközöket, kiknek szája által az igazságnak hirdettetnie kell!**

Kedves tanítványok! Ne igyekezzetek ti a világnak tetszeni, mert hiszen ti a világnak ellenlábasai vagytok. A világ kell, hogy öszszeütközzék veletek, és megbotoljék benneteket, és eközben sokan majd össze is zúzzák magukat! De ez a zúzódás mégis használni fog nekik, mert csakis ilyen módon juthatnak az igazság megismerésére! Ne aggódjatok amiatt a nagy zürzavar miatt sem, melyet az igazság szellemének szava okozand a földön; hanem tartsátok szem előtt rendeltetésetek nagy célját, hogy az egész emberiségnek nagy szolgálatot tegyetek! Nézzétek csak a vihart; - az is Isten küldötte, mely az embereknek hasznára válik; a vihar sem törődik azokkal a háztetőkkel, amelyeket elsodor; nem törődik azon hajókkal, melyeket szétzúz, és azzal a kárral sem, amit okoz. A vihar csak dolgozik a nagy egész javára; seper és tisztítja a levegőt, hogy az emberek a rekkenő sűrű

nehéz légkörben meg ne fulladjanak. A vihar ekképpen valóságos jótétemény az emberiség számára, mert a levegőt alkalmassá teszi a belélegzésre. Az ilyen tisztító folyamat után pedig az emberek felélednek, s nem veszik figyelembe azokat az apró károkat, melyek a vihar által okozott általános nagy haszonnal egyáltalán nem állnak arányban.

Hát vajon ti nem éppen olyan eszközei vagytok-e Istennek, mint a vihar szellemei? Nektek is szakadatlanul sepernetek kell, nem törődve az apró károkkal, melyeket seprésetek okoz. Éppen azért ti nem is bajlódhattok azzal, hogy szavaitokat rímbe szedjétek, s frázisokat gyártsatok, csak azért, hogy az embereknek fájdalmat ne okozatok és tetszésüket megnyerjétek. **Nincs szükségetek az emberek tetszésére addig, míg munkálkodtok; csak akkor legyetek tetszésükre, ha majd munkátokat bevégeztétek. Mert lássátok, az emberek éppen azért nem mennek egyáltalán előre, sőt inkább hátra, mert mind azt az ő tetszésükre teszik embertársaik, ami semmit sem használ nekik.** Szónokaiknak szép szavaiban gyönyörködnek, de amellet folyton erkölcstelenebbekké lesznek! Isten látta, hogy ez helytelen nevelési módszere az embereknek, azért küldött hozzájuk olyan új tanítványokat, akik nem tetszenek nekik, de Isten kedvére másként nevelik őket. De vajon rossz-e a ti megbízatásotok azért, mert az embereknek tetszését nem bírjátok? A ti megbízatásotok célja az, hogy az embereket Isten előtt kedvesebbé tegyétek, és bizony mondom, hogy ezen cél érdekében elviselhetitek az emberek nemtetszését! Ne keressétek tehát az emberek dicséretét és tiszteletét, hanem keressetek dicséretet és tiszteletet ott, ahol az állandóan feltehető. Emberi dicséret és emberi tisztelet, ritkán tart a sírig; s ha tart is, - a síron túl, a másvilágon minden fordítva van, mint itt a földön volt! **Azért, ti világosság hordozói ne hunyáskodjatok meg az emberek kegyéért, hanem maradjatok égi világosságokkal egyenesen állva, s világítsatok nyugodtan és békésen, nem törődve azzal, hogy fényetektől hányan vakulnak meg!** „Ti vagytok a világ sava”; békét kell tehát a világ számára hoznotok, mert ahova sót visznek, ott békét akarnak teremteni. A béke, ez az égi só, minden fűszer közt a legkitűnőbb, s boldog az, akinek ez a fűszer nem hiányzik a házából! Az ilyen ember bármit küldjön is reá az Isten,

mindent jónak talál; gazdagságot vagy szegénységet, egészséget vagy betegséget, tiszteletet vagy szégyent egyaránt, - mert van otthon sója, amivel mindent megfűszerez és ízletessé tesz, s megelégedett mellette!

Vigyázzatok, kedves tanítványok, hogy a ti igazságotok jobb legyen a világnál; mert ha nem lenne jobb, a világgal ti is alámerülnétek! Vigyázzatok, és ne fogadjátok el e világ vakvezetőinek igazságát, mert ti is megvakulhatnátok! **Ha az ő igazságuk jó volna, a világ is igaz és jó lenne; de a világ igaztalan és gonosz, azért óvakodjatok kedves tanítványok e világ vezetőinek igazságától! Az emberek mindenütt igazságot keresnek, de sehol sem talál-  
nak, mert maguk igaztalanok;** ha azonban hozzátok jönnek igazságot keresni, adjátok nekik mindazt, ami bennetek van, s mutassátok meg nekik, mint kell Mesteretek Jézus példája szerint igazságot gyakorolni: „**bocsáss meg a te ellenségednek!**” De azért soha se toljátok fel magatokat mások bíráiul. Hagyjátok, hogy az emberek bírásokodjanak embertársaik felett. Ha azonban felszólítanak benneteket és véleményeteket kérdezik, ne feledjétek, hogy Jézusnak, a Mesternek vagytok tanítványai, s úgy kell cselekednetek, mint Jézus: „**Az dobja reá az első követ, aki közületek hiba nélkül való!**” „**Ne ítéljétek ti új tanítványok, „hogy ne ítéltessetek!” Ne büntessetek, hogy ne büntettesetek; hanem bocsássátok meg minden rossz embernek a hibáit, hogy a ti hibáitokat is megbocsáthassák;** mert ti sem lesztek hiba nélkül valók, valamint mi sem voltunk!

**10\* Emeljétek föl mindazokat, kiket a földön elítéltek és megbüntettek, hogy a nagy embercsaládnak megint hasznos tagjaivá legyenek.** Fogjátok pártját azoknak a szegény bűnösöknek, kikben megvan a jóakarát bűneik elhagyására, azonban gyengék arra, hogy ezt segítség nélkül megtehessék! „**Aki arra kér, hogy egy mértföldre menjetek el vele, azzal menjetek el kettőre**”, s oktassátok őt az úton, mit tegyen, hogy bűneitől megszabaduljon; és ha útközben bűneinek terhe alatt leroskad, segítsétek őt terhei egy részének hordozásában, mert ti elég erősek lesztek e szamaritánus szolgálatra! Isten kegyelme fölötetek van, és aki hozzátok fordul, az szintén részesül belőle. **Ne fu-**

---

<sup>10</sup> \* Innen a médium ismét írásbelileg közvetítette a kinyilatkoztatást.

**karkodjatok adományaitokkal** a szegény bűnösökkel szemben, hanem adjatok belőlük nekik annyit, amennyit elbírnak, hogy minél több bűnös számára hozzáférhetővé tegyétek Isten kegyelmét. **Isten azt akarja, hogy mindazoknak megbocsássatok, kik nektek fáj-dalmat okoztak, s mindazokkal jót tegyetek, kik veletek rosszat cselekedtek; ez a jó szellemek törvénye.**

Menjetez oda, hol az emberek összegyűltek, hogy egy embert elítéljenek, s kérleljétek őket ezen emberért; mondjátok nekik, hogy ne tegyék azt, az elítélés gonosz következményei miatt. Kedves tanítványok! **Imádkozzatok szüntelenül az eltévelyedettek felvilágo-sodásáért, kik félnek abba az új fénybe beletekinteni, melyet Isten a spiritista érában küld az embereknek, hogy abban igazán megismerjék magukat.** Mert megismerés nélkül az ember nem tö-rekedhet megtérésre, nem javulhat meg, s nem lakolhat bűneiért. Aki pedig felismerte, hogy mily súlyos tartozásai vannak Istennel és em-bertársaival szemben, s bűnösségét beismeri, azért könyörögjetez, hogy Isten adjon neki módot lehetőleg e világon levezekezhetni bűne-it, hogy odaát ne legyen olyan sok megbánni valója, és a nemezisnek ne kelljen olyan sokat eltisztogatni az ő lelkéből!

**Ne kérdezzétez, hogy ki milyen vallású és nemzetiségű; hanem tekintsetek minden embert testvéreitekezül, s ezt mutassá-tok is ki nekik, hogy tanulják meg ők is, és a lelkek békéje terjed-zen el a felekezetez és nemzetek között.** Mert először békének kell létesülnie, csak azután lesz szabadság; az elválasztó korlátok csak akkor fognak egymásután lehullani. És a népek kezet nyújtva egy-másnak, a nyelv, erkölcs és vallás különbségei dacára megértik majd egymást. Dicsérni fogják Istent, ki olyan szabadságot adott nekik, hogy embertársaikat, kik nekik soha nem vétettek, s akiket mégis idegeneknek és ellenségnek kellett hogy tekezsenek, szerethetik. Semmi sincsen az ég alatt, aminek az idők folyamán ne kellene nyil-vánossá lenni, mert Isten gyermekeinek mindent feltár, ami előhala-dásukhoz szükséges, olyan módon, amint azt elhordozhatják. **Jézus, a mi Urunk kinyilatkoztatásának idejében még nem lehetett azt kinyilatkoztatni, ami most a szellemek által kinyilvánítatik, mert az emberek akkor nem bírták volna el; de abban az arányban,**

**amint erősödnek, mindig többet is bírnak el, és Isten, az ő Menyeyei Atyjuk mindig többet is adhat nekik.**

Az emberek erőszakosan kívánnak több világosságot! De ha valóban több világosságot kínálnak nekik, azt eltasztják maguktól; nem akarják elviselni, s azért csak nagy fáradsággal lehet hozzájuk juttatni, s nehezen szoknak hozzá, mert a sötétség gyermekei! Éppen azért megy az emberi nem haladása oly lassan és nehézkesen, mert hiányzik a jóakarata annak elviselésére, amit folytonosan kíván. Jóakarattal mellett minden könnyű: a tanulás, a megismerés és a gyakorlás; a jó akarat a legjobb tanító, a legjobb orvos, a legjobb lelkész. Világosságban nincs hiány; sőt annyi van, hogy nemzedékről nemzedékre elég lenne az embereknek, ha keresni és értékesíteni tudnák. Isten a jó Atya ugyanis nem fukarkodik az ő adományaival, csak az emberek félnek azoktól. **Bizonyos, hogy az ember nem a kívánt és megadott, hanem az elfogadott és értékesített adományok által javul meg.** Nincs olyan bölcsesség, mely az emberbe kívülről költöznék be; benne kell annak csíráznia és növekednie, mert az erő a benső emberben van; növekedésének iránya belülről kifelé hat, gyümölcsét pedig a külső emberben hozza meg, a többi ember tetszésére és hasznára.

Kedves tanítványok! **Ne igazodjatok azok után, akik lefelé akarnak építeni, mert azok építményének nincsen semmi alapja; hanem építetek természetszerűleg, Mesteretek, Jézus példája szerint, alulról felfelé,** a gyökértől a korona felé, hogy építményeteknek szilárd alapja legyen, és ne omoljon le. Mindent, amit építetek, mélyen alapozzatok, hogy az épület ne repedezék meg, ha a szél fújja, vagy a hullámok csapkodják! Látjátok, mi régi tanítványok a nép szívébe raktuk le az alapot, és az alap jó volt, bárha jelentéktelen kövekből épült is; utódaink azonban nem akarták az általunk megkezdett alapot tovább építeni, hanem új építésmódot találtak ki, és felülről kezdtek építeni fényűzéssel és pompával. És íme épületük a levegőben lóg; a szelek által ide-oda ingattatik, mint gyenge nádszál; már eddig is szenvedett valamelyes kárt, az idők viharai folytán azonban teljesen szét is fog esni!

Mindazok, kik házuk építésénél ezt az építési módot követték, állandóság nélkül vannak, és elvesznek a viharban; teljesen elveszítik

kicsinyke hitüket, ezzel azonban csekély bizalmuk is elszáll; elhagyják Istent, s a gyilkoló fegyverhez nyúlnak. Ezek a szegények változtatni akarnak azon, ami nem változtatható; meg akarják ölni azt, aminek örökké élnie kell, és el akarják feledtetni azt, ami nekik nem tetszik, de amit elfeledni nem szabad, holott e vétkük által még elevenebbé és emlékezetesebbé teszik azt. Ezzel azonban önmaguk számára egy tövist teremtenek, amely addig szúrja őket, míg az anynyira kedvelt légvárukat lerombolják, s szilárd alapon egyszerű kunyhót építenek maguknak, melynek falai között reményük támad egy új, jobb, s több biztonságot ígérő élet iránt. **Ne igyekezzetek a fejedelmeket megtéríteni, abban a hitben, hogy ezáltal a népeket javíttjátok meg; ez visszás kezdet lenne. Igyekezzetek inkább a népeket megtéríteni, a népek aztán majd megjavíttják az ő fejedelmeiket; mert a fejedelem a nép visszfénye, de a nép nem visszfénye a fejedelemnek.** Isten helyez be és tesz le fejedelmeket, a népek mindenkori előhaladása szerint; de nem helyez be és nem tesz le népeket a fejedelmek mindenkori előhaladása szerint. A fejedelmek Isten kegyelméből, a népekért vannak.

Maradjatok egyszerűek, mint Mesteretek Jézus. Tiszteljétek a királyt, s engedelmeskedjétek, mint Mesteretek, Jézus. De ne távozzatok el Mesteretektől, Jézustól a királyok kegyéért, vagy az előjárók akaratára, mert a Mester, Jézus minden királyok felett való király, és senki sem egyenlő Vele. Mert Ő kezdettől fogva Istennek, az Atyának iskolájában járt, és még mielőtt a világnak alapja megvetett volna, Istennel, az Atyával uralkodott; míg a ti hatalmasaitok csak az emberek tanítványai. **Semmiért ne aggódjatok, csak rendeltetésetek helyes betöltéséért; mert abban minden benne van, amire csak szükségetek van a világon. Tanuljatok szüntelenül, éjjel és nappal hinni és bízni!** Egyébre nincs szükségetek rendeltetésetek betöltéséhez; minden egyéb csak fényűzés, mellékes dolog; nincs megtiltva, de rendelve sincs. Dolgozzatok fenntartásotokért, s ne legyetek senkinek sem terhére, mert az anyagi embernek anyagi munkára van szüksége, hogy el ne ernyedjen. **Az anyagi munka bérét vegyétek el az anyagi élet számára, de az isteni munkáért, ami rendeltetésetek fő részét teszi, ne vegyetek bért, mert azért elő van már készítve béretek akkorra, amikor azt elvégezték. Ne**

feledjétek, hogy emberek is, szellemek is, de különösen Istennek eszközei vagytok, akik által egy új alkotás végeztetik be az emberek üdvére, Mesteretek, Jézus tiszteletére és Istennek, az Atyának, minden teremtmény alkotójának dicsőítésére! Miért utoljára Istennek dicsőítésére? Mert Istennek, az Atyának a leghosszabb türelme van és tovább várhat, mint mindenki más!

Isten tökéletes szellem<sup>11\*</sup>; tökéletes lényében, tökéletes tulajdonságaiban. Az ő türelme oly tökéletes, hogy az örökkévalóságok minden bukását, (bűnbeeséseket) is képes kivárni. **Nincsen olyan született ember, aki elképzelhetné azt az időt, amely a szellemek engedetlensége által okozott első bűnbeeséstől, Isten megtagadásáig és az emberek elállatiasodásáig eltelt.** És Isten mégis hosszútűrően tekint le az ő szegény gyermekeire. Végtelen türelemmel várja, míg minden bukás előidézte a maga hatását és ellenhatását. Isten látja a szellemeket, amint mindig jobban és jobban süllyednek, s mégsem esik kétségbe jövőjük felől; látja őket mindinkább emelkedni is, de nem húzza őket gyorsan magához, hanem türelemmel vár, míg rendre lassanként mindinkább felé fordulnak, s hozzá közelednek.

A szegény embernek az örökkévalósághoz képest csak egy rövid kis létet kell egy testet öltés alatt átélnie, és ezt az annyira rövid földi életet, ezt a néhány esztendő sem tudja türelmesen kivárni a halálig, hanem ezerszer elveszíti türelmét, ha pedig valakit eltévelyedni és elveszni lát, elveszti reményét is arra nézve, hogy az elvesztettet ismét megtalálja!

**Isten szintén látta gyermekeit az örökkévalóságban eltévelyedni és elveszni**, de azért nem vesztette el türelmét, s nem vesztette el reményét arra nézve, hogy megint feltalálja őket, s hogy nem lesznek többé övéi. Hogy is vesztethetné Ő el a türelmét? Ő tudja, hogy Tőle semmi sem veszhet el, bármily messze távozzék is Tőle. És hogyha az ő gyermeke el is veszítené, s végtelenül sokáig nem is tudná újra megtalálni Őt, **Ő tudja, hol van az ő gyermeke, és tudja, hogy egykor ismét vissza fog térni hozzá, ha az erre szolgál-**

---

<sup>11</sup> \* Innen a médium megint beszéd által közvetítette a kinyilatkoztatást.

**ló eszközei gyermekén elvégzik feladatukat. Isten ezt tudja.** Hát az ember miért nem akarja tudni azt, hogy tőle sem veszhet el semmi; hogy úgy is meg kell, hogy találja mind azt, amit elveszített; tulajdonságait épp úgy, mint fokozatát; önmagát épp úgy, mint testvéreireit? Ha az ember ezen hitét szilárdul megtartaná, valóban nem kellene oly nehéz munkát végeznie a múltak kiegyenlítése miatt. De az ember az általa költött jövőben, emberi képzelőerejének agyrémében keresi boldogságát. Mindig ezen jövő után kapkod, s mindig azt követeli attól, hogy adja meg neki amit kíván: örömet, boldogságot és békét. Pedig vágyainak tárgya nem ebben a jövőben, hanem a múltban van; a múltat kell tehát keresnie; a múltba kell magát áthelyeznie, s a múlton kell neki áthaladnia, hogy szerencsáját és boldogságát megint megtalálja.

**Kedves emberek! Tévúton jártok, ha jövőtök után futkosatok; menjetek inkább vissza a múltatokba, mert ezen az úton mindent meg kell, hogy találjatok, amit elveszítettetek.** A jövőtök felé vezető úton semmit sem veszítettetek el, ott tehát semmit sem fogtok találni. Ott legfeljebb veszíthettek, ha ugyan van veszíteni valótok; ott sivár, pusztaság és üres lesz körülöttek minden! **Az emberi haladás világosan bizonyítja ezt!** Az, amit az ember keres, ami után törekszik, nem nyújt neki egyebet, mint ürességet; mindenütt ürességet és kiábrándulást; nem talál benne egyebet, mint hideget, békétlenséget; mindenütt békétlenséget! Ily módon azután mindinkább szerencsétlenebb lesz, és ezen szerencsétlen állapotát mindenféle eszközökkel meg akarja édesíteni, melyek azonban mind csak a test számára valók, és úgy vannak kiválasztva, hogy a testet is csak futólagosan elégítik ki, de szellemének semmit sem használhatnak! És minél több ilyen eszközt keres az ember, annál gyorsabban használódnak el eszközei. S minél hamarabb megunja őket, annál hamarabb megdorodik azoktól, úgy hogy mindig türelmetlenebb lesz. **Minthogy pedig vágyainak betöltése mindig kevésbé elégíti ki őt, azért teljes érzelem és gondolatvilágát meg kell feszítenie, hogy minél több eszközt találjon ki; ezzel azonban még inkább szolgáljává lesz az anyagnak, melynek pedig ura kellett volna legyen, és a mellyel rendelkeznie kellett volna!** Mindez az új jövő után való naponkénti visszas keresés, visszas törekvés.

Így törekszik az ember már örökkévalóságok óta, mindig távolabb, távolabb Istentől! Érzy, hogy fázik, hogy sehol meleget nem talál; érzy, hogy bárhová telepedik is le, sehol sem megy jól a dolga. Dacára azonban annak, hogy mindezt érzy, nem gondolja: „Megállj; vajon nem lenne-e jobb, ha nem mennék tovább, és futni hagynám ezt a jövődőt, mely egyáltalán nem elégíthet ki?” Bizony, bizony, ha egy kissé megállana ezen gondolatnál, alkalma lenne más, a múltra vonatkozó gondolattal megbarátkoznia; mindenekelőtt a születésétől kezdődő jelenlegi álláspontjáig tartó múlttal. És ha ezen áthaladva, gondolatban születése helyére behelyezkednék, ezen helyről távolabbi múltja is megnyílnék előtte, és elvezetné őt régebbi és legrégebbi születéséhez. A múlt azután beszélne hozzá; elbeszélne neki egyes történeteket, melyek bizonyos változásokat idéznének elő lelkében; egyik reményt ébresztene benne; a másik arra ösztönözné őt, hogy más irányba igyekezzék, ahol több béke, több melegség, több boldogulás van, és ahol türelme megnövekednék, a viszonyokkal pedig kibékülne. **Türelme növekedtével megnyílnék előtte az a tudat, hogy a mindenségben semmi sem veszhet el, tehát mindent, ami neki valaha kedves és becses volt, ismét meg kell találnia, és ez az újra megtalálás csak idő kérdése lehet.** Hogy pedig ez az idő ne legyen unalmas, türelme felékesítené őt a múltból merített sejtelmével annak is, hogy mi mindent fog ő abban megtalálni. Mindaz pedig mit az elvesztettekből ismét megtalálna, új lenne számára, s örülhetne neki, mint sajátjának, amit Isten őrzött meg a számára. Minden újabb ilyen leletnek azután új háladatosságra kellene őt hangolnia, mert egy új eszközzel újból többet nyert erői gyarapítására, tulajdonságai hatványozására, hogy mindig bátrabban és gyorsabban haladjon előre, vissza a múltba!

**Ugyebár óh emberek, csodálatosan, gondolkozástokkal teljesen ellentétesen hangzanak szavaim!** És én mégis mindig csak ugyanazon jelszót mondom nektek, melyet kezdettől fogva mondtam: Visszatérés! Az én szavaimnak szelleme a visszatérés! És én szavamnál maradok, mert visszatérés nélkül, nincs üdvösség! Vissza, vissza a múltba! Hagyjátok futni az agyrémszerű jövőt; hiszen láthatjátok, mennyire nyomorúságosan, s mindig nyomorúságosabban megy dolgotok jövődőről jövődőre. Láthatjátok, mily árvák vagy-

tok, és a sivár hideg pusztaságban miként fáztok! Nincs szeretet, nincs hit, nincs remény, csak jég, dermedő jég mindenütt! Vissza óh emberek a múlt felé! Én nem szünöm meg ezt újból és újból ismételni. Látjátok, mily végtelen türelme van a ti mennyei Atyátoknak, s milyen régóta nézi tévelygéseteket kárhozatos jövődő utatokon! Mit kerestek ti kinn a jövődőben? Mit vártok tőle? Isten nincs benne, Isten nélkül pedig, óh gyermekek, nem élhettek! **Térjetez hát vissza, s alkossatok magatoknak új jövődőt abból a régi múltatokból, mikor még isteniek és szentek voltatok.** Ebbe a múltba hatoljatok be mind mélyebben és mélyebben, sőt ragadjátok azt erőszakkal is magatokhoz, mert ebben a múltban van a ti békétek, boldogságotok, mennyországotok! Mindent, de mindent, fel fogtok ott találni, amit az ide levezető utatokban elvesztettetek; pedig ti mindent elveszítettetek, amivel eredetileg bírtatok: összes isteni tulajdonságaitokat; minden égi erényeteket és tiszta erőtetek, - tehát valóban mindeketek ott van a múltban eltemetve!

Bátorság emberek, bátorság! **Ne féljetez a múlttól, hatoljatez erőszakkal bele, és ha ezt kellő erővel és bátorsággal teszítez, hogy visszahódítsátok a múltakatez, akkor megnyílnak a sírok, s elveszítettez dolgaitok megjelennek előttetek.** Előbb mint kísértetek, minél jobban közeledtez azonban feléjük, annál életteljesebbek, valóbbak, ismeretesebbek, és nélkülözhetetlenebbek lesznek számotokra. Miért is félnétez a múltakatez kísérteteitől? Hiszen azok mind a ti tulajdonotok; barátkozatez meg hát velük, tegyétez megint tulajdonotokká, s ne hagyjatez őket kísértetnek maradni! Mert ha ismét birtokotokba veszítez őket, s a rég elveszítettez újból szereteteztekbe fogadjatez, akkor a sírok ismét bezárulnak, mintha soha sem is léteztez volna; akkor nincs is többé szükségez a sírra és kísértetére, miután szeretettel magatokba fogadtatez és megtestesítettez őket. És ekkor el van feledve a régi veszetez, mert megint megtaláltatez azt. Feledve van a rémkép és a sír, mert a rémkép feloszlott a szeretetben, a sírt pedig elfedte a bocsánatez! Szeretetez és bocsánatez találtez akkor minden egyes lépésezknél, melyet a múlt mélyébe tesztek. A szeretetez és bocsánatez pedig megfiatalítja lényetezket.

Nem úgy van ugyanez a dolog, amint gondoljatez, hogy megöregedtez, ha a régi múltba visszatez; óh nem! A ti múltatez

fiatalabb, mint jelenetek és jövendőtök. **Minél mélyebben hatoltok tehát vissza a múltatokba, annál fiatalabbakká kell, hogy legyetek.** Sőt gyermekekké kell lennetek, „**mert csak azoké a mennyeknek országa**” mondja Krisztus az ő evangéliumában. Isten öregebb minden teremtsénel, és Ő mégis örökké fiatal marad, s örökké ifjú erő fakad belőle az összes többi lények éltetésére. Minél közelebb hatolnak ezek a lények az eltávolodott, elfeledett, megtagadott Istenhez, annál közelebb jutnak a belőle folyton áradozó melegséghez és világossághoz. A világosság és melegség pedig minden teremtménynek életfeltétele. Világosság és meleg nélkül nincs élet, nincs tenyészet, nincs semmi! A világosság hitet, a melegség szeretetet ébreszt a teremtményben, s ezek hozzák létre a reményt; a reménység viszont fiatalít, legyőzi a halált, s mindig újabbá, fiatalabbá, erősebbé teszi a szellemet.

Mindazon sok kedvesért, szépért és jóért, amit a múltban fel kell találnotok, csak egy kis áldozatot kell hoznotok - ami voltaképpen nem is áldozat, mert hiszen ha megtartjátok, mindig nyomorultabbakká lesztek - az egyetlen áldozatot: saját magatok alkotta jövendőtöket. **Dobjátok el tehát magatoktól ezt a jövendőt, s ne törődjétek többé vele; kövessétek a múltat, és annak szellemét Jézust, és ne törődjétek azzal, hogy mi lesz az elavult jövővel!** Halott volt már az a jövendő akkor is, amikor megtaláltátok; halott most is és halott fog maradni; nem szükséges tehát, hogy eltemessétek őt, önmagát fogja ő eltemetni, s ott fog feloszlani, ahol van. Hagyjátok azután ott feküdni, mint élettelen hullát; feledjétek el mindazt a fájdalmat, amit ez a csalóka jövendő az ő szirén hangjaival nektek okozott, s ne kérdezősködjétek apátok, anyátok, testvéreitek után, kik még mindig rajta csüggenek, és nem akarnak tőle elválni; **hagyjátok őket menni, ti pedig forduljatok vissza!** Mert kedveseim, ha el is hagyjátok őket, s ellenkező úton haladtok is, nem vesznek ők el számotokra. Valamikor ők is vissza fognak majd fordulni; ha majd a fagy hatalma utoléri, s felrázza őket. Ők is gondolni fognak a hű múltra, s azokra is, kik korábban tértek vissza hozzá. Azon a nagy napon pedig, amikor a nagy vendégség készen lesz, sokan fognak találkozni, kik elveszetteknek hitték egymást, s meg fognak győződni

arról, hogy nemcsak az Atya számára nem veszhet el semmi sem, hanem a gyermekek számára sem.

Némely ember meg fogja érteni szavaimat, mert jó akarattal van telve; sokan azonban nem értik meg, s így kiáltanak: **Miféle keresztény ez a Simon, hogy oly könnyen túlteszi magát a családi kötelékeken?!** Oh emberek, emberek! Én erre azt válaszolom: **Bizony, Simon igaz keresztény,** mert Krisztus Atyja, az ő atyja is, és ő tudja, hogy mindenkinek csak egy Atyja van, amint azt Krisztus hirdette. Simon tudja, hogy ezen Atyától véglegesen semmi sem veszhet el, de tudja azt is, hogy ennek az Atyának egykoron minden gyermeke fel kell hogy találja, és megismerje egymást a múlt birodalmában! Azok az emberek, akik így beszéltek, nem értették az Úr szavát, mikor azt mondta: **Nézd, az az én testvérem és anyám, aki elhagyja a jövődőt, s visszatér a múlt birodalmába, hol megismerés van, hol mindenek annak ismerik fel magukat, amik valójában - szellemeknek.** Isten az Atya, a mindenség szelleme, és minden teremtmény mindenható Teremtője gyermekeinek, tehát testvéreknek az örökkévalóság óta!

**A keresztény szeretet egy nemes fa, nemes gyümölcsökkel telve, mert a keresztény szeretet gyümölcse a béke, és „gyümölcséről ismeritek meg a fát!”** Nézzétek meg csak az embereket, vajon van-e nekik békéjük, s milyen békéjük van? Az ő gyümölcsöikről szintén megismerhetitek, milyen szeretet van bennük. **Jó fa jó gyümölcsöt, a rothadt fa rossz gyümölcsöt terem;** éppen ilyen az emberek szeretete is. Az emberek szeretik a pénzt és a bűnt, pénzre és bűnre vadásznak, és eközben nem juthatnak a békéhez. Szeretetük hamis, korhadt fájukon békétlenség terem, mert szeretetük nem arra irányul, ami isteni, hanem ami emberi és ördögi! Mert a hamis szeretet minden rossz eszközt felhasznál, és semmitől sem riad vissza, ha kedvtelésének eléréséről van szó. Ámde ha ezt megtalálta is, azért még sincs békében, bárha azt lehetne gondolni, hogy ha a kívánság betelt, békének, nyugalomnak kell jönnie. Óh nem! Mert a kívánság betöltése nyugalom helyett csak újabb hamis gyümölcsökre irányuló új vágyat teremtett, miután az ilyen szeretet soha sem hagyja az embert békén. Soha sem engedi, hogy önmagáról, valódi rendeltetéséről, létének céljáról, s arról gondolkozzék, aki ezen cél elérése érdekében

neki rendeltetését adta. **A földi ember az ő hamis szeretete által űzött nyugtalan lény; békétlenség kergeti egyik helyről a másikra, és sehol sem vesz magának időt a pihenésre, mert azt hiszi, hogy minden percnyi idővesztés kárt okozhat neki.** Az ember szeretete egy telhetetlen állathoz hasonlít, mely soha jól nem lakik, s mindig tátott szájjal várja, lesi, hogy elnyelje azt, amit ápolnia, megölje azt, amit éltetnie, szétszórja azt, amit összegyűjtenie és megőriznie kellene. Semmi sem szent előtte, sem testvér, sem Isten! Minden egyes lépésével egzisztenciákat gázol el; minden lehetével a legmagasztosabb érzéseket mérgezi meg; minden szavával csalni igyekszik, csakhogy célját, mely egyáltalában be nem látható, elérhesse! És az ilyen ember még azt meri mondani, hogy ő keresztény? Keresztényinek meri szeretetét nevezni, az olyan szeretetet, amely kizárólag önzésre irányul? Ilyen szeretetet Krisztus soha nem ismert. Ő nem azért jött, hogy békétlenséget szerezzen, hanem hogy békét vessen a világban; olyan békét, amely a keresztényi szeretet gyümölcse. Gyümölcse az ő szeretetének, amely semmit sem vett el, hanem mindig csak adott, ahol adhatott. **Ez a szeretet volt az ő evangéliuma, sőt szeretetéből és békéjéből állott az egész evangélium! Krisztus szeretete és békéje azért van ellentétben az emberek szeretetével és békéjével, mert az emberek szeretete gyűlölet, és az emberek békéje békétlenség!** Az emberek nem tudtak egyesülni az evangéliummal, és sokan, sokan, kik az evangéliumot hallgatták, hidegek és meddők maradtak, s mai napig sem termettek még semmi mennyei gyümölcsöt! Voltak azonban olyanok is, kik hamis szeretetüket eldobták, s elfogadták Tőle - a szeretet angyalától - az igaz szeretetet. Ezek le is aratták az ő békéjét; boldogok voltak a megtámadások közepette is, és boldogan mentek be abba az országba, melyet Krisztus Atyjának nevében mindazoknak megígért, kik az Ő szeretetét elsajátítják.

Sokan most sem fogják eldobni akarni hamis szeretetüket, s tovább fogják szeretni pénzüket és bűneiket. Ezek meghalnak a bűnben, feltámadnak a bűnben, s bolyongani fognak a bűnnel, mint nyughatatlan szellemek, amilyenek voltak, mint emberek is. Azok a kevesek ellenben, kik elfogadják a krisztusi szeretetet, megtalálják a krisztusi békét és az örök életet is. **Az örökkévalóság kapui feltá-**

**rulnak előttük, és nem kell többé emberekké lenniük ezen a gonosz világon, hanem megszabadulnak a hosszan tartott börtöntől, mert tartozásuk törlesztve lesz a krisztusi szeretet gyakorlása által, és nyugalmat találnak.** Senki sem kínozza többé őket, mert nem lesz többé adósságuk; szabadokká lesznek, és nem kell többé az anyag szolgáinak lenniük! Bírvágy a világ mozzató szelleme! Bírvágy az alapja minden emberi műnek! Bírvágy hajtja az embert minden tettében, s ebben mint egy ketrecben bezárva éli le nyomorúságos létét! A legjobb akarat, a legjobb szándék is, mely a földön krisztusi művet tudott volna teremteni, a bírvágy hatalma alá kerül, és a mű, melyet létrehoz rossz, antikrisztusi lesz! Óh te szegény, szegény emberiség, ki a bírvágy járma alatt nyögsz és sínylódol, tekintsd meg műveidet, és szégyelld magadat miattuk! Bírvágy az a méreg, amely minden jóindulatot megmérgez, s alkotásait eltorzítja, beteggé teszi. A bírvágy miatt nem lehet felismerni, hogy a mű csirájában nemes volt, s olyan embertől származik, aki valami igazán jót akart létrehozni. Műve azonban a bírvágy miatt elnyomorodva, legtöbbször elfajulva jön a világra! Hogy tölthetné be hát célját, s miként teremheti meg eredeti rendeltetésének gyümölcseit, hogy az emberiségnek hasznára válják?

És hogy ha itt-ott egy önzetlen ember Krisztus szellemében hozzá is fog valamely közhasznú mű létesítéséhez, s testvérei elébe terjeszti azt, hogy segítsenek nekik is az építménynek tervei szerint való létrehozatalában, zászlajára az „önzetlenséget” írván, kezei, melyeknek alkotniuk kellett volna, csakhamar lehanyaglanak. Mert azok az emberek, kik előbb tömegesen vállalkoztak részt venni az építésben, elszélednek, és a mű kezdeményezője lobogójával és jelszavával egyedül marad! Egyedül pedig senki sem tud semmit sem alkotni, mert a teremtés szolidáris nagy törvénye minden alkotásnak előfeltétele. **Az emberek azonban nem akarják ismerni ezt a törvényt, mert ellentétesek vele; ők csak akkor hajlandók valamiben közreműködni, ha bírvágyuk hasznot lát belőle, és ha a létesítmény legjobb része, melynek az építmény alapjául kellene szolgálnia, a bírvágy molochjának torkába hull!** Mi marad aztán meg abból a műből, melynek legjobb része már létrejöttkor áldozatul esik?! Ezért nincs a földön jó alkotás; ezért hiányos és hibával teljes a leg-

jobb is; s ezért nem szolgálja egyik sem valódi célját! Az a kevés jó, aminek a művet tökéletessé kellett volna tennie, eltűnik a moloch torkában, - ami pedig még megmarad belőle, az tökéletlen és elhal! Ezért azután az építmény már alapjában korhadt, s nincs talaja, melyen nyughatnék, és az idők viszontagságainak ellenállhatna!

**Így néznek ki, óh emberek, a ti műveitek egytől-egyig. Ilyenek a ti diplomaitok, iskoláitok, nevelő intézeteitek, emberbaráti műveitek! Ekként van minden, de minden, az is, ami keresetforrásaitokat képezi - a bírvágyra építve, s ezért már alapjában korhadt; mindig javításra szorul, sőt mindig korhadtabb és korhadtabb lesz, mígnem egyik a másik után összeomlik! A törvényhozók pedig összeülnek és törvényeket alkotnak, melyek ezen korhadt művek életét meghosszabbítani lennének hivatottak. A törvényhozók azonban maguk is, a bírvágytól üzetve, ülészek és tanácskoznak, tehát egy olyan testületet alkotnak, mely alapjaiban éppen oly korhadt, mint maga az építmény, melynek fenntartására a testület hivatva lenne. Azután a lelkészek is összedugják fejüket, s bölcs tanácsot tartanak, hogy vajon miképpen tarthatnák fenn ők azt, amit a világiak nem tudtak fenntartani. Ők is ülészek; összeteszik minden bölcsességüket, de bölcsen óvakodnak minden olyan szó kiejtésétől, mely bírvágyuk ellen volna! **Nem helyesen beszéltem-e tehát akkor, midőn azt mondtam, hogy az ember nem tud törvényt alkotni, hanem attól kell a törvényt kapnia, aki minden ember fölött áll, az Istentől, aki nem ismeri a bírvágyat, mert Ő önzetlen, szerető Atya?****

Óh emberek, emberek, tiltakozzatok csak, ahogy tetszik az én szavaim ellen. Én százszor is ismétlem nektek, hogy ti képtelenek vagytok jó törvényt alkotni, mert bennetek a bírvágy szelleme munkálkodik! Állítsátok oda a gazdagokat, s csináltassatok velük törvényt. A szegények ellen fognak törvényt hozni. Állítsátok a szegényeket oda, ők viszont a gazdagok ellen csinálnak törvényt. **És így fognak a fehérek a feketék ellen, a feketék a fehérek ellen; a lelkészek a világiak ellen, és világiak a lelkészek ellen törvényt hozni.** Mindebből világosan láthatjátok óh emberek, hogy ti képtelenek vagytok törvényt alkotni, mert ti egymást kölcsönösen gyűlöltétek! **A ti mennyei Atyátok és Teremtőtök, aki nélkül nem léteznétek,**

adott nektek egy tökéletes és az örökkévalóságra érvényes törvényt, mely így szól: „szeressétek egymást!” A szeretet nem ismer bírvágyat; a szeretet csak az embertársért hozott áldozatot ismeri. **Ti azonban nem akarjátok ezt a kicsiny törvényt elfogadni, mely pedig a világ összes vallási törvényei, s az emberek összes törvénykönyveinek fölötte áll!** Ha már azt a kicsiny törvényt is oly nehéz betöltenetek, miként akarjátok az önmagatoknak alkotott számtalan saját törvényeiteket betölteni, melyek már alapelveikben korhadtak? Egy új, nemes fajt akartok létrehozni természettani kísérleteitek alapján? Céljaitok elérésére a testet akarjátok megnesemésíteni? Óh, ti visszás emberek! **Nemesítsétek meg azt az elvet, mely testeteket kormányozza, ez aztán minden látható kísérlet és folyamat nélkül biztosan meg fogja testeteket is nemesíteni, és ezzel sok időt nyertek, amit majd meddő tanulmányok helyett a felebaráti szeretet gyakorlására fordíthattok.** Azt mondjátok, hogy a ti vallásaitok szentek? Ezek a vallások, melyek egyik felekezetet a másik ellen ingerlik, és ez embereket, akik pedig egy Istennek a gyermekei, egymásra uszítják?! Isten törvénye a szeretet és csakis a szeretet. A szeretet pedig nem ismer ellenségeskedést, a szeretet nem ingerel, sőt igyekszik még azt is kibékíteni, aki fel van ingerelve. Nincs egyetlen egy vallás sem a földön, melynek nem Isten lenne a magva. Mi teszi hát őket mégis oly különbözővé, s egymásnak ellenségeivé? Az embereknek és papjaiknak kapzsisága!

**Atyám, Istenem! Szent színed előtt hirdetem az embereknek, értsék és tudják meg, hogy ők és alkotásaik ellenszegülők;** értsék és tudják meg, hogy nem működnek a Te szellemedben, mert Te, óh Atyám, mindenkit szeretsz, akár fekete, akár fehér legyen a színe! Te szereted mindazokat, akik Téged ismernek, s mindazokat, akik Téged - fájdalom - nem ismernek, és akik az ördög által a világra csempészett kapzsiságnak a rabjai! Ha minden ember szeretné Istent - az ő szerető mennyei Atyját - és embertársait, és ezek is mind szeretnék egymást, akkor természetesen a kapzsiságnak el kellene tűnnie. De szét kellene hullania a kapzsiság vallásának is, kiváltságos papi rendjével együtt! Akkor minden földi ember Istennek papja lenne, úgy amint azt Isten Mózes által kinyilvánította, mondván: „Legyetek nekem mindannyian papjaim; az én szolgálatomra

fölkészült nép, mely nem az oltár, hanem a könyörületesség, szeretet és felebaráti szeretet szolgálata, s mely nem az anyagi áldozat, hanem a jótett szolgálata”.

**Oh, kedves emberek! Nem azért jöttem, hogy hízelegjek nektek, hanem hogy szemetekbe mondjam meg azt az igazságot, hogy vissza kell térnetek helytelen utatokról.** Boldog az, aki az igazságot szívébe tudja fogadni, és az emberek kinevezése nélkül is Isten papjává lesz! Isten ugyanis nem osztogat kinevezéseket, előtte minden gyermek egyforma. Ő valamennyit magánál akarja látni, bennük akar lakni, s általuk működni. Mindannyian kell, hogy segítői legyenek Neki a teremtés általános művében. Erre, és nem más célra teremtette Isten őket. Istennek anyyala, **Krisztus, azt mondta, hogy önmagában egyenetlen és meghasonlott az ellenszegülés szelleme, s önmagát emészti meg saját művei által, mert egyik gonosz a másikat falja fel.** Kedveseim, ha ez nem így lenne, nem lenne már semmi jó sem a mindenségben! Ebben lássátok Isten bölcsességét és az ő teremtésének tökéletességét. **Az emberek minden ellenszegülésében benne van a pusztulás csírája. A törvénynek tehát győznie, az ellenszegülésnek pedig buknia kell, mert a romlás csíráját magában hordozza.** Az emberek azért rontják meg, gyilkolják, s teszik anyagilag és erkölcsileg tönkre egymást, mert gonoszak. Így változtatják át Isten szép világát rettenetes siralomvölgygé, és borzasztó szenvedések színhelyévé. És bár ezt a chaoszt és állandó romlást már évezredek óta látják, még most sem akarják beismerni, hogy csak a megtérés segíthet rajtuk. De Istennek kegyelme nagy; a spiritizmus fáklyája tüzet fog gyújtani, és sok mindent el fog égetni, és el fog rontani! Emiatt sok bölcs meg fog zavarodni és sokan, akik angyaloknak tartották magukat, lesznek ördögökké! **Nem Isten fogja őket összezavarni és szétdobálni; ők maguk fogják magukat összezavarni és szétszórni, mert a gonosz csira, mely semmi jót nem enged létrejönni, bennük van.** Boldogok azok, kik a gonosz e csíráját kitépik lelkükből, és annak a fáklyának fényénél átalakítják, hogy életképes legyen, s később maradandó gyümölcsöket teremhessen! Nagy és hatalmas a spiritizmus világosságának visszfénye. Most még csak visszfény, de amint mondtam, az elemek már ránehezednek a föld légkörére. Ez a fény is mindig erősebben fog ránehezedni, és

gyűjtani, hogy némelyeket megvilágítson és melegítsen, másokat pedig megvakítson és égessen! Mert amit nem lehet megvilágosítani, annak el kell égnie, hogy hamvaiból új alakulás keljen életre, mely az isteni fényt elviselni és benne élni képes. Az idő múlik és minden időnek épp úgy meg van a maga rendeltetése az örökkévalóságban, mint az embernek. Minthogy pedig az időknek nincsen szabad akaratuk, s nem szegülhetnek ellen, mint azt az emberek teszik, be kell tölteniük azt, ami bennük van. Így rendeltetésüket sem hibázhatják el, mert gépiesen haladnak útjaikon. **Aki tehát az időt fel akarja tartóztatni, az elragadtatik, és aki ellene szegül, elnyomatik, mert az idő hatalmas szélvész, amely a vele harcolni akaró apró emberek millióinak nemcsak testét, hanem lelkét és a bennük lakó hamis elveiket is képes elsöpörni. És a Teremtő számtörvényében meg van állapítva, hogy amikor az új nap majd fölkel, a földön új nemzetséget találjon.** Atyám, Istenem! Add, hogy sokan tartozzanak a régi nemzedék fiai közül az újhoz. Eredeti mivoltában, tulajdonképpen belső sajátságaiban Istennek minden teremtménye oly tökéletes, hogy minden benne, vagy rajta végbement hatás és működés következményeit pontosabban megmutatja, mintsem hogy azt a világ bárminő nagy tehetsége kiszámíthatná. **Minden teremtett lényben és dologban ugyanis a tökéletes kormányzó erő mellett, egy tökéletes kiigazító erőtényező is van, mely akkor lép működésbe, ha az alkotás valamely módon, valamely behatás által, törvényes fejlődésében megzavartatik.** A természet minden országa pl. magában hordja bármely elviselhetetlen méreg hatásának ellensúlyozására az ellenmérget is úgy szilárd, (anyagi) mint folyékony (fluidikus) állapotban. Így van ez a szabad és testbeöltözött szellemknél, az embereknél is, legyenek bár a természeti ösztönök szolgálói, vagy olyanok, kik a természeti ösztönöknek parancsolni tudnak.

Gyógyszerismétek tudománya megtanít benneteket arra, hogy az orvosi gyakorlatban minden ismeretes méregnek ellenmérgei vannak használatban; mi viszont kinyilvánítottuk nektek, hogy a levegőtöket megrontó mérget szintén ellenmérgek által kell megjavítani, hogy azok az élőlények, melyek kénytelenek ezen levegőt belélegez-

ni, életben maradhassanak.<sup>12\*</sup> A gonosz méreg gyógyszerét teljes joggal nevezem ellenméregnek, mert ez valóban méreg; mivel a mérges erő és mérges anyag méregtelen erővel és méregtelen anyaggal nem vegyülhetnek. Hanem hasonnemű mérges erő és mérges anyag hozzáadását kívánják meg, máskülönben a vegyülés nem jön létre, mert különmemű elemek (pl. delejesség és villamosság) nem alkotnak egymással vegyületet. Ezért mondtuk nektek egy kinyilatkoztatásunkban, hogy a levegőben és a gonosz embert beburkoló fluidokban levő rossz, durva villamosságot egy bizonyos villamossági hatványtényezővel (Potenz) kell vegyíteni, hogy az emberekre nézve elviselhetőbb legyen.<sup>13\*\*</sup> A természetben, melyet mindenfelől szellemek kormányoznak, minden kiegyenlítés, mit a fertőzött természet gyógyításának is lehet nevezni, hasonnemű erők és anyagok hatványai által jön létre, mint amilyenek a betegséget okozták, mert a „hasonlók törvénye” Istentől való természettörvény. Hasonló módon javíttatnak meg a világ erkölcsileg beteges állapotai is.

**Kedves emberek! Amennyire történelmek visszanyúlik, megtanulhattátok belőle, hogy az emberi tetteknek minden gonosz következménye más gonosz emberi tett által gyógyított meg.** A jó erők sohasem szerepeltek a gonosz lerombolói gyanánt, ez ellenkeznek az isteni természettörvénnyel, mely a hasonlónak hasonló által való meggyógyítását parancsolja. Valamint a hatványozott villamosság erősebb - mert szellemesítettebb anyag - annál, amit neki kell meggyógyítania, következésképpen azoknak az erőknek is, melyek az emberi tettek gonosz kinövéseit kell hogy meggyógyítsák, erősebb erők kell, hogy legyenek. Tényleg erősebbek is, mert azok az erők kipihent szellemek, melyek bizonyos megkötött állapotban felszabadulásukra várakozva, mintegy lesben állnak, **és csak akkor ébresztetnek fel és szólíttatnak tevékenységre, ha az emberiség állapota beavatkozásukat szükségessé teszi.** A beavatkozás helyes

---

<sup>12</sup> \* L. János jelenéseinek magyarázata. (Reformirende Blätter II.k.15. és 16. fejezetei).

<sup>13</sup> \*\* Lásd János jelenéseinek magyarázata (Ref. Bl. II. k. 16. fejezet).

időpontját azonban csak Isten határozhatja meg, mert mint a világegyetem Ura, csak Ő ismeri mindazon következményeket, melyeket a különböző hatásoknak meghatározott időkben elő kell idézniük. Csak Isten ismeri azon törvényt, amely minden dologba le van fektetve, s egyúttal annak alaptulajdonságát is képviseli. Ezen alaptulajdonság vagy lényegtörvény szerint kell időről-időre mindig a legnagyobb pontossággal azon szelepeknek megnyílniuk, melyek az óra ütéséhez hasonlóan ébresztő és új alakulásokat létrehozó hangokat adnak. És a fölébresztett szellemek, mint a meghatározott célhoz vezető közvetítők, és mint a gonosz mérégnek ellenmérge, megkezdik működésüket, mely itt a földön látható és tapintható betegségek alakjában jelentkeznek.

Az emberek rossznak és visszaszázítónak találják, és nem akarják bevenni ezt a gyógyszert, mert beteges állapotukat hosszú időn át már megszokták. Az ellenmérég azonban, ha egyszer már a világba bedobott, összevegyül az emberek mérgeével, elterjed, mint a vízbe dobott só, s éppen úgy áthatja a világot, akárcsak a só a vizet; az emberek pedig nem szabadulhatnak meg ettől az ellenmérégtől, mert annak, Isten törvénye szerint ki kell fejtenie a maga hatását teljesen és az utolsó erőcseppig. **Ennek az ellenmérégnek elterjedését látjátok ti a földön azoknak az embereknek különböző ténykedéseiben, mozdulataiban, kik az említett erőszellemek által leigáztatva, öntudatlanul is azok eszközeivé válnak. Ténykedéseiknek ti különféle nevet adtok, különböző szándékokat tulajdonítottok és különböző célokat jövendöltök<sup>14\*</sup>**, valódi okozóit és valódi céljait azonban mégsem találjátok meg, mert semmi esetre sem akarjátok beismerni, hogy ezen jelenségek előidézői ti magatok vagytok, s mindent inkább hisztek, mint azt, hogy ez az ellenmérég bűnhődése, helyesebben mondva gyógyszere a ti bűneiteknek. Hiába hoztok törvényeket, hiába építetek korlátokat, hiába védekeztek minden testi erőtökkel az ellen, hogy ezt az ellenmérget kiirtsátok, mert azt a ti Teremtőtök, Isten dobta közétek, gonosz állapotaitok javítására! Ez az a maróanyag, amely a törvénytelen állapotokat kikezdi, s addig

---

<sup>14</sup> \*Ld. Angol polgári forradalom, francia forradalom, marxizmus és materializmus, „Nagy” októberi szocialista forradalom, világháborúk, szabadságharcok stb. stb.

marja, míg azokban csak egy csepp mérget is talál, mert a méreg keresi a mérget. **Az ellenmérget hordozó szellemcsoportok elsősorban azokhoz az emberekhez mennek, kik a kor gonosz állapotának okozói, és ti mégis kiabáltok és lázongtok működésük ellen? Ti tettétek szükségessé az ő munkájukat, ti hívtátok elő az ördögöt, s csodálkoztok azon, hogy nem tudtok tőle szabadulni?** Neki, ennek a világtestnek javító törvénye szerint, kötelessége elvégezni munkáját, melyhez ti hívtátok őt! Ti követtetek el gonoszra gonoszt és most kiabáltok: Uram szabadíts meg minket ettől a gonosztól! **Íme, az Úr meghallgatta kiáltásotokat; felismerte a segítség szükségességét, küld tehát egy más gonoszt hozzátok, hogy felfalja a ti gonoszságtokat!**

Kedveseim! A jó nem falja fel a gonoszt; azért a gonosz felémésztésére ismét csak a gonosznak kell jönni, mert a gonosz csak a gonosztól gyógyul meg, de soha sem a jótól! „Hasonlót hasonlóval”, az Istentől való természettörvény. Ha jót tettetek volna, akkor jót hívtátok volna életre is, s az a jó veletek egyesülve, még jobbat hozott volna létre. Minthogy azonban ti gonoszságot cselekedtek, ebből gonosznak kell származnia, s veletek egyesülve még gonoszabbat kell létrehoznia! **Egyik gonosz vonzza a másikat, s egyik gonosz ki kell, hogy irtsa a másikat; - ez megmásíthatatlan törvény, amely ellen az ember semmit sem tehet; - minden bölcsessége sem védi meg őt ettől a gyógykezeléstől.** Egy élet-halálra szóló gyógykezelés ez, mert hiszen betegségetek valóban életveszélyes. A mérgeknek vegyülniük kell, s kölcsönösen fel kell egymást emészteniük! És amikor a föld az ekként elhullott áldozatokkal megtermékenyítettett, új állapot jön létre; a világtörténelem könyve egy fejezettel gazdagabb lesz. Az emberek pedig tapasztalataik útján lesznek meggyőződve arról, amit nem akartak hinni; akkor a hit kötelességei alól fel lesznek mentve, mert már tudni fognak, s hihetőleg óvakodni fognak az újabb mérgezéstől. **Ellenszegülés ellenszegülés ellen, ez az alantas világok törvénye; az ördögi fajzat nem nyughatik, s egyik ördög a másikat kell, hogy felfalja!**

Látjátok, óh emberek, miként kénytelen Isten titeket kormányozni! Minthogy hitetlenek, rosszakaratúak vagytok, s nem akartok Isteneteknek engedelmeskedni, és az ő hú elsődje, Jézus tanácsát

elfogadni nem akarjátok, hanem mindent látni és tapintani akartok, mielőtt létezőnek elismernétek, - azért hát a tapasztalat borzasztó iskoláján kell átmennetek! Isten azonban nem tud rajtatok másként segíteni, nem tud másként hitet oltani belétek, mint csakis a tények által, a mérgek egymásra való hatása által. Mily nagy gyűlölet fogja a földet elárasztani, s mindezt a gyűlöletet megint a gyűlöletnek kell felemésztenie. És amikor majd új állapot jön létre, és az emberek új felvilágosodása révén a dolgoknak új megvilágítása következik be, csak akkor fogják az emberek ennek a keveredésnek hasznát belátni. Akkor majd kezeiket nyújtják egymásnak azok, akik előbb annyira gyűlölték egymást, s kíntak és kíntak köszönetet mondanak Annak, aki őket egymással összetörette, hogy a régi állapot megsemmisíttessék, a világ méregkelevénye pedig felszívassék. Addig azonban még sok könny fog folyni, és sokan megátkozzák Istent, az ő jó menyeyi Atyjukat, ki őket oly alaposan meggyógyíttatja! Óh milyen nagy hiteteknek és bizalmatoknak kell majd lenni ezekben a napokban szeretett tanítványaim, hogy bele ne fulladjatok a dühöngő áradatba! Ne feledjétek el ekkor, szeretett tanítványok, a Mester szavát: **„Az igazak kedvéért rövidítettnek meg e napok!” Ezt a reményt adta Ő nektek, mert ég és föld elmúlnak, de az Ő igéi el nem múlnak, míg mindenek beteljesednek.**

Örvendezzél azért te kicsiny földi nyája a hívő embereknek, hogy Megváltód keresztyét hordozhatod, és Őt követheted. Örven-dezzél, mert dicsőséges lesz a te feltámadásod. Mert aki végig kitart, üdvözül! Több gyalázat téged sem érhet, mint amennyi Mesteredet érte; tőled sem kívántatik több tűrés, de erőd sem fog hiányozni hozzá, hogy terhedet úgy viselhesd, amint azt Urad megmutatta! Te pedig, tanítványok kisdéd nyája, ne félj az emberek gúnyolódásától. Ne félj a gonoszok átkozódásától és a hatalmasok fenyegetésétől! Viseld mindezt türelemmel, mert az érte járó jutalom mindent felül fog múlni. Dicsőséges a tűrőnek koronája, melyet Isten megőriz számára, s amely semmiféle földi koronával össze nem hasonlítható. **Mit el nem tűr némely földi ember, csak hogy egy földi koronát kiküzdjön magának!? Milyen veszélyeknek és szenvedéseknek teszi ki magát, hogy ezt a mulandó kincset megszerezhesse, holott pedig néhány év súlyos terhe után azt mégis csak örökre le kell tennie!**

Mert valóban súlyos teher a földi korona; képtelen kielégíteni az érette küzdők amaz ábrándját, hogy árnyékában kellemes, gondtalan napjaik lesznek. Sokan megsiratták már azt az órát, melyben a korona fejükre tétetett; sokan nehezen hordozták egész életükön át ezt a nagy földi szerencsét, mikor pedig a földi dicsőség fénye kialudt és a korona leesett fejükről, mily nehezen tudták magukat a másvilági birodalomban a koronázatlanokkal egyenlőknek képzelni! Mert a lámpa kialvásával megszűnik a földi szerep. A darab le van játszva, s a színész megint visszatér az ő valódi életébe, amely gyakran nagyon különböző a világon játszott szerepétől. Vajha minden ember, bármely hivatása legyen is a földön, felismerné, hogy itt csak egy rövid szerepet játszik, hogy annak lejátszása után megint azzá legyen, ami volt, minden mez nélküli szellemmé, a Legmagasabbnak alattvalójává, aki itt a földön a szerepeket kiosztja. Egyiknek koronát, másiknak koldusbotot ad, de mindkettőnek azzal a figyelmeztetéssel, hogy szerepeiket jól játsszák el! Mert minden szerep, mely itt a földön jól lejátszatik, egy maradandó koronát rejt magában, s boldog az, ki szerepét jól játssza, legyen az király, vagy koldus szerep. Egyik sem könnyű szerep, mert mindeniket értelemmel és figyelmesen kell megjátszani, s minden színész szerepe jelentőségének tudatában kell hogy legyen. **Ti, kedves tanítványok, szintén kell, hogy tudatában legyetek a földön játszott szerepeteknek; nektek is tudnotok kell a tanítvány szerepét a Mester megalégedésére eljátszani.** Minden szerepért tisztesség és díj jár, de járhat szégyen és büntetés is. És amilyen nagy a tisztesség, s amilyen nagy díj jár a jól megjátszott szerepért, éppen oly nagy a szégyen és büntetés a rosszul megjátszottért, akár nagy, akár kicsiny volt is az.

**Ti emberek színháznak szoktátok nevezni a ti világotokat és joggal. A föld csakugyan színház, ahol a színészeknek, az embereknek az: „Isten és isteni erények” című darabot kell eljátszaniuk.** Igen, kedves emberek, a világ valóban egy komoly színház, és a benne játszott játék szintén igen komoly természetű. Ti azonban komédia bódét csináltatok belőle, hiábavalóságokkal teljes bohózat! **Azért arat azután e világ oly sok szégyent, s azért hangzik el annyi sok gúnykacaj a szellemek birodalmában ama bohócok fölött, kik oda világi szerepük ruházatában, egyenesen a színpad-**

**ról mennek át.** Aki becsületesen és derekasan, méltó komolysággal játssza le átvett szerepét itt a földön, az a játék után leveti színpadi öltözetét. Az nem színpadi álarcra megy át a valódi életbe, hanem eredeti ruhájába öltözik, amelyben idejött. Odaát a tiszta napfényben, a valódi életben pedig megismerik róla, hogy Istennek gyermeke, akit Isten azért küldött a földi színházba, hogy ott valamelyik erény szerepét játssza. **Mily kevesen játsszák el azonban a szerepüket!** A legtöbben megszakítják azt a közepén, s színpadi alakjukban futnak ki az életbe, ahol aztán elégtelenedve, tovább akarják játszani világi szerepüket. Odaát azonban, a tiszta valóság hazájában nem lévén színház, úgy néznek ki, mint a bolondok. Bolondul futkosnak ide-oda, anélkül hogy tudnák, hogy már nincsenek a színpadon, mígnem végül belefáradva a sok futkosásba, a tükörbe pillantanak, s megijednek önmaguktól! Akkor azután esztelenül nyargalnak mindenfelé, és keresik régi ruhájukat, de nem találják meg, mert azok értéktelen rongyokban odalenn maradtak a földön a sárban. Mit tehetnek hát egyebet: kéri az Urat, adjon nekik a világra leendő leszállásukhoz egy létrát, hogy megkeressék elvesztett ruhájukat! És sokaknak, a legtöbbször megint le kell szállaniuk, s szorgalmasan keresniük, hogy régi ruhájukat hol vesztették el, az álruhát pedig mindaddig nem vethetik le, míg az igazit meg nem találták, mert különben egész meztelenül kellene ide oda futkosniuk. Némelyek hosszasan, 50, 60 sőt több éven át is szaladgálnak a földön, míg régi ruhájukat ismét megtalálják, s az álruhát levethetik. Mígnem újból régi ruhájukba öltözhetnek, melyen azonban sok szakadást kell kifoltozniuk, hogy legalább ne lerongyosodva jöjjenek át. **Pedig az Úr nem azért küldte őket le, hogy a régi ruhába térjenek vissza Elébe, hanem hogy szerepük helyes megjátszása révén új és szebb szerepet érdemeljenek ki!** Ők azonban a legjobb esetben még századok multán is a régi fokon állnak, s a századok előtt viselt régi ruhájukban maradnak, amelyet az idők foga már meglehetősen megviselvén, keresztül-kasul foszladozottá lett. **Azért hát kedves tanítványok, okuljatok** ama rossz színészek példáján, kik, miután évszázadokon át játszottak, játékuikkal még sem tudtak maguknak új ruhát szerezni, mert hibásan játszottak, s nem tartottak ki végig, hanem a darab közepén megfutamodtak. **Vigyázzatok, nehogy veletek is ugyanez történ-**

**jék! Tartsatok ki, és játsszátok meg jól szerepeiteket a világon, mint Mestereteknek tanítványai, s úgy, amint Mesteretek játszotta az ő szerepét.** Ő sem a régi ruhájával jött vissza, bárha az is dicső volt; hanem egy még dicsőbbet szerzett magának a világon, s dicséretet s jutalmat érdemelt ki Istentől, az ő mennyei Atyjától.

**Nem ok nélkül mondtam, hogy ezen a világon minden szerep egy koronát rejt magába, ha a szerep jól játszatik, és jól lejátsszatik.** Ha itt a földön minden szereplő jól játszaná szerepét, az emberiség Istent a Teremtőt ábrázolná. Isteni nem, királyi nép lenne már itt e földön felékesítve a béke örökkévaló koronájával. A világ pedig isteni királyság, isteni értelemben vett paradicsom lenne. De addig nem lesz paradicsommá, mígnem minden ember isteni erények valódi ábrázolója lesz. Csak akkor fog ennek a világnak királya oda újból bevonulni, s birtokába venni mennyei Atyjának maradandó örökségét. Csak akkor fog köztük lakni, s velük közlekedni, és akkor az örömmek soha nem lesz vége! Kedves tanítványok! **Ne szaporítsátok tehát a szót, mert a szó semmit sem ér; hanem legyetek szerepetek valódi ábrázolói, hogy testvéreitek is megtanulják tőletek, mint kell szerepüket megjátszaniuk,** hogy a világot azzá tegyék, amire Istentől hivatott: Isten gyöngéd és alázatos szívű gyermekeinek lakóhelyévé.

**A világ modern betegsége az irány nélküliség; a kezdődő szétbomlási folyamatnak a tünete ez.** Az emberek éppen ebben az időben nem tudják, hogy hol van az igazság, mikor a világ telítve van igazsággal. Az emberek azt kérdik egymástól: Hol található meg az igazság? Az egyházban? A tudományban? Vagy talán a „spiritizmus”-nak nevezett új kijelentésben? **Az embereknek nincs többé bizalmuk, mert már sokszor megcsalattak. Megcsalattak az egyház által, megcsalattak a tudomány által.** Csoda-e tehát, ha az új kijelentést is gyanús szemekkel nézik, s a lehető legnagyobb elővigyázattal közelednek felé, félve hogy ezáltal is megcsalathatnak! De mikor jutott el a világba valaha is valamely igazság anélkül, hogy annak nyomán az emberiséget az igazság ellensége, az ördög meg ne csalta volna? Az ördög megnéz mindent, megízlel mindent, és eltulajdonít mindent, ha nem őrzik, hogy aztán a maga módja szerint meghamisítsa azt. **Már pedig az ördög a világ minden rétegében**

képviselve van. **Vannak képviselői az egyházban; vannak a tudományban, s vannak már a spiritizmusban, az új kijelentésben is!** „Hol van tehát voltaképpen igazság, ha az ördög minden igazságba beleártja magát?” -kérdik azok a derék emberek, kik az ördöggel még nem mérköztek. Ugyanezt kérdik azok a kegyes emberek is, kik az ördöggel nem akarnak mérkőzni, mert félnek, hogy körülhálózhatná őket; de ezt kérdik maguk az ördög gyermekei is, kik már elvből ellenségei minden igazságnak. Minthogy tehát mindenki csak kérdez, és senki sem tud feleletet adni, hát minden kérdezőnek adok én egy feleletet, hogy a földön egy igazsággal több legyen, mégha azzal a veszéllyel járna is, hogy a régi zavarhoz és a régi kételyhez újat csatol, s a régi előítéletet újjá alakítja: Minden, ami a világon terem, magból terem. Magot csak Isten vethet, de az ördög is kiköltetheti azt. Ha tehát tudni akarjátok, hogy hol van az igazság, keressétek ki Isten gyermekeit, akiket nem az ördög költött ki, s tudakozzatok meg tőlük Isten szavának valódi szellemét; ők igazán fölfedezik azt nektek. Mert tudjátok meg: a szellemet csak a szellem értheti meg; a test nem értheti meg. Éppen azért az igazság szellemének, a tiszta isteni magnak gyermekeit is, csak az olyanok érthetik meg, akik tisztaszívűek és jóakaratók. Azok ellenben, akiket az ördög lehelete megfertőzött, s akikben a szellem anyagivá lett, nem képesek a tiszta szellemet megérteni. Már pedig csakis a tiszta szellemben van igazság, a többiben mindenikben hazugság, csalás, tévedés, homály.

**És bizony mondom nektek, hogy dacára e világ beteg állapotának, mégis vannak benne Isten magjaiból származó gyermekek, akik szilárd, jó irányt követnek, s akiknek igaz szellemük van; rajtatok áll, hogy megkeressétek és megtaláljátok őket.** Nem viselnek fejedelmi koronát, sem arany pásztorbotot; nem is tanárok a felső iskolákban; nem kormányoznak sem az egyházban, sem az államban, sem a tudományban. Tekintély nélküli kicsiny emberek ők, szegény alattvalók s egyszerűek, akárcsak mesterük Jézus, aki vezeti őket. Azért, úgy vélem, sok kevély nem fogja tudni feltalálni őket, a régi evangélium szelleme tehát ismét csak a szegény, egyszerű embereknek lesz kinyilvánítható. Jól is van ez így, mert a kevélyek egyáltalában nem képesek semmiféle szellemet megérteni! Az én Uram és üdvözítőm dicsérte Istent és köszönetet mondott neki ezért. Én is

ismételni akarom tehát az ő dicséretét és köszönetét. **Atyám, Istenem! Magasztallak téged azért, hogy elrejtetted a kevély bölcsek és túl okosak elől a te szellemedet, de megjelentetted azt a gyámoltalannak és együgyűeknek, kik tiszta szívűek és jóakaratók.** Ezek megtartják és megőrzik azt a szellemet, hogy az ördög ne piszkolhassa be. A kevély bölcsek és túl okosak kell, hogy a saját szellemükből alkossanak maguknak igazságot; és nekik jó ez az igazság, mert a nemezishoz vezet, amely alaposan kigyógyítja őket, hogy egykor az igazság szellemét a maga egyszerűségében megérthessék. **„Boldogok a lelki szegények”**, mert ők nem szégyellik az igazság szellemét elfogadni és hitelt adni neki; ők bővelkedni fognak az igazságban, mert őket a magasból a Szentlélek megihletheti! A többi emberek azonban, kik az ő hamis igazságaiknak hódolnak, és hamis prófétáikon csüngenek, az általános bomlás útjára jutva kell, hogy átrostáltassanak, a fájdalmas tapasztalás és keserű beismerés ama rostáján, amely megtanítja őket arra, hogy az igazság, melynek hódoltak hamis volt. Ezeknek előbb minden büszkeségükről le kell tenniük, hogy az isteni igazság szellemét kereshessék, melynek kulcsait Isten az Ő gyermekeinek, a valódi prófétáknak adta!

Csodálatos edények ezek a gyermekek! A mennyei igazság szellemének oly mértékét képesek elfogadni, amennyit az egész világ sem tudna magába fogadni. És dacára annak, hogy annyira telítve vannak, még sem tudnak egy szót sem szólani, hacsak a bennük levő szellem szólásra nem nyitja ajkukat! Mert az igazság szelleme tisztán lát; látja, kiben van jó, kiben rosszakarát. **Nem tárja fel az igazságot olyanoknak, kik azzal a rosszakarattal jönnek hozzá, hogy mihelyt megkapják az igazságot, rögtön meg is hamisítsák azt.** És éppen az igazság ezen meghamisítói láznak fel leginkább az eszök, az edények ellen, mondván az embereknek: „Látjátok, milyen csalók, látjátok, hogy semmire sem képesek! Csak ámitják az együgyűeket és félrevezetik azokat, akik önállóan ítélni nem képesek, de az ésszerűen gondolkozókat kielégítetlenül bocsátják el! Haszontalan szédelgés az egész működésük, el velük, mert csak a világot bolondítják!” A szellem pedig, mely az így meggyanúsított edényekben lakozik, még inkább megnémul az ilyen beszédre. Akkor azután az igazság meghamisítói elmennek más edényekhez, melyek

szintén Istentől valók ugyan, de az ördög által születtek, s azokból merítenek maguknak nekik tetsző igazságot, hogy ebben a hamis igazságban éljenek.

**Így érvényesül az isteni gondviselés igazságossága; ez az a bölcsesség, a mely mindent és mindenkit a legjobbra vezet!** Mert hiszen a rosszindulatú embernek úgy sem használna, ha az igazság szelleme megnyilatkoznék neki; sőt még mélyebbre süllyedne, mert azáltal, hogy ezt a szellemet nyomban meghamisítaná, újabb bünt követne el. Isten tehát megőrzi az ilyen rosszindulatú embereket ettől a nagy büntől, midőn nem engedi át nekik az igazság szellemét! Atyám! Istenem! Ki tud olyan bölcsen kormányozni, mint Te?! Ki-ben van annyi könyörület, mint Benned?! Íme Te még a gonoszokat is védelmezed, hogy ne legyenek még gonoszabbakká! **És ugyan mit tanít az igazság szelleme, akit oly sokan nem tudnak megérteni? Hinni tanít, amit széles e világon csak kevesen tudnak.** Amikor azután az ember megtanult hinni az igazság szellemétől, és igazhitű emberré lett, akkor a benne levő hit megtaníttja őt szeretni. Szeretni nemcsak önmagát és a családjához tartozókat, hanem szeretni Istennek minden teremtményét kivétel nélkül, legyenek azok bár emberek, vagy szellemek. Az az ember pedig, aki hisz és szeret, remélni, örökké remélni is tud, tehát örökké kell is hogy éljen, mivel a reménység a szellem élete, vére, éltető nedve. Az ilyen ember azután boldog is lehet, mert a remény boldogít. Amit csak hisz, hogy megtalálhat, azt mind meg is találja, mert a remény segíti őt ebben; de békéje is kell hogy legyen, mert a reményben benne van a türelem is, a türelem pedig békét terem.

**Most azonban azt kérдем tőletek, oh emberek: Hol van az a vallás, hol van az a tudomány, amely békét terem? Én nem ismerem ilyet a ti földetek; ellenben igenis jól látom a vallások és tudományok egymás közötti harcát!** És mi az oka annak, hogy nincs békességük? Az, hogy türelmetlenek egymás iránt! Türelmetlenek azért, mert nincs szeretetük. Szeretetük pedig azért nincs, mert nincs bennük hit, s ahol hit nincsen, ott nincsen igazság sem, mert a hit az igazság szelleméből fakad. Akinek nincs békéje és szeretete, annak hite sincs; s az nem lehet az igazság gyermeke. Akinek békéje nincs, azt az igazság szelleme nem taníthatja; az nem lehet ennek a

szellemnek tanítványa sem. Hanem lehet igenis egy más szellemnek a tanítványa, amely igazságot nem, hanem annál több gőgöt tartalmaz. Amely nem szellemi, hanem formai; amely szeretni nem képes, de tud alaposan gyűlölni. Amely nem békét, de háborút hoz, s nem boldoggá, hanem ellenkezőleg, a legnagyobb mértékben boldogtalanná tehet. **Ez a szellem élte a ti vezető eszméiteket, ez a szellem, a mely nemcsak hogy hitetlen, de sőt ellensége a hitnek, s nem a hitet, hanem az idomítást hirdeti! Ezekről az idomítókról, s az általuk idomítottokról mondtam én azt, hogy nem értik meg az új kijelentés szellemét, amely az igazságnak Istentől való szelleme!**

Az igazság szellemétől minden kényszer, minden idomítás távol áll. Ő csak a hitet hirdeti. Hinni azonban nem minden ember tud, azért hát a hitet nem is lehet az emberbe belekényszeríteni, a hitnek magában az ember lelkében kell életre kelnie. Innen van, hogy az az ember, aki saját tulajdon szellemének létezésében sem hisz, más szellemen sem hihet, és az nem is értheti meg az igazság szellemének tanításait. Mert az isteni szellemet csak hinni, de kézzel megfogni nem lehet; az, amit meg lehet fogni, más országba tartozik. A mennyben nincs anyag; a mennyet nem lehet kézzel megfogni, de hinni és kiáramlásait megérezni, azt igenis lehet. Aki emberileg helyesen akar tudni, annak itt lent kell maradnia, ahol tapintható dolgok vannak; aki azonban fel akar emelkedni, annak idelent kell hagynia az emberi tudását, és a hit segítségével kell a magasba szárnyalnia.

Kedves emberek! A ti tudásotok nagy terjedelmű ugyan, de én azt mondom nektek: hiányzik ebből a tudásból az igazság szelleme! A tudás a földi dolgok érdekében alkottatott. Aki tudással telíti magát, az eme tudásán és a világon csüng, amelyből tudása való. Aki azonban hittel van telítve, az ezzel a hitével azon az országon csüng, a honnan a hite származik. És akik ezen az országon csüngenek, nem gyermekei többé e világnak, mert azok már legyőzték a világot az ő hitük által! A tudás ugyanis nem győz meg semmiféle világot, hanem csak a szellemet vonzza és viszi bele a világba, hogy abban földi dolgot alkosson; a hit ellenben Istenhez vonzza, Istenhez vezeti a szellemet, hogy ott istenit alkosson! **Az igazság szelleme Istentől indult ki, és hitet hozott Istentől az embereknek isteni kegyaján-**

**dékul. Az ajándékot azonban nem szokás erőltetni, hanem egyszerűen odaadják annak, akinek örömet okoz annak elfogadása.** Aki tehát kicsinyli ezt az isteni kegyajándékot, az nem fogadja el, mert az ilyen ember büszke. A büszkeség pedig a méregkeverőnek, az ördögnek egyik mérge! Az az ember, kiből a gőg, a kevélység benne van, az ördög által van megmérgezve. Mindazok pedig, kiket az ördög megmérgezett, ellenségei az igazság szellemének, s ellenségei az általa hozott ajándéknak: a hitnek. És mivel az ajándék Istentől van: ellenségei Istennek is! Azért hát óvakodjatok kedves tanítványok az ördög mérgétől: a kevélységtől! Ha igazi keresztények, Isten képviselői akartok lenni a földön, és e világban az isteni tulajdonságokat akarjátok ábrázolni, mindenben hasonlóknak kell lennetek a ti Mesteretekhez, Jézushoz. Hogy ti is ugyanazon feleletet adhattátok az embereknek, melyet Jézus a Mester adott nekünk, midőn azt kértük tőle: „Mester, mutasd meg nekünk az Atyát” - és ő így szólt: „Nézzetek meg engem és akkor az Atyát látjátok”. **Ő Istennek, mennyei Atyánknak valóban tökéletes képviselője volt, Istennek tulajdonságait emberi módon állítván szemeink elé.** Nektek is annyira kell hogy vigyétek, kedves tanítványok, ha valódi keresztényeknek akartok neveztetni, hogy azoknak, kik azt kérik tőletek, hogy mutassátok meg nekik Istent, ti is ezt felelhessétek: „Nézzetek meg minket, mi mint emberek képviseljük Őt az ő tulajdonságaiban”. **Azért intettelek titeket, hogy ne beszéljete sokat, hanem olyan tetteket cselekedjete, amelyek a földi emberben Istent mutatják be.** A példát erre Jézus mutatta meg, hozzátévén: „Ne akarjatok több és jobb lenni, mint Mesteretek; mert elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint az ő Mestere”. **Ezáltal akarta Ő megfélekezni azokat, kik keresztényebbek akarnak lenni, mint Ő; kik az önnemesítésben elcsigázzák magukat, de éppen azért, mert magukat elcsigázzák, nem lesznek nemesebbekké.** Krisztus nem merítette ki magát, mert semmit sem tett saját akaratából, hanem mindig azt kérte az Atyától: Atyám, legyen meg a Te akaratod! És azt is mondta mindig: Nem én magam cselekszem, hanem az én Atyám cselekszik én általam. Nem erőltette egyetlen cselekedetét sem, hogy a hitetlen embereket megtérítse, hanem így imádkozott: Atyám! Ha meg akarod tenni, tedd meg általam; és semmit sem tett, amit nem az Atya cselekedett volna álta-

la, miután akaratát teljesen alárendelte az Atya akaratának! Krisztus százezren többet is tehetett volna, mert hiszen a szellemek neki, a Messiásnak, mindenkor rendelkezésére állottak, Ő azonban semmit sem tett az Atya akaratának nélkül! Éppen ezért volt a mennyei Atyának igazi képviselője. Ha csak egyetlen egy tettet vitt volna is véghez az ő saját akaratából, nem lett volna többé képviselője a mennyei Atyának. És íme a földön mégis vannak olyan emberek, akik keresztényeknek és Isten helytartóinak nevezik magukat, holott mindent saját akaratuk szerint tesznek. Bizony ezek nem igazi keresztények; Jézusnak a Mesternek nem tanítványai, és így Istennek sem képviselői! Ne ilyenek legyetek, ti új tanítványok! **Nektek csak azon egyetlen saját akaratotok legyen: Szüntelenül azt tenni, ami Istennek akarata, s amit nektek Mesteretek, Jézus nyilvánít ki.** Minden akaratotok, amely arra van hivatva, hogy valamely keresztényi cselekedet mozgatója legyen, ne saját akaratotok, hanem annak akarata legyen, aki általatok működik. Aki Istennél van a mennyben, s aki Istennek ereje által a világot kormányozza, és semmit másként nem akarhat, mint Isten, az Atya és semmi mást cselekedni sem akar, csak azt, amit az Atya. **Ha ti is csak úgy akartok cselekedni, akkor ti is csak isteni művet fogtok létesíteni, mert akkor az emberi akarat nem lehet mozgatótok cselekedeteitekben.** Teljesen bele kell olvadni tudnotok Isten akaratába, mert különben az Ő gyermeke, Jézus, nem kormányozhat benneteket. Ha pedig nem Ő kormányoz, nem vagytok igazi keresztények; nem vagytok az isteni tulajdonságoknak valódi földi ábrázolói, s tetteiteknek jó következményei sem lehetnek. Ha a mozgatóerő Istenből való, akkor a tett igazi keresztényi lesz, és ha a tett keresztényi, akkor következményei világboldogítók. **És vajon mi a mozgatója a keresztényi cselekedetnek? Szeretet és megbocsátás. Az eredménye pedig: béke és boldogság! Az az ember, aki azt mondja: „Én Istent képviselem”, s nem cselekszik igazi keresztény módjára, hazudik; s aki azt mondja, hogy ő csalhatatlan és nem Istent, hanem saját akaratát követi, az hazudik. Éppen úgy hazudik az is, aki azt mondja, hogy szereti Istent, és azt cselekszi, amit a bűnösök; valamint az is, aki azt mondja, hogy szereti felebarátját és nem tudja magát ellenségéért feláldozni, szintén hazudik. Aki pedig hazudik, az nem ke-**

**resztény, mert Krisztus sohasem hazudott!** Csak akkor hazudhatott volna, ha nem Istenből beszélt, nem Istenben gondolkodott és nem Istennel egy lett volna. Aki nem gondolkodik Istenben és nem azt akarja, amit Isten, az megtévedhet és nem csalhatatlan, ha még oly magas szellem volna is! **Csak az, aki nem maga működik, hanem önmagán keresztül Istent engedi működni, mint Mesterünk Jézus, s akinek nincsen más akarata és célja, mint Istennek: csak az lehet egy Istennel, és csak az csalhatatlan! Oh, kedves tanítványok! Mily sokat kell még nektek önmagatoktól eltávolítanotok, hogy Istennel egyek, törvényes szellemek lehessetek!**

Mi régi tanítványok, akik Krisztussal éltünk, állandóan általa vezetettünk, és tudtuk, hogy ki mozgat és vezet bennünket, ennek dacára soha sem merészkedtünk azt mondani, hogy csalhatatlannok vagyunk!! Mert emberek voltunk, s dacára önfeláldozásunknak, még mindig volt egy kis önakaratumk. Az ember akarata pedig mindenkor bűnös, mert az ő akaratával soha valóban igazat nem művelhet, amíg ember! De mi nem voltunk mindig emberek; voltunk olykor olyan állapotban, amelyben az ember háttérbe szorult, s mintegy felolvadt egy magasabb erőben, melynek kezei közt mintegy akaratnélküli eszközzé vált. Ilyenkor nem a tévelygő ember beszélt belőlünk, hanem a szellem és az igazság; ilyenkor egészen felolvadtunk az igazság szellemében. Amint azonban ez az állapot elmúlt, megint csak emberek lettünk, s nem tudtuk, hogy hol voltunk azokban az órákban; testben-e, vagy a testen kívül. És ilyenkor isteni szent dolgokat beszéltünk, holott mint emberek, dacára felvilágosodott szellemünknek, mi is tévedhettünk. Azért nagyon merész dolog, ha valaki más emberekkel szemben csalhatatlannak állítja oda magát, s ezen kijelentéséért súlyos felelősséggel is tartozik. **De eme képzelt hatalmi tökélynek hirdetése nagy gyengeségnek is a jele. Jele annak, hogy egy nagy misztérium, mellyel a világot oly soká hitegették, lejárta magát és haldoklik. Minthogy azonban ennek még a gyanúját is el akarják hárítani, tehát új megtévesztéshez nyúlnak, s nagy lármát csapnak, hogy a feloszlásnak indult drága halottat a világ szeme előtt galvanizálván, az még egyszer összeránduljon és megmozduljon, s mutassa meg az egész világnak, hogy még mindig van benne élet! De a galvanizmus által mesterségesen**

felébresztett élet nem tartós élet; csak rövid időre ejtheti tévedésbe az embereket, s nagyon hamar veszendőbe megy; csakhamar ismét újabb galvanikus ütésekre van szüksége. Az ilyen egymást rövid időközökben követő ütések által azonban csak annál hamarabb elpusztul, mert a gyenge, erőtlen test nem bírja ki tovább az ütések, s még hamarabb elhal, mint amúgy elhalt volna.

Így teszi minden hamis dolog önmagát tönkre, és amikor erőszakkal fel akar egyenesedni, saját pusztulásán dolgozik! **Azért hangoztattam előttetek, ti új tanítványok, olyan nyomatékosan az Úr régi szavát: Ne akarjatok több lenni, mint a ti mesteretek, Jézus.** Ne erőszakoljatok életre egy mesterként kereszténységet; azt úgysem tudátok tartósan életben tartani, mert mindennek el kell halni, ami embertől való; hanem legyetek Mestereteknek, Jézusnak, igaz tanítványai, aki önmagától semmit sem alkotott, hanem engedte Átala a mindenható Atyát alkotni. **Azért múlik el ég és föld hamarabb, mint az ő igéi!** Minden, amit a kereszténységhez az emberek hozzátettek, s rajta átalakítottak, el fog múlni; csak a tannak szelleme marad fenn örökre, mert az Istentől való! Nincs s nem is lesz a földön olyan ember soha, aki egy második kereszténységet lenne képes alkotni, mert maga az Elsőd, Krisztus sem tudta volna azt megcsinálni, ha az ő Atyjával, Istennel, nem lett volna egy az akarásban és a cselekvésben. Az olyan ember, aki saját akaratával a földön istenit akarna alkotni, ez alkotásában megbolondulna, mert az emberi akarat nem alkothat. S aki a földön önmagából isteni dolgot akarna hirdetni, beszédjében balgatag lenne, mert az emberben nincs bölcsesség, ha csak felülről nem adatik neki. **És az az ember, aki valamely isteni művet emberi erőszakkal akarna véghezvinni, gonosztevévé válnék, s ezen erőszak közepette neki magának kellene elpusztulnia!** Az emberek tapasztalták ezt, mert mindez megtörtént már a földön. Mindazok, kik így tettek és tesznek, megbolondultak és meg fognak bolondulni. Gonosztevők lettek, és gonosztevők lesznek, mert nincs igazság, nincs szeretet bennük, s nincsen békéjük. Antikrisztusok ők, akiknek Krisztus művében semmi részük nincsen! És ha előállnak, s azt mondják, hogy Krisztus nevében ezt meg azt tették, Krisztus azt feleli nekik: **„Nem ismerlek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”** Aki valamely emberi művet

nem keresztényi indító okokból akar létesíteni, az nem cselekszik Krisztus szellemében, az nem igazi keresztény! Aki Krisztus által akarja magát vezetetni, annak nem szabad saját akaratával rendelkeznie, hanem fel kell, hogy olvadjon Mesterének akaratában, aki viszont a mindenható Isten akaratában olvadt fel! És milyen kevés ember van a földön, aki valamely tettét keresztényi indító okból vinné véghez.

**Számláljátok meg ezeket az embereket, s ha megszámláljátok, tudni fogjátok, hogy mily kevés keresztény van a földön, s milyen nagyon kicsinyre fog összezsugorodni a ti nagyra tartott számotok is!** Ebből lássátok be, hogy a kereszténység a földön csakugyan nem egyéb, mint egy galvanizált hulla, melyet a pusztulástól többé megmenteni nem lehet, s hogy immár a régi Krisztusnak, a régi isteni elvekkkel, de új tanítványokkal, egy új kereszténységet kell alapítania. Új szellemeknek kell jönniük, mert a régiek már nem érnek semmit! A régiek már furfangosak és megtévelyedettek; ostobák és elfajultak; nem képesek többé valódi keresztényi gondolatokkal foglalkozni, nem hirdethetik a valódi keresztényi ígét, még kevésbé képesek valódi keresztényi módra cselekedni. Mert tele vannak kevélységgel, s az alázatosság ismeretlen fogalom előttük. Telvék tajtékzó gyűlölettel, s nem érzik mi a szeretet! **Azért viszik az embereket béke helyett háborúba, hogy egymást kölcsönösen megsemmisítsék, s azért kell nekik maguknak is elpusztulni ezen megsemmisülésben, hogy a föld végre megszabaduljon mérges leheletüktől!** El velük, az ő kereszténységükkel együtt! Senki sem fog értük egy könnyet sem ejteni, sőt az emberek térden állva fogják Istent dicsérni azért, hogy egy ilyen kereszténységtől megszabadultak, amelyre egykor oly büszkék voltak, s melyet egykor mint istenit magasztaltak.

Így fajulhat el az emberek saját akarata! Kezdetben egész ártatlan dolognak látszik, s az ember így szól magában: „Én a legjobbat akarom”. Az ő felfogása szerint csakugyan a legjobbat is teszi, ebből a legjobból azonban rossz és mindig rosszabb lesz, s végül teljesen az ördögé lesz! **Hihetetlen, hogy az ember által táplált ezen látszólag ártatlan gondolat: „valami jót akarok létrehozni az én akaratommal és értelmemmel” végcéljában milyen rettenetes eredményeket hozhat létre! A tények azonban mutatják, hogy**

**az ilyen látszólag ártatlan akarat időnként mire volt képes!** Intő például szolgáljon ez kedves új tanítványok, nektek, hogy ne akarjatok semmit művelni pusztán a ti emberi akaratotokkal, hanem egyeztessétek azt előbb össze Isten akaratával, és csak azután Isten ereje által tegyétek meg azt, amit tennetek kell. Óvakodjatok valamihez hozzáfogni, amit Isten nem hagyott jóvá, s aminél nem az isteni szellem működtet benneteket. Az ember bölcsessége - balgatagság! Az ember csak véli, de nem tudja, hogy szándéka igazán jó, és alkalmas-e arra, hogy idővel jó gyümölcsöt teremjen. Azt hiszi, hogy van ereje művének véghezvitelére, s íme alig fogott hozzá, máris akadályokba ütközik, melyeket aztán le akarva győzni, elveszíti a szeretetet. Haraggal és gyűlölettel küzd azok ellen, kik munkájában zavarják; ellenségeskedés és békétlenség lesz a következménye, és a mű telítve van gonosz méreggel!

Küzdjétek! Küzdenetek kell igenis, óh emberek a minden jónak ellensége, az ördög ellen! De ne fogjatok Isten nélkül a küzdelemhez, mert a küzdelemben elpusztulhatnátok, és lelketekben kárt vallhatnátok! Jegyezzétek meg magatoknak, hogy Isten még soha sem győzetett le, hanem minden és mindenki ellenében győztes maradt. Ha tehát Istennel fogtok küzdeni, okvetlenül győznötök kell. Nem úgy győznötök, amint azt ti emberileg akarjátok, hanem győznötök Isten akaratára szerint, mint a ti Mesteretek. Látjátok, Őt megölték, és mégis Ő volt a győztes. Mert sokan azok közül, kik addig, amíg élt, **nem hittek, s haláláig megátalkodottak maradtak, megbánták, és halála után hittek. Isten tudta azt, hogy azután hinni fognak, azért áldozta fel tehát Krisztust, hogy még többeket vezessen a hitre.** Mi is azt hittük, hogy a Mester halálával elveszett az ütközet, - mennyire csalódtunk. Éppen az ő halála segített megnyernünk a csatát, s éppen halála volt a legerősebb bizonyítéka annak, hogy higgyenek az emberek! Mi tehát az emberi bölcsesség? Balgatagság! Mert az ember csak azt látja, ami előtte van, de nem látja azt, ami eljövendő.

Fogadjátok el ezt tanulságul arra nézve, ti új tanítványok, hogy ti is így ne gondolkodjatok, hanem szívleljétek meg azt, hogy ha mi régi tanítványok tévedtünk is feltevésünkben, de ti soha se tévedjétek. S ne higgyétek azt, amit mi hittünk: „Ha a fény elveszett,

minden elveszett!” Az evangélium hirdeti nektek, hogy éppen a fényre következett sötétség támasztotta fel a hitet. És sokan, akik a Golgothára megátalkodott szívvel kísérték el Őt, onnan hazatérve, bűnbánólag verték mellüket, és beismerték, hogy: Valóban, Ő az Istentől való szellem volt! **Az emberi ész ma élesebb, mint akkor volt, de az emberi csökönység ugyanaz maradt!** Sőt éppen az élesebb ész oka a nagyobb csökönységnek; minthogy pedig a csökönység az ellenszegülés szülötte, ugyancsak az ellenszegülés által győztes lehet. A ti időtökben is szemmel látható tények mutatják, hogy sok ember a fényes világosságban sem képes látni, s a legnagyobb csodáknak sem tud hinni. **Ha azonban a sötétség el fog jönni és ti, kedves tanítványok azt véltétek, hogy a csata elveszett, meg fogtok győződni róla, hogy csak akkor lesz még igazán megnyerve! Mert a sötétség csodálatos eszköze annak, hogy a legcsökönösebb embert is a hitre vezesse, a legbátrabbat és legvitézebbet is megre-megtesse, és a legmegátalkodottabbat is könnyekre fakassza!**

Minden fa, melyet nem az én mennyei Atyám ültetett, ki-  
gyomláltatik, - mondta Krisztus az ő evangéliumában. Ki kell gyom-  
láltatniuk, és el kell égettetniük, - ismétlem én - mert haszontalanok,  
s nincs maradandó életerejük és életnedvük, és mert kinövései az  
emberi bűnnek! Az emberek ezeket a kinövéseket ápolták, a mennyei  
Atya ültetvényeit pedig elhanyagolták. Mígnem annyira elnyomták a  
mennyei ültetvényeket, hogy bárhova tekintünk is, immár sehol sem  
látható egy sem! Ezért kell valamennyinek kitépetnie és kiirtatnia!  
Ami öröktől fogva van, az örökké meg is marad, ami pedig a büntől  
való, az áthull a rostán. Ezzel áruhván el a fajtáját, s azt, hogy meg-  
érett a rettenetes szenvedésekkel teljes létezésék égető kemencéje  
számára, amely létezésekről a bűnös embernek sejtelve sincs. De  
nem is lehet, mert hiszen a bűn terhének minden gondolatát elnyom-  
ja, hogy valamiképpen föl ne támadjon benne, és visszatérésre ne  
hangolja! **Mert ha ez bekövetkeznék, szakítana a bűnnel, már  
csak ama borzasztó szenvedésekkel teljes egzisztenciáktól való  
feltében is, amelyek számára a bűn készíti elő az embert.** Az em-  
ber azonban nem akar másforma lenni; - tovább akar a bűnben ta-  
nyázni, mert azt véli, hogy az neki anyagi hasznot hoz. Pedig ez a  
vélemény is hamis, aminthogy azt az emberi élet már nagyon is bebi-

zonyította! **Bizony, bizony, szomorúan áll a dolga az olyan embernek, aki önmagát nem akarja megismerni; aki nem akarja lelkiismeretének javító hangját meghallani,** és azokat a következményeket kiszámítani, amelyek rossz életmódjából származnak! Ha a világ nagy mezőjét áttekintjük, akkor láthatjuk, hogy mennyire tele van a világ ezzel a gyommal, és hogy mennyire kell szenvedniük ennek a gyomnak nyomása alatt a szegény elnyomott isteni ültetvényeknek. Minél inkább engednek ezen gyom nyomásának, s minél inkább meghunyászkodnak alatta, annál inkább elnyomatnak általa. **Isten ezt megengedte; látta az ő növényeinek szenvedését, s engedte őket elnyomatni is; de agyonnyomatni nem engedi őket.** A föld színéről teljesen eltűnniük nem szabad, mert a föld arra teremtett, hogy isteni növényeket, és nem hogy örökké gyomot teremjen.

Isten minden teremtésének szent oka és isteni célja van; oka és célja azonban nem az, hogy Istenhez mindig kevésbé hasonló, hanem hogy Hozzá mindinkább hasonló legyen, s végül Benne, a Szentben felolvadjon! Azért kell időről-időre aratni és rostálni azzal a nagy rostával, melyet az igazság szellemei és az ő szolgálói, a büntetés szellemei kezelnek. A régi jövendölésekben meg van mondva, hogy mi a mestersége ezeknek a segítőknek, akik az emberek számára láthatatlanok ugyan, de mégis láthatólag nyilvánulnak meg közöttük. Ezek a kaszások és sarlósok éppen úgy szolgálnak az igazság szellemeinek, amint ezek szolgálnak Krisztusnak, Isten Elsődjének, e világ királyának. **Ők a végrehajtói ennek az isteni Királynak, akiket azért küld ki, hogy királyságából szedjék össze és különítsék el azt, ami nem állandó, és aminek újjáalakítás végett az égetőkemencébe kell kerülnie.**

Vajon miért ismétlem én ezeket a régi szavakat, habár tudom, hogy nem találnak hitelre? Azért, hogy majd mikor ezek a végrehajtók megjelennek, tudják és lássák be az emberek, miszerint nem véletlenségből jöttek a világra. És az a végrehajtás, melyet a világban gyakorolni fognak, szintén nem a véletlen műve; hanem gondolják meg, hogy mindez Isten végzésében előre volt látva, előre el volt határozva. Megjelenésük ideje pedig előre ki volt számítva, hogy az emberek hagyjanak fel üres mentegetőzéseikkel, melyekkel önmagukat áltatják, hogy mindezt nem az ő bűneik, hanem a véletlenség

hozza létre. **Azért ismétlem az Úr régi szavát, hogy tudja meg minden ember: hogy az Örökkévalónak elhatározott akarata a gyomnak kiirtása! Már pedig hol nincsen gyom ezen a világon?** Nincs a földön olyan intézmény, amelyet el ne lepett volna! Az Úr már régen látja kertjében a gyomot, s már régen részvétteljesen kérdi az Atyát: nem kellene-e gyomlálni? De az Atya nem adta meg hozzá az engedelmet, mert a rosszal együtt a jó növények is kitépethettek volna még mielőtt megértek volna, és mert Isten úgy akarja, hogy aratás előtt minden megérjék, a jó növény éppen úgy, mint a gyom. Az első, hogy megőriztessék, az utóbbi, hogy elégettessék.

**Az emberek, kiknek még van egy kis hitük, azt hiszik, hogy ez csak egyszer, az ítélet napján fog megtörténni. Tévedtek, oh emberek!** Hát vajon az örökkévalóságban csak egy aratás van? Nem takarítják-e be az emberek minden évben, sőt évenként többször is terményeiket? Így arat az örök Atya is. Hosszabbak ugyan az évei, mint az emberek évei, s terményeinek is több idő kell míg megérnek az aratásra, mint az emberek terményeinek a mezőn. De ha érettek az aratásra, bizony learattatnak az ő növényei is, évről-évre, időszakról-időszakra. **A föld már eddig is sok aratási éven ment keresztül, és még sokon fog átmenni, amíg a gyomtól teljesen megszabadul!** Minden napon van aratás, kedves emberek; minden nap kiküldi aratóit a Mindenható, hogy az egyeseket arassák le. De hosszabb időközökben vannak nagy aratások is, amikor sok-sok arató működik egyszerre és sok-sok érett kalászt aratnak le. És valamint az emberek arattatnak, éppen úgy learattatnak az ő állapotaik is. Ezeknek is megvan meghatározott időközönként az ő aratásuk; és ha megérettek és emberi szólásmód szerint túlnőttek önmagukon, akkor tabula rasat, tiszta mezőt kell teremteni utánuk az új állapotok új művelésére.

Figyeljétek csak meg, óh emberek, a ti világotoknak állapotait! Nézzétek meg a kalászatokat, mily súlyosan hajolnak a föld felé, s miként kezdenek magvaik az érettség miatt kiperegni! Lássátok meg a rossznak túltengését, s kénytelenek lesztek magatok ezt mondani: valóban a rossz elérte tetőpontját, s megérett a tűzre! Már régebben is el lehetett volna égetni, de az Örökkévaló nem vesz el semmit az emberektől, míg annak rosszását önmaguk fel nem is-

merik és eltakarítását maguk nem kívánják. Az Örökkévaló azt akarja, hogy ezen az emberek által teremtett állapotok teljesen megérjenek, s bizonyosságul szolgáljanak nekik arra nézve, hogy milyen rosszat teremtettek!

**Vártok, óh emberek, egy ítéletnapra? Az általános ítéletre? Én azt mondom nektek: Nézzetek magatok körül, s lássátok meg, hogy az a nap, és az az ítélet mennyire szükségessé lett! Mivel pedig olyan jó számítók vagytok és mindent olyan bölcsen ki tudtok számítani, azt is ki kellene tudnotok számítani, hogy mikor kell ennek az ítéletnek bekövetkeznie, mert hiszen már magatok is sóhajtotok szükségességének nyomása alatt, s önmagatoktól nem tudván segílyt és menekülést találni, csodát vártok. Nézzetek magatok körül, óh emberek, mert a csoda már közel van hozzátok!** Az a csoda, melyben gyógyulást kerestek; az a csoda, amelyet vártok, és ha lehetne hajánál fogva is magatokhoz húznátok, mert immár minden reményeteket elveszítettétek ahhoz, hogy magatokon emberi bölcsességgel és emberi erővel segíteni tudnátok! Ne essetek kétségbe, óh emberek, mert a csoda meg fog történni; a csodának meg kell történnie, mert ennek a világtestnek javító erőtényezőjében meg van vetve az alapja!

**Az emberek kívánják, és mégis reszketnek ettől a csodától, mert erősebb, mint ők.** Érzik, hogy a csodában emberfeletti erő lakozik, és csak akkorra kívánják, ha már az emberi erő képtelen a rossznak a világból való eltávolítására. Ti tudjátok, óh emberek, hogy állapotaitok sokszor mily rohamos gyorsasággal alakultak át; - egy éjszakán át minden annyira megváltozott, hogy másnap rá sem lehetett ismerni! De azért az a csoda, mely egy éjen át olyan nagyot művelt, nem egy éjszakán át jött létre. Régen készülődött, s régen közöttetek volt az, sőt veletek együtt nőtt naggyá, és ti magatok készítettétek elő, tudtotokon kívül! **Hasonlóképpen az a csoda is, amely egy éjszakán át fog létrejönni, szintén nem hirtelen való, hanem általatok már régen előkészített csodaként fog megjelenni a világban!**

Ha egy tartályban mindig több és több gázanyag halmozódik fel, végül szét kell neki robbannia, s akkor így kiáltatok fel: „Ejnye, hogy történt ez?” Pedig nem történt semmi csoda, csak az, aminek okvetlenül be kellett következnie. Így kell a világnak is szétrobban-

nia, ha benne a bűn bűnre halmoztatik fel, mert több már nem fog beleférni! Ha az emberek tudnák, hogy mennyi bünt követnek el, kiszámíthatnák azt is, hogy mikor kellene a kazánnak szétrobbanni, ha folytonosan gázzal telítették. De az emberek annyira benne vannak a vétkezésben, hogy egyáltalában nem is tudják már megkülönböztetni, hogy mi a bűn; azt sem tudják tehát kiszámítani, hogy mikor kell a világnak szétrobbannia a túlhalmozott bűn miatt. Hasonlóképpen, ha a világ intézményeinek, gáztartóinak mindegyikében annyi bűn van felhalmozódva, hogy több már nem fér beléjük, valamennyinek, egyenként szintén szét kell robbannia. Már pedig ha egyszer valami szétrobbant, azt többé összetákolni nem lehet, hanem új gáztartót kell helyette elővenni, hogy új gázt lehessen benne fejleszteni. **Ekként nem lesz többé mit kezdenetek a ti emberi intézményeitekkel sem, ha egyszer szétrobbannak. Újakat kell helyettük alkotni, új szellemmel megtöltve, és egész másként kezelve azokat.**

Valamint akkor, amidőn Keresztelő János a mi időnkben ezt prédikálta: „A fejsze a fának gyökerére vettetett, s az a fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és a tűzre vettetik” sokan nem törődtek az ő prédikációjával, és bűnösök maradtak. Azonképpen most az én prédikációm után is sokan bűnösök maradnak, mígnem őket is utoléri a sötétség napja egy új Golgothán! **Akkor tudni fogják, hogy Simon időszerűen prédikált, valamint hogy Keresztelő János szintén időszerűen prédikált; de gúnyt űztek belőle, míg csak a sötétség be nem következett.** És vajon mit vétett nekik János? Hiszen nem tett egyebet, minthogy igazságot beszélt! Mivel pedig igazságot beszélt, beszédéért halállal kellett lakolnia! De vajon ezzel elveszett-e az igazság? Vagy talán hazugsággá lett? Óh nem! A sötétség idején a Golgothán sokan belátták, hogy igazat hirdetett.

Valamint a prédikáció ismétlődik a mostani időben, úgy a csodák is ismétlődni fognak, következményük pedig ebben az időben a bűnnek új bukása, új sötétség és új kiválás lesz! Csak azután fog majd eljönni az igazság szent lelke az ő megszentelő tűzével, s csak akkor fogja ezt a nemzedéket a valóság és igazság megismerésére megkeresztelni! **Ezt értsétek meg, óh emberek! Simon mondja ezt nektek az örök Isten színe előtt, hogy majdan, amikor szava be-**

**teljesedik, ismerjék el, hogy Simon az igazság szelleméből beszélt, amely Istentől jön!** Ez a kijelentés mindenekre nézve érvényes; azokra is, akik hinni fogják s azokra is, kik nem fogják hinni, - de akiknek leghamarább kellene hinniük, mert a hit titkát kezükben tartják, s éjjel-nappal azt tanulmányozzák!

Ahol ketten egyesülnek egy harmadiknak megfojtására, ott a harmadiknak erősnek kell lennie, hogy az egyesült erőszaknak áldozatul ne essék. A test ösztönei olyan erőszakot képeznek, amelyek már magukban is sok dolgot adnak egy gyenge szellemnek. Ezeknek az ösztönöknek a századik ember sem tud ellenállni; **de ha a test ösztöneivel még egy „gonosz szellem” is egyesül, mely ezen ösztönöktől vonzatva, látszólag ésszerű módon, az ember előtt elfogadhatókká igyekszik tenni azokat, akkor az ember egy olyan erő hatalmába jutott, amely őt szellemileg és testileg leigázza, s mint ezen hatalom rabszolgája tehetetlenül vergődik annak bilincseiben! A gonosz szellemnek nincs hatalma az olyan ember fölött, aki nem érzéki, mert az olyan ember szabad, természeti ösztöneinek parancsolója.** Amint azonban az ember csak némiképpen is aláveti magát az érzéki ösztönöknek, akarata mindig gyengébb és gyengébb lesz, s a természeti ösztönök uralkodnak fölötte. Már pedig ha az emberi akarat a természeti ösztönöknek sem bír ellenállani, hogy állhatna ellen a gonosz szellem hatalmának?

A természet vagy a test különböző ösztönei az embert körülhálózzák, hogy édes jármukba hajtsák. Az az ember, aki egyszer ez alá a járom alá került, teljesen a testi ösztönöknek adja át magát; az emberek pedig az ilyenről azt mondják, hogy kedélyes életet él! Az, aki az ilyen életet egyszer megszokta, semmitől sem riad vissza, hogy bűnös ösztöneit állandósíthassa, mert az ösztönök folyton érzetik vele igényeiket, s akarát arra hajlítják, hogy kielégítse őket. Éppen azért az ilyen embernek nincs más akarata, mint a testéről való gondoskodás; nincs más szükséglete, mint a testnek kielégítése, s nincs más célja, mint hogy minél inkább testies legyen. És a gonosz szellem, amely a testnek, a bukásnak és a bűnnek férge, jól érzi magát az olyan testies embernél; hozzákapcsolja magát. **Vele él, vele élvez; eggyé lesz vele úgy, hogy az ember nem is tudja, hogy egy ily gonosz társa van, aki helyette gondolkozik és rendelkezik, s**

**azt véli, hogy ő gondolkodik, ő rendelkezik arról, ami jó és kelles a testének, annak, amit saját énjének gondol!**

Vajon melyik ember tudná határozottsággal megmondani, hogy mi jó neki még akkor is, ha szellemét és értelmét tisztán és szabadon megőrizte? Erre még tisztaságának és gondolat-erejének szabad kifejtése dacára sem képes. Miként lenne tehát képes erre egy olyan ember, kinek már sem szabad gondolkozása, sem szabad akarat nincsen; aki a természeti ösztönök rabszolgája, és a gonosz szellem szolgája? Ő azt hiszi, hogy jót tesz önmagának, ha testét kielégíti; de a következmények megmutatják neki, hogy vélekedése helytelen volt, mert a test csak egy darabig bírja ki azt, hogy teljesen kielégíttessék, és csakhamar eljön az ideje annak, hogy bágyadt, tunya, beteg és veszendő lesz! Az ilyen ember azután kétszeresen szenved a rabszolgaság fájdalmait; s nemcsak teste, hanem szelleme is súlyos fájdalmakat szenved, mert szelleme a testtel nagyon is össze van nőve, mintegy fel van benne olvadva. **Ezek azok az úgynevezett elkényesedett, elpuhult, érzékeny emberek, kik szenvedéseikkel szemben semmi akaraterőt sem tudnak kifejteni. Kiabálnak és hánykolódnak, ha testük beteg, mert nincs erejük arra, hogy a test fájdalmaitól függetlenítsék magukat. Túlságosan érzéki embereknek** nevezhetem őket, kiknek szelleme nélkülözi a test hibáin való túlemelkedésre képesítő szárnyaknak a legkisebb nyomát is! A gonosz szellem, aki magát az ilyen emberrel összekötötte, szintén szenved, szintén érzi a fájdalmakat, s szeretne tőle megszabadulni. Erre azonban képtelen, mivel már nagyon is erősen összenőtt vele. Ráncigálja tehát az összekötő kötelékeket, és az ember emiatt még inkább szenved. Ha azután a gonosz szellem látja, hogy áldozatától nem szabadulhat, öngyilkos gondolatokat sugalmaz neki, mert tudja, hogy az általa megszállott ember halála ismét szabaddá teszi őt.

**Tekintsetek ki a világba s látni fogjátok, mennyi ilyen megkínzott ember dobja el a saját életét, mielőtt a betegség teljesen tönkre tenné!** Olyan gonosz szellem igájában voltak ezek, aki őket egész életükben csak a testi élvezetekre ösztönözte, s végül testüknek gyilkosává teszi őket. Azért, kedves emberek vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek; a testi ösztönök és a gonosz szellem befolyásainak kettős kísértésébe, és áldozatául ne esse-

tek neki! **Vigyázzatok a bennetek megmozduló legkisebb gerjedelmre is, s igyekezzetek magatokat a test ösztöneitől minden erőttel függetleníteni, nehogy általuk elgyengítve a gonosz szellem hatalmába kerítsen benneteket!** A kísértés hízelgő, jótevő, mézédés szavakkal közeledik az emberhez, éppen azért az emberi szellemnek nem könnyű feladat mindezen kellemesnek látszó dolgoktól megszabadulni, s azokat erővel visszautasítani. Milyen sok ember lett már gonosztevővé, csakhogy a test ösztöneit kielégíthesse, amelyek nemcsak a telhetetlenségben és tobzódásban, nemcsak a bujáságban, hanem a nagyravágyás, a fényűzés és minden lehető kényelem utáni vágyakozásban is jelentkeznek! Az egyszerű ember a legszabadabb a földön, mert az nem rabszolgája sem ínyének, sem a bujáságnak; sem a fényűzés és kényelem utáni hajszának, amit a modern világ olyannyira magasztal, s amire oly nagy súlyt helyez. Nem tudván, hogy eme magasztalás és nagyrabecsülés közepette tulajdonképpen elveszíti szabadságát, s rabszolgája lesz annak, amit magasztal és nagyra becsül! Ez a bűn immár elharapózott, s mint valami járvány minden embert annyira meglepett, hogy nem bírja elviselni, ha azt látja, hogy embertársa a földi élvezetekben tobzódik, ő pedig nem teheti ugyanazt.

Óh emberek, vigyázzatok, nehogy még jobban beleesetek ebbe a bűnbe, mint amennyire már amúgy is benne vagytok! Inkább igyekezzetek leküzdeni a gonosz vágyakat, és sirassátok meg azt, aki az ilyen vágyakhoz mint egy láncos kutya hozzá van láncolva! **Azért óvtalak titeket, ti új tanítványok, és kértelek olyan nyomatékosan, hogy maradjatok egyszerűek, mint Mesteretek Jézus, és ne vágyakozzatok a más asztalára, a más asszonyára, ruhájára, kényelmére, szóval másoknak a testileg élvezetteljes életmódjára.** Ellenkezőleg; ti adjatok példát másoknak az egyszerűsége, hogy ez a példa mindig többeket vonzzon, s minél többen váljanak egyszerűekké a ti példátok által! Azonban ne csak testetekben, hanem szellemetekben is legyetek egyszerűek. Ne állítsátok magatokat előtérbe szóbeli ügyeskedésekkel; ne igazodjatok a szócsavargatások után, melyek idegen csillogással akarnak díszelni. Beszéljete egyszerűen, a legegyszerűbb szavakkal, melyeket mindenki megérthet. Mert nem azért jöttetek, hogy a szóválogatókkal és szócsavargatókkal vi-

tatkozottatok, s szőrszálhasogatásukkal perpatvarba bocsátkoztatok. Hanem azért jöttetek, hogy a szegényeknek és együgyűeknek Isten régi igéjét, az ő egyszerű elméjükhöz képest megérthetően megmagyarázzátok. Mert az Úr evangéliuma a lelki szegények és a magukat ilyeneknek vallók számára adatott; - a kevélyeknek és szellemeseknek nem való az, mert ők nem tudják annak egyszerű kijelentéseit megérteni, miután eszük és szívük szerint mesterkéltek! Hagyjátok őket kedves tanítványok, s ne menjetek hozzájuk. Hadd éljenek csak ők a maguk módja szerint és hízzanak meg az ő kevélységükben; nekik nincs szükségük mennyei táplálékra! **Legyetek mindenki iránt alázatosak; de a pompás ruhákban járó, titeket egyszerűeket félvállról lenéző emberek előtt ne hajoljatok meg. Azoknak ne adjatok semmit, amíg csak ők nem jönnek hozzátok, hogy előttetek meghajolva kérjék a ti adományaitokat!** Mert nem azért kaptátok azokat, hogy haszontalanul kidobáljátok, hanem hogy jól gazdálkodjatok velük.

Az ember nem szolgálhat egyszerre két úrnak, a testnek és a szellemnek; nem járhat két úton, a testén és a szellemén; nem lehet két célja, a menny és a pokol, mert ezek ellentétek, s nagyon messze vannak egymástól! Ekként nem szolgálhat az ember egyszerre az egyszerűnek és a pompásnak; a szerénynek és a kevélynek; az együgyűnek és a tudósnak sem, mert egyik nem érti a másiknak beszédét. Már pedig az evangélium igéje mindenki számára csak egy. Nem alkalmazkodik a különféle emberekhez, hanem a különféle emberek kell, hogy alkalmazkodjanak az egyhez, mert csak egy szellem van benne. Olyan szellem, melyet mindenki megérthet, aki benne igazságot keres, megértésére törekszik és alázattal szolgálja. **Krisztus nem adott külön-külön evangéliumot a gazdagoknak és a szegényeknek; hanem csak egyet adott és pedig a szegényeknek, mert csak a szegényeknek van szükségük segítségre. A gazdagok, akik el vannak telve az ő gazdagságukkal, nem kívánkoznak ezen adomány után.** Csak ha megtanulják belátni azt, hogy mindenben segítséget szenvednek, hogy gazdagságuk semmit sem ér, s magukat a szegényekkel egyenlőknek tartják, és őket testvéreiknek nevezik, akkor részesülnek abban az adományban, melyet az Úr ama szegé-

nyek számára adott, kik magukon nem tudnak segíteni, hanem a segítséget felülről várják.

**Ha pedig látni akarjátok, óh emberek, hogy minő gazdagságot rejt magában az evangélium, akkor hatoljatok bele erővel, tegyétek sajátotokká annak szellemét, és engedelmessédjétek neki, és ő titeket elvezet a mennybe, oda, ahol Krisztus is van, s ahol minden bőségben van!** A föld egy világtest, mely sokféle dolgot tartalmaz, megvan benne mint mikrokozmoszban mindaz, ami Isten nagy világában, a makrokozmoszban megvan. A teremtő Isten számára ugyanis a mindenség egyetlen világ, a különböző napok, holdak és csillagok pedig ennek a világnak teste. Ez a nagy világ Istent tükrözi vissza, ennél fogva Istennek visszfénye is kell, hogy meglegyen az ő világtesteiben. Azért nincsen egyetlen világ sem Isten visszfénye, azaz Isten nélkül. Ha tehát egy ilyen világtesten emberek vannak, akik tartalmának tanulmányozásával foglalkoznak ugyan, de abban Istent megtalálni nem tudják, abban nem Isten a hibás, s nem is maga a világtest, hanem az a gyarlóság, amely a rajta levő emberekben van.

Isten sokkal nagyobb, semhogy egy embernek a szeme elé állhatna; de nem láthatná őt meg egy akkora szem sem, mint aminő egy világtest. A végtelen nagy Istent lehetetlenség meglátni, különösen a kicsiny embernek! Istent a maga teljességében csak egy Hozzá hasonló nagy lény lenne képes meglátni, olyan azonban Isten világában, a mindenségben nem létezik. **Minden egyes létező lény Istennek visszfénye, Istent tehát csak az ő visszfényében találhatjuk fel, minthogy Isten visszfénye a nagy mindenség minden részecskéjében benne van.** Ha tehát a világtest tartalmát kutató emberek Istent sehol sem tudják megtalálni, ennek oka csak abban keresendő, hogy a nagy Teremtőről téves fogalmaik vannak; Istent emberinek képzelik, és azt hiszik, hogy Isten emberalakban is megmutathatná magát nekik! De ha ez még lehetséges volna is, akkor sem ismernék el őt, hanem azt mondanák: hiszen ez olyan ember, mint mi! Ebből következik, hogy Isten, még ha tehetné is, senkinek sem mutathatja magát másként, mint az ő visszfényében.

Miért indul el az ember, s fürkészi ki a földet a legmélyebb mélységekig? Miért kémleli át a levegőt az elérhető legnagyobb ma-

gasságig azért, hogy Istenre találjon? Hiszen minden ember testében hordja Isten visszfényét; hiszen az ember szelleme Istennek képmása! Mennyivel kevesebb gyötrődése volna az Istent keresni akaró embernek, hogy ha Őt önmagában keresné, odahaza a saját kamrácskájában! **Mennyivel helyesebben, tisztábban és igazabban hallhatná Isten hangját az ember, ha önnönmagát kérdezné és Istennek benne levő visszfényétől kérne tanácsot? Bizony bizony, nem lenne szüksége emberszáj által adott kijelentésre, mert közvetlenül bensőjéből kapná ezt a kijelentést.** Vajon teheti-e Isten kényelmesebbé az ember dolgát, mint úgy, hogy amikor csak akarja, mindig megtalálhatja őt; mert hiszen magában az emberben helyezkedik el, aki mindig magával viheti Őt, bárhol legyen is?

A földön senkinek semmiféle szolga többet és jobban szolgálataira nem állhat, mint amennyire Isten áll szolgálataira a tulajdon testében. Ezt az istenszolgálatot, óh emberek, egyik ember a másiktól el nem zárhatja, egyik ember a másiktól el nem veheti, mert ha valaki a legmélyebb börtönbe vettetik is, ez az istenszolgálat mindig vele van. Isten mindig szolgál neki, ha ő szolgál Istennek. Isten felel neki, ha őt megkérdezi, és működik benne, ha engedi őt működni, anélkül, hogy valaki ezt megakadályozhatná. **Látjátok, mily nagyszerűen van az ember megalkotva az ő tudtán, hitén és akaratán kívül! Az embernek nincs szüksége kijelentésre, mert íme a kijelentés benne van; nincs szüksége Istenszolgálatra, mert az Istenszolgálat benne van; nincs szüksége főliansokból merített istenismeretre, mert az Isten Maga benne van.** Az említettek mind csak segédeszközei az embernek. Aki Istent önmagában nem tudja megtalálni, annak igenis szüksége van a kijelentésekre, az istenszolgálatra és a magyarázó szavakra! Sőt annak még ez is mind kevés, s valamennyinek segélyével sem tudja Istent megtalálni! **És miért? Azért, mert nem az igazi Istent, hanem egy olyat akar találni, amilyent ő szeretne.** Mivel pedig az ember mindig saját ízlése szerinti Istenre vágyik, azért hát **mindenféle bálványokat alkot magának, s azoknak szolgál, azokat imádja: a tudós az ő hamis tudományát; a lelkész az ő hamis istenszolgálatát; a gazdag ember a pénzét; a cifrálkodó a ruháit; a bujálkodó az asszonyát, s ekként mindenkinek egytől-egyig más bálványa van, amely miatt megfélemledik Istenről!**

Csak nagyon kevés ember hordozza Istent önmagában; tudja, hogy Istene van; érzi az ő erejét és hallja az ő hangját. Ezek a kevesek azonban, akik ennyire vitték, minden bálványtól függetlenek. Nem szeretik sem a hamis tudományt, sem a hamis istenszolgálatot, sem a pénzt, sem az asszonyt, sem a ruhákat; hanem minden emberben szeretik magát a szellemet, mert tudják, hogy az Istennek visszfénye. Ezek tudják, hogy Istent szeretni az ember legnagyobb boldogsága, s érzik, hogy ezen legnagyobb boldogság után mint szintén nagy boldogság, a felebaráti szeretet következik. Azon felebaráti szeretet, amely nem szorítkozik a testre, hanem a szellemet szereti az emberben, habár a test tulajdonosa rabló, gyilkos vagy gonosztevő lenne is! A felebaráti szeretet az, amely minden embernek szellemét mint testvér-teremtényt, mint Istentől származó szellemrokonát szereti.

Azért óvja Krisztus evangéliumában az embereket mondván: „Ne ítéljete a külszín után!” Az emberek mégis mindenkit megítélnék, aki nem olyan, mint ők. Valójában azonban csak a testét ítélik meg; mert szellemét nem ismerik; nem tudják, hogy ennek vagy annak az embernek testében miféle szellem van. Amidőn tehát a külső látszat szerint a test után ítélnék, egyszersmint elítélik az egész embert is, testével, szellemével együtt. **Krisztus így nem cselekedett! Krisztus a szellemet ítélte meg, a testet azonban felsegítette.** Azért egészen más a Krisztus ítélete, mint az embereké, és azért fognak sokan csalódní, akik azt hiszik, hogy Krisztus ítélőszéke előtt előnyben fognak részesülni, azt hívén, hogy ő is az ember külső viselkedése után ítél, amely Isten és a felebarátok iránti szeretetet színlelt ugyan, melyről azonban a szellem semmit sem tudott. Bizony Krisztus a szellemet fogja megítélni, mely a valódi szeretetről semmit sem tudott, s azért csodálkozni fognak az ő ítéletén! De a csodálkozás semmit sem használ; menni fognak oda, ahova tartoznak, s ott lesz elég idejük, hogy az ítéletről gondolkozzanak: vajon igazságos volt-e? Ha azután hosszú idő multán belátják, hogy az ítélet igazságos volt, észre térnek, és azt fogják mondani: de hát miért is nem érttettem meg akkor, amikor még ember voltam az evangélium szavát, melynek pedig oly világos és tiszta a szelleme! És akkor haragudni fognak önmagukra, hogy azt, ami olyan tiszta és világos, nem tudták megérteni! De valamiképpen a csodálkozás nem használt semmit,

úgy nem használ a harag sem; ami megtörtént, az elmúlt, s azon változtatni nem lehet! De egyet mégis meg lehet tenni: megismételheti, s akkor jobban csinálhatja a dolgát.

**A megisméltés útja minden bűnös számára nyitva áll; az isteni könyörületesség törvénye minden bűnösnek megengedi, hogy arra rálépjen, s jóvá tegye azt, amit egykor rosszul cselekedett.** Ha aztán újból rászánja magát, hogy testet öltjön, már nem fogja elfeledni annak emlékezetét is magával vinni a testbe: hogyha mint ember megszületett a földön, Istenét nem a könyvekben, nem a rögben, hanem önmagában kell keresnie! **És ha egész földi életében egy szemernyi új dolgot sem fedezett is fel, és ha egy homokszemnyit sem tanult is, de megtalálta Istent önmagában, s megtanult Istenével önmagában beszélni, akkor a világnak minden találánya és bölcsessége már benne van, sőt ennél még több fölött is rendelkezik, mert akkor minden dolgoknak Teremtője él benne, és csak az ilyen ember az igazi keresztény!** Eredete szerint minden teremtés egy magot képvisel, melyből egy tökéletes teremtménynek kell kifejlődni. Ez okból egyetlen teremtett lény vagy dolog sem lehet változhatatlan, mert haladásának törvényében rejlik, hogy különböző átalakulásokon menvén át, a részére meghatározott tökéletességet el kell érnie. A tiszta szellemek azáltal, hogy mindig a törvényben maradtak, megmaradtak eredeti rendeltetésükben, s az abban részükre kijelölt átalakulásokon is keresztülmentek. **Ezen átalakulásokat erőcserének nevezhetjük, mert ők valóban erőt cseréltek, amidőn minden egyes jól bevégzett munkarészlet után erejükben gyarapodtak.** Azon szellemek azonban, kik eredeti rendeltetésükhöz hűtlenné válva Istentől eltávolodtak, és a természettörvények hatása és uralma alá kerültek, másféle átalakulásokon kell hogy keresztülmenjenek. **Ezeket az átalakulásokat anyagcsereének nevezzük. Ez anyagcsere törvényén alapul a szellemek emberré levése.** A testbe öltözött szellemek, minden jól teljesített anyagcsere után nyernek az anyag tisztaságában, és veszítenek burkolatuk sűrűségéből. Az anyagcserek számát az anyag sűrűsége határozza meg, mely viszont a többé vagy kevésbé mély bukásnak a következménye. Az olyan szellemeknek, kik nem buktak le a legmélyebb mélységekbe, hanem bűneiket hamarabb belátták és visszatértek, kevesebb anyagcseren

kell átmenniük, hogy megint tiszta szellemekké lehessenek. A természettörvények uralma alá került **minden egyes szellemre nézve azonban a valódi szellemi haladás (= az eredeti rendeltetés fölvétele, az „erőcsere”), csak akkor kezdődik, ha már minden anyagcserén átküzdötték magukat és az anyagtól megszabadult tiszta szellemekké, fényalakokká lettek. Akkor kezdődik meg számukra az a munka, melyet mint tiszta szellemeknek (a fény angyalainak, a természettörvény hordozóinak) addig kellett volna elvégezniük, míg a természettörvény uralma alá nem kerültek.**

Ha azonban ezek a régi szellemek, a mindenség szféráin és világain végbemenő számtalan anyagcsere átküzdése után újból tiszta szellemekké, s olyanokká lesznek is mint a gyermekek, azaz mint amilyenek voltak, mielőtt Istentől lebuktak, **még mindig nem olyan kifejlett erőszellemek, mint azok, akik kezdettől fogva megmaradtak isteni rendeltetésükben,** szellemi növekedésükben, erejük gyarapodásában. Azért mondja Krisztus evangéliumában: Bizony mondom nektek: **aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a kisdedek,** - azaz tisztán, több anyagcserét nem szükségelve, - **az nem juthat bele.** Az így megtisztított, s minden anyagtól megszabadult szellemek csak akkor fognak olyan erőfeladatokat kapni, melyek eszközeiül szolgálnak erőik gyarapodására. **És csak akkor fognak átmenni azokon a munkaturnusokon, melyeket ellenszegülésük idejétől fogva az anyagcsere munkaturnusai helyett kellett volna elvégezniük.** És ha a mennyei Atya - Krisztushoz hasonlóan - elküldi majd őket is, hogy váltsák meg azt, ami még nincs megváltva; engeszteljék meg azokat, akiket ahelyett, hogy elejtettek, kiengesztelniük kellett volna, csak akkor fogják tudni, hogy mit jelent egy ilyen erőpróba; csak akkor fogják érezni, hogy mint ízlik az a kehely, melyet Krisztus kiűrtett! Amíg odáig nem jutottak, hogy gyermekekké válván, részt kapnak a mennyei Atya erőfeladataiban, - addig az ilyen feladatokról nem is képesek magoknak helyes képzeletet alkotni, mert az embernek minden ilyen feladatról alkotott képzelete annyi, mint semmi!

A föld durva anyagától már megszabadult emberek, kik ennek a fokozatnak anyagcseréjét már leküzdötték, de azért mint szellemeknek még a föld körül kell tevékenykedniük, hogy az Isten által

számukra kijelölt védenccikkel szemben védelmező és ellenőrző feladatokat teljesítsenek, ezen bár nekik óriási erőpróbának látszó, de igazában elenyészően csekély küldetésben egy kis elő-izelítőt kapnak Krisztus erőpróbájának nagyságáról, mely azonban az övékkel még megközelítőleg sem áll arányban! **Az emberek teljesen képtelenek arra, hogy a mindenségben uralkodó isteni igazságosságról helyes fogalmat alkossanak maguknak. Azok, akik azt vélik, hogy hitük van, minden javulást és haladást Istennek mintegy csodás, mennyből lehulló kegyelmétől várnak.** Pedig mennyire tévednek! Isten kegyelme egyetlen szellemet sem visz előre; Ő „csak” azokat az eszközöket adja meg neki, melyek használata mellett - ha kellőképpen megerőlteti magát - előbbre haladhat. **Minden eszköz, amelyet Isten az ő mérhetetlen világában (a mindenségben) a bukott szellemek rendelkezésére bocsát, - kegyelem; de erre a kegyelemre minden szellemnek, aki az Isten által előre haladására adott eszközök kihasználása által előre akar haladni, méltónak is kell lennie, mert ezen eszközök kihasználása nélkül előhaladás nem képzelhető el.** Ha azonban egy szellem millió fokozaton át bukott lefelé, természetes, hogy nem juthat vissza három lépéssel oda, ahonnan lebukott, hanem megint millió fokozaton át kell, hogy felemelkedjék, és minden fokozat egy keserves munkaturnust jelent számára. Azért kell némely szellemnek többször változtatnia a ruháját, míg egy fokozattal emelkedhetik, s azon szilárdan megállhat.

**Ne gúnyolódjatok tehát ti emberek, a reinkarnáció törvénye fölött. Ha ez a kifejezés kellemetlen nektek, nevezzétek azt „anyagcserének”, ha így tudományosabban hangzik, vagy nevezétek a „szellem átvedlésének”,** amely annyi új bőrt vett magára, mint ahány fokozaton át lebukott! Minden egyes ilyen bőrnek más-más színe lévén, amelynek mindegyike egy-egy erős maróanyag, - erős szappanra is van szüksége, hogy azt lemoshassa. Ha valaki ehhez a lemosáshoz nem használ elég erős szappant (akaratot) és a lemosásban hamar kifárad (elveszti akaraterejét) egy életen át nem is lesz képes magát egy ilyen „bőrtől” megszabadítani, hanem újból és újból el kell jönnie, s még erősebb szappant, és még erősebb izmokat magával hoznia, melyekkel a tisztára mosást elvégezheti. Ekként gyűjt magának a szellem odaát a szellemvilágban mindig több és

több akaraterőt és erősebb szándékot arra, hogy egy következő életében tisztára mosakodjék bűneitől, - minekutána megtanulta belátni a túlvilágon azt, hogy legutóbbi életében igen kevés erőt fordított a bűneitől való megszabadulására. **Könnyű dolga lenne az embernek, aki egész életén át soha sem gondolt a saját nemesítésére, ha pusztán azáltal, hogy halála előtt rövid idővel Istennek irgalmában és kegyelmében hinni tudna, már levethetné rossz bőrét és üdvözülhetne.** Én azonban azt mondom nektek, hogy még ha ez lehetséges lenne is, az ilyen szellem a túlvilágon használhatatlan és munkaképtelen lenne, mert nem hozna át a túlvilágra magával semmi erőt. Az ilyennek előbb még önmunkálkodása által erősítenie kell magát a földön, hogy a legközelebbi átvedlésre elég ereje legyen. A munka ugyanis azzal még távolról sem szűnik meg, mert sok ilyen letisztítandó bőre van mindenkinek, melyek mindig több és több erőt vesznek igénybe. A legfiatalabb bőr könnyebben mosható le, mint a régiebb és legrégiebb, miután a legújabb színárnyalat, új lévén, még nem évődött oly mélyen bele a szellembe.

**Az emberek egy különös hitet eszeltek ki maguknak - s azzal akarnak üdvözülni?! Sőt mi több, talán még a mennybe is akarnak vele jutni?! Pedig milyen sok anyagcserén kell még addig keresztülmenniük! Erre nem gondoltak, mikor maguknak azt a könnyű hitet kieszelték! Némelyek még könnyítettek is a dolgon; - azt vélik, hogyha halálos ágyukon a lelkésznek fülébe meggyónják bűneiket, s feloldozást és utolsó kenetet kapnak tőle, egyenesen a mennybe kell jutniuk, nem lévén többé bűnük, mert hiszen a lelkész levette, s nincs több szenny rajtuk, mert a lelkész a szentelt olajjal lemosta róluk.** De van ám anyag, sok olyan anyag rajtuk, amire senki sem gondolt, az anyaggal pedig nem lehet a mennybe menni! Ha erre még életükben gondoltak volna, akkor, amikor még munkaképesek voltak, világossá lett volna előttük, hogy mily nehéz az anyag és hogy mennyire földre húz a súlya. Annak azonban, aki a mennybe akar jutni, nem szabad anyagi súlyának lenni. Az oda fel való utazásában minden súlyát el kellett veszítenie, mert a mennyben csak az erőt mérlegelik, - az anyag csak a földön és az alsóbbrendű világokban számít. Valamiképpen pedig a földön csak az számít, ami anyagilag mérhető, épp úgy a mennyben csak az

érvényes, aminek erőbeli értéke van. Menny és föld ellentétek, egészen különböző mértékeiknek is kell tehát lenniük. Azért van az, hogy mindazok, akik már a földön hozzáfognak ahhoz, hogy elkészüljenek a menny számára, jelentéktelen, a világ mérlegén semmit sem nyomó emberek; az emberek azt mondják róluk: „**ezek nem nyomnak semmit a latban**”. Súlyuk ugyanis csak a nehezeknek van; - ezek a nagyok, a súlyosak a földön; a többiek nem számítanak; egyszerűen nem is vesznek tudomást róluk!

**De változik az idő s meghozza a tanulságot! El fog majd jönni az ideje annak, s meghozza azt a tanulságot, hogy ezekkel is számolni kell; ezeket a súlytalanokat is meg kell kérdezni, nekik pedig felelniük fog kelleni, és el kell mondaniuk azt, amit tudnak. És bizony ha ezek tudásukat nyilvánosságra hozzák, a modern tudománynak nagy része össze fog omlani a jelentéktelen, súlytalan emberek kijelentésének erejétől. Ez a tanulság már elhatározott, és ez az idő már közel van!** Mit szeretnék jobban, mintha már itt is lenne?! Isten mérlegelte meg annak szükségességét, s Ő is fogja kinyitni azt a kaput, melyen át ennek a tanulságnak be kell vonulnia azoknak az embereknek ijedségére, kik nem hittek benne, s örömére azoknak, akik vágyakozva várják! Kedves emberek! Isten maga sem tehet mindenkinek igazat, mert nem mindenki igaz. Isten csak törvényesen működhetik. Azért bosszankodik az ellenszegülés szelleme Isten munkája miatt, mert az ellen semmit sem tehet, mivel a törvény erősebb nála; s azért fél a törvénytől és Istentől, mint annak szerzőjétől. Az ellenszegülés szelleme Istennek nem szeretetből, hanem félelemből szolgál; mert szolgálnia neki is kell Istennek, mivel Isten elől nem menekülhet el; Isten törvénye mindenütt eléri őt. Az ördög az embernek is szolgál, de nem félelemből, hanem önzésből, mert ebből a szolgálatból haszna van; a kevélységét elégti ki, ha uralmat nyerhet fölötte. Ha azonban egy tiszta szellem olyan ember által, aki a törvény szolgája, egy ördögre hat, akkor az ördögnek menekülnie kell, és szívesen is menekül, mert a törvény szagát (a törvényes szellem fluidáris kisugárzását vagy delejességét) nem tudja elviselni, s még jól jár, ha az ilyen szellem nem kötözi meg őt, hogy számadásra vonja őt üzelmeiért. Hasonlóképpen örvendeztek azok az ördögök is, akiknek Krisztus megengedte, hogy meneküljenek azok-

tól az emberektől, kiket birtokukba vettek. Krisztus ezzel kegyelmet gyakorolt velük szemben, mert ha megfogta volna, s számadásra vonta volna őket, az a pokoli kínnál is nagyobb szenvedést okozott volna nekik, miután az ördög nem tud számot adni tetteiről, és mert amit tesz, azt vakon teszi. Az ördögök irtóznak a számadástól. Azért szóltak így az Úrhoz: „azért jöttél ide, hogy időnek előtte kínozz minket?” S kérték Őt, hogy engedje őket tovább, Krisztus pedig elengedte őket. Ezt nemcsak Krisztus tudta megcselekedni, hanem mindazok is, kik az ő ereje által működtek, és most az új kijelentés idején is képesek lesznek megtenni mindazok, kiket Krisztus ereje fog betölteni. Ha az ő erejével eltelt tanítványok egy gonosz szellem által megszállott emberhez közelednek, a szellem a megszállt által kiáltani és könyörögni fog, hogy engedjék békében tovább, mert hiszen az ördög is szereti a békét, ha ő maga nem is tudja azt megadni. Az ilyen ördög-embernek csak ott hangos a szava, ahol a törvénytől nem kell félnie; de amint a törvény közeledik hozzá, „pardont” kér, s örvend, ha ép bőrrel menekülhet.

**Azért hát szívleljétek meg, óh emberek, hogy ha őrizkedni akartok az ilyen szellemi kísérőtől, legyetek törvényes szellemek; akkor nincs az ördögnek hatalma fölöttetek.** Ellenkezőleg, nektek van hatalmatok fölötte, és akkor nem fog utánatok járni, hanem a ti közeledésetekre elmenekül onnan, ahová befészkelte magát, s megköszöni, ha futni hagyjátok őt. Emberek! Ez új korszakban azt az új kijelentést kell közölnöm veletek, hogy új szellemek öltöttek testet a földön, akiknek Isten feladatul adta, hogy az ördögöt ne engedjék el, hanem fogják el, s tanítsák ki: mit tegyen, hogy ő is emberré lehessen. Ámbár kevesen lesznek, kik ilyen hatalommal fognak bírni a földön, de ezek a kevesek mégis sok ördögöt fognak hatalmukba keríteni, mígnem az általuk megkötözött ördögök megízlelvén meghódítóik szeretetét, és megköstolván az új kinyilatkoztatás ízét, szintén hozzá fognak szokni az új táplálékhoz. Majd mindig jobban érezvén magukat meghódítóik mellett, pokolbeli ördögtársaiknak is tudomására adják, hogy nem éppen olyan rossz a föld törvénye alatt lenni, és így lassanként egyesek készek lesznek a pokolból a földre jönni, hogy lássák, mint lehet itt a törvény alatt élni.

Így fognak ezek az új apostolok, az ördögök eme hódítói, maguknak egy kis népet formálni, melynek haladását elősegíteni lesz a feladatuk, s ekként először népet, azután koronát szereznek maguknak, mert minden népboldogító megérdemli a koronát. **És amire a dicskoszorúzott népboldogítók a földön nem voltak képesek a szelíd népekkel szemben**, arra képesek lesznek a még koronázatlan, új népboldogítók a vad ördögi néppel szemben. De éppen azért koronájuk maradandó is lesz, s nem esik le fejükről akkor sem, ha a test széttörik. Sok türelem és nagy lelki béke lesz ehhez szükséges, azok az erények tehát, melyeket az emberek egyáltalán nem ismernek; de az ördög meghódítóitól mégis meg kell tanulniuk! Új korszak kezdődött immár, s vele új törvény lép hatályba, hogy a régit betöltse. Új szél fúj a világban, s új szellem hajtja kerekeit; új erőáram csörgedez ereiben; új próféták támadnak, és új rend következik a régi ördög számára! A pokolnak újból meg kell ingattatnia, s recsegnie kell minden eresztékében! A pokol szellemeinek fel kell merülniük és tüzet köpködniük a világra, hogy az ördög meghódítóinak alkalmuk legyen a saját új népük megeremtésére. Mert nem a tanító megy a tanítványhoz, hanem a tanítványnak kell a tanítóhoz mennie. **Isten pedig nem is akarja prófétáit az izzó pokolba küldeni, mert tudja, hogy ez az ördögtől megszállott föld is elég forró lesz nekik.**

Ha elgondolom, hogy mi tanítványok annak idején tizenketten voltunk, s közülünk csak egy lett az ördögé, úgy hiszem, hogy ebben az új korszakban sem fog a választottak aránya rosszabbodni. Kérlek ezért én Istenem, minden dolgoknak Teremtője, adj erőt a mi ifjú testvéreinknek, kiknek feladata nem az ördögűzés, hanem az ördög meghódítása lesz! Add nekik Atyám a te védelmedet és oltalmadat, hogy szent művedet győzelemre vezessék, s győztesek lehessenek a pokol gyermekei, az ördögökkel szemben, akik a te szavadat nem szenvedhetik, akikhez azonban annak mégis el kell jutnia a te kiválasztottaid által. **Bízzatok minden gondotokat Istenre, ti kedves tanítványok, s csak arra az egyre legyen gondotok, hogy rendeltetéseteknek megfeleljetek, és feladatokat helyesen betöltsétek. Ebben benne van minden, amire csak szükségetek van.** Vajon útnak indítanak-e egy hajót valamelyes küldetéssel távoli országba anélkül, hogy minden szükséges dologgal felszerelnék? Bizonyá-

ra nem! Az emberek vele adnak ezzel a hajóval mindent, amivel csak az út megtevését és az ép állapotban való visszatérést biztosíthatják. Hát ha már az emberek is ilyen előrelátók, Isten kevésbé lenne előrelátó mint ők? Ő a Mindentudó ne gondolt volna mindenre, amire a hajónak és hajósoknak szükségük van, hogy rendeltetésüknek megfelelhessenek? Az emberek kiszámítják az út idejét, s tudják, hogy ezen idő alatt hajónak és hajósoknak mire van szükségük, sőt előre nem látható esetekre még valamivel többet is adnak velük. Hasonlóképpen a mennyei Atya is kiszámította minden szellem életútját, akit a túlvilágról erre a világra küld, s kiszámította azt is, hogy ehhez az úthoz mire van szüksége, azon feladatának betöltésére melyért erre a világra küldte őt.

És mégis sokan az emberek közül még a valódi szükségletükön túl is gondoskodnak magukról, s eme túlzott gondoskodásuk mellett szem elől tévesztik feladatukat. Mert nem tudják, hogy abban minden benne van, amire csak szükségük van: étel, ital, ruházat, állás és élettartam. **Az emberek nem tudják, hogy ha a szellem a világban rendeltetésének él, abból mindennap előkerül az, amire szüksége van, mert neki addig a meghatározott napig élnie kell, melyet neki Isten előre kijelölt, és amely napig be kellett, hogy töltsen azt, amit betölteni megbízatása volt. Ha azonban az ember kilép rendeltetéséből, semmije sem teremhet, mert elhagyta teremőtalaját.** Másképpen kell tehát gondoskodnia önmagáról, de gyakran minden gondoskodása dacára sem talál semmit, úgy hogy a szükség által űzve, tolvaj, sőt rablónak lesz, nem lévén képes becsületesen boldogulni, mert nem halad becsületesen rendeltetése útján. Minden napnak megvan a maga gondja; arról az emberről azonban, aki Istent szolgálja, Isten gondoskodik; de kell is gondoskodnia, mert hiszen minden úr gondoskodik a maga szolgájáról, hogy legyen elege abból, amire élete fenntartásához szüksége van. Aki azonban Istent nem ismeri el Urának, annak magának kell önmagáról gondoskodnia, s maga kell, hogy szükségleteit megszerezze. És mint szerezhetné meg másként, mint munkával? Minthogy azonban mégis csak kell valaki számára dolgoznia, aki megadja neki azt, amire szüksége van, s így okvetlenül másnak kell, hogy a kezébe essék, - hát ez a más az ördög lesz. Az ördög valóban gondoskodik is arról, aki neki szolgál.

Mivel pedig az ördög műve a bűnözés, annak az embernek is, aki neki szolgál, bünt kell elkövetnie, s így megkeresnie azt, amire szüksége van.

Amikor azután az élet ideje lejárt, és az embernek élet-hajójával ki kell eveznie ebből a világból, akkor az ördög szolgálja urához, az ördöghöz, Isten szolgálja pedig Istenéhez megy, hogy élet-útjáról végérvényesen leszámoljon. A leszámolásnál azonban az a nagy különbség áll elő, hogy az ördög nincs megelégedve az ő szolgálásával, mert mindig kevesli az elkövetett bűnök számát, és a szolgálta az ördögi jutalmat: „a gyalázatot” kapja! Minthogy azonban ez a gyalázat a jövőben való jóvátételnek minden reménységét megmérgezi, az ilyen ember szelleme reménytelen, a reménytelenség pedig egyenlő a kárhozattal! **Másként van annál, aki Istent szolgálta. Bizonyára ennél is fog még valami hiányozni a teljességből,** ha még oly jól szolgált is, de Isten, az örökké Jóságos, így fog szólni hozzá: „Vigasztalódjál gyermekem! Amid még hiányzik, azt majd elhozod később, és én megadom neked az eszközöket hozzá, hogy elhozhasd!” Az ilyen embernek azután van reménye ahhoz, hogy amit rosszul csinált, azt máskor jobban csinálja, s amit félbehagyott, máskor bevégezheti. Az remélni fogja Isten kegyelmét, azokat az eszközöket, melyeket neki Isten ehhez a jóvátételhez adni fog, megelégedett lesz ebben a reménységében, és előre örülni fog Istene kegyelemnapjának. A másoknak azonban ura - az ördög - nem adhat eszközöket, nem oszthat kegyelmet, mert hiszen ő maga is Isten kegyelméből él, ő maga is csak Isten eszközei által működik, lévén ő maga is Istennek legutolsó szolgálja.

**Ezek szerint az olyan ember számára, aki önfejűsége folytán az ördög szolgálja lett, nincs más kilátás, mint az, hogy kárhozatában addig epedjen reménytelenül,** míg Isten kegyelme és könyörülete valamikor behatol az ő reménytelen pusztaságába is, és egy követet küld hozzá az elkárhozotthoz, aki egy csepp reménységet önt beléje, s reményt ad neki arra, hogy van még egy Isten, aki iránta is könyörülettel van. Időről-időre azután mindig több reménycseppet szív magába, s ez végre feltámasztja benne azt a hitet, hogy őt az ördög nem kötheti meg örökre, tehát kárhozatának is vége kell hogy szakadjon. És amikor már ilyen hite van, akkor elkezd sóhajtozni, -

mert hiszen imádkozni lelke pusztaságában még nem képes, - és ha elég sokáig sóhajtozott megváltás után vágyakozó hitében, akkor Isten az ő könyörületességében elküld hozzá egy elhalt embert, aki már jobban lát, mint ő, és aki kivezeti őt lelke pusztaságából a hajnalodó világosságra, a szürke szellemek birodalmába. Ezekről azután megtanul sírni, amit olyan sokáig nem tudott, s megtanul imádkozni ekképpen: Jó Istenem, bocsáss meg! Amikor pedig már ebben az országban eleget imádkozott és sírt, akkor Isten egy másik követet küld hozzá, aki őt a tükör elé vezeti, hogy nézze meg magát benne. Egy valóságos tükör-országban találja magát most, hol körülötte az egész levegő egyetlen tükör, s ott ragadja meg őt a nemezis erős keze, amely alatt egészen széttörik és felolvad a bűnbánatban annyira, hogy semmi szilárd rész sem marad rajta! **Végül egészen újjáalakítatik, és fölteszi magában, hogy soha sem végzi többet az ördög munkáját, hanem az Úrnak lesz hű szolgája. Istennek, akinek szolgálatában még ha valamit rosszul végzett is, akkor sincs kárhozat, hanem csak új vigasztalás és új kegyelmi eszközök!**

Látjátok, ezek az önfejlés következményei: nem Isten útjain, hanem a saját bizonytalan útjainkon járni, melyeken semmi sem terem, semmi sem található, és amelyek csak arra valók, hogy az embert az ördög útjára vezessék! Önmagát nem szolgálhatja az ember, kell tehát, hogy valamely urat szolgáljon; vagy Istent, vagy Istennek „szolgáját”, az ördögöt - és akinek szolgál, az gondoskodik róla. Az ember gondoskodása nem is ér semmit; éppen azért kell, hogy mindig más gondoskodjék róla, nevezetesen az, akinek szolgál. **Isten szolgálatában csak azt találja meg az ember, amire szüksége van; nem többet és nem különösen azt, amit ő szeretne bírni. De az ördög szolgálatában ezt is megtalálja, mert az ördög kezébe adja neki azokat az eszközöket, melyek által mindazt megtalálhatja, amit csak óhajt, s azért adja kezébe, hogy az ember készségesen szolgálja őt. Ez az eszköz „a bűn”.** Az isteni rendeltetés becsületes útján az ember csak azt találja meg, amire szüksége van és nem többet; az ördög eszköze a bűn által azonban azt is megtalálja, amit óhajt. Azért vezetetik magukat oly sokan félre önfejlésük által annak az útnak követésére, amelyen mindazt megtalálják, amit csak ők óhajtának, mert nem elégednek meg azzal, amire szük-

ségük van, s amit minden embernek okvetlenül meg kell kapnia, ha rendeltetésének hajójában evez, mert ebben minden benne van, s naponként ellátja őt a szükségeseikkel, gyakran oly feltűnő módon, hogy az ember el sem tudja képzelni, honnan került elő.

**Ezt a tanítást: „Ne aggodalmaskodjatok” az emberek azért értelmezték olyan ferdén, mert azt vélték, egyértelmű azzal, hogy: „ne dolgozzatok”.** Én azonban azt mondom, hogy az ember töltse be rendeltetését. Ezt munka nélkül nem teheti; ha pedig dolgozik, akkor annak kell róla gondoskodnia, akinek dolgozik. Nem világos ez? Ne tévesztessétek hát meg magatokat kedves tanítványok az emberek félremagyarázásai által, kik ezt a tanítást egészen elvetik, miután előbb félremagyarázták! Gondoskodjatok csak arról, ami a saját kötelességetek, arról, hogy mint végezzétek el a saját munkátokat, a jutalomról majd gondoskodik az Úr. **Mindazzal, amire naponként szükségetek van, éltetek hajója fel van szerelve;** Ő adta azt veletek életutatokra; de nem szabad többet követelnetek, mint a mennyi ehhez az élethez szükséges, mert a hajóban ennél több úgy sincs elhelyezve. Ha egy ideig tékoznátok életkészleteteket, végül hiányát éreznétek és szűkölködnötök kellene; ezen szűkölködés miatt azonban talán más urat keresnétek, s közel a célhoz könnyen elveszítenétek mindazt, amit a hosszú úton megszereztetek. Azért legyetek mindenben mértékletesek; ne használjatok többet el, mint amennyit minden napra kaptatok. Hogy mindvégig beérhessétek a számotokra meghatározott mértékkel, és a többi hajósok, azok a testvéreitek, kik utazásukat már befejezték, és az Úr, ki vágyakozással várakozik reátok, mint szerencsés hajósokat dicsérhessenek. Higgyetek az én szavaimnak, s ne törődjete az emberek álokoskodásaival, mert azok eltérítenek rendeltetésetek céljától, s nem az örök megelégedettségre, hanem az időleges kárhozatra, a reménytelen szellemek birodalmába vezetnek benneteket!

**Isten nem akarja, hogy szükséget szenvedjete; de azt sem akarja, hogy fölöslegben dúskáljatok, mert a fölösleg veszedelmes és különféle bűnre vezető dolog.** Annak az embernek, kinek élethajóját Isten fölösleggel látta el, bizonyára olyan rendeletet is adott utazásához, melyet egy előre meghatározott helyen kell felnyitnia, s amely aztán felvilágosítást fog adni neki arra nézve, hogy mit

csináljon fölösleges rakományával a meghatározott helyen. Isten ugyanis nem az ő számára, hanem azért adta neki ezt a fölösleget, hogy rakja ki azt ott, hová a rendelet szól. **Aki ezt a rendeletet nem tartja tiszteletben, fölöslegét elpazarolja, s az illető helyen nem tud semmit sem leadni, azt bátran Isten javai tolvajának lehet nevezni.** Már pedig ha az emberek az emberi javak tolvajlását is súlyosan büntetik, Isten javainak eltolvajlásáért háromszoros büntetés jár odaát az igazság országában! Mert Isten javai értékesebbek, mint az emberi javak, és az embernek nem szabad Isten adományait ellopni, s magának eltulajdonítani azt, amit Isten más számára rendelt, hanem becsületesen át kell adnia annak, aki részére azt Isten rendelte. Bizony mondom nektek: **Aki ezt nem teszi, a kamatok kamatával együtt fogja az ellopottat visszafizetni, és emellett még kemény büntetést is fog elszenvedni!** Jegyezzétek ezt meg magatoknak ti emberek, kik ilyen javakkal erősen megterhelt élethajóban eveztek! Ismétlem: **jegyezzétek meg magatoknak emberek!** Mert ha elfelednétek és hozzányúlnátok ahhoz, ami nem a tietek, egész kis örökévalóságán át lesz majd visszafizetni valótok; mert azután már csak szűken lesz a mértéketek kiszabva, és ebből a kevésből kellvén fizetnetek, nagyon hosszasan tartana a visszafizetés, mivel a kamatteher is folytonosan növekedik! Jó annak, aki önmagára gondot visel, de még jobb annak, ki Isten javait megőrzi, s arra a célra fordítja, amelyre Isten azt neki adta. Azt gondoljátok, óh emberek, hogy csupán az anyagi javakról beszélek? Óh ne higgyétek ezt, kedveseim; Simon nem oly egyoldalú! Vannak a földön olyan emberek is, kik **szellemi javakkal vannak bőségesen felszerelve, és jaj nekik, ha elpazarolják és céltalanul elfecsérik azokat, nem használván vele azoknak, akik számára kapták! Jaj nekik, mert ők szegények lesznek szellem szerint, és mint szellemileg szegények kell, hogy megfizessék azt, amit egykor elpazaroltak!** Azért vizsgálja meg mindenki élethajóját, melyet erre a világra vezető útjára kapott. Nézzé meg, hogy Isten mit adott vele, és mint kell azt felhasználnia, hogy szerencsésen hazaérkezhessek, anélkül, hogy szükségét szenvedett, vagy valamit teljesítetlenül hagyott volna. Hogy végső számadása jól üssön ki, ő maga örvendhessen neki, hajóstársai dicsérhessék, Ura pedig kitüntethesse őt. Az Úr egy nagy hajóhadat

küldött ki erre a világra, súlyosan megrakva drága mennyei kincessel: a régi evangélium ifjú szellemével! A hajósoknak megparancsolta, hogy miként és hol kell nekik a rakományt kirakniuk; ügyeljenek tehát, hogy az ellenség tőlük semmit el ne lopjon, s mindent jól végezve térjenek haza! Oh vajha megfelelének feladatuknak, mert ők nem is tudják, mily nagy szüksége van a világnak erre a hajó-rakományra, hogy megint a rendes kerékvágásba kerüljön! Súlyos felelősség terhelné őket, ha nem raknának le mindent a világban, vagy nem azon a meghatározott helyeken raknák le, ahol lerakniuk kellene. A mindenható Atya nagy bizalmára méltatta ezeket a hajósokat, midőn olyan értékes rakományt bízott rájuk, mert bizonyára ismerte őket, hogy becsületes hajósok. Azonban nem egy becsületes hajós szenvedett már hajótörést e világban ama gonosz zátonyokon, melyeket az ördög állított útjába! Bár csak ne ők maguk kormányoznák tehát hajóikat ezek a hajósok, hanem útjuk közben folyton imádkoznának, hogy az Úr angyala tartsa kezében kormánylapátjukat, aki ismeri, és ki tudja a zátonyokat kerülni. Ahol Isten angyala vezet, ott ki van zárva a hajótörés, mert ha zátony zátony után követné is egymást úgy, hogy mellettük menve teljes lehetetlenség lenne kikerülni őket, Isten angyala fölöttük fogja a hajót elvezetni isteni rendeltetése felé. **Az akarat elfajulása előidézi a gondolatok elfajulását; ez a fogalmak összezavarodását, ami viszont eltorzult nézeteket, az ilyen nézetek elferdült megismerést és ez utóbbi ellenmondást szül.** Így áll elő az ellentmondás az akarat elfajulásából. Már pedig az akarat: erő. Az ellentmondás tehát ennek az erőnek megnyilvánulása; törvénye az erőszak; s eredménye a megsemmisítés! Ekként keletkezik minden gonosz a szellemi mozgatóerő az akarat elfajulásából! Mivel pedig minden anyagi dolgot szellemi mozgató erők teremtenek és alakítanak át, maguk a mozgatók azonban elfajultak, a teremtés sem lehet egyenes, hanem ferde kell hogy legyen, hasonlóan alkotójához. **Ezért nevezik az emberek az általuk lakott világot, szellemük helyes ösztönéből felfordult világnak, mert látják, hogy a világ állapotai felfordultak; de amint arra figyelmeztetjük őket, hogy eme felfordult állapotoknak ők az alkotói, megfordítják a közmondást és arra alkalmazzák, aki merészkedett őket erről felvilágosítani.** Ez az igazi ellentmondás a maga tényleges

megnyilvánulásában; ellentmondanak önmaguknak vakon, haraggal telten, anélkül, hogy sejténék. Ha azután haragjuk lecsillapodott, s belátják, hogy a harag által szült ellentmondásuk vak volt, - akkor elszégyellik ugyan magukat, **de szégyenüket mindjárt el is takarják egy fügefalevéllel, melynek csökönyösség a neve. Ennek a csökönyösségnek az emberek egy szép nevet adnak; elnevezik következetességnek.** És csakugyan következetesek is maradnak ellentmondásukban, hogy gyengeségüket, esztelenségüket és meg gondolatlanságukat ne lehessen észrevenni, s ezáltal visszásságukat felismerni! Hogy pedig ama visszásságukat felismerhetetlenné tegyék, a rosszasághoz nyúlnak, s a kis bűnből a nagyba esnek bele. Mert azon, ami visszás, még lehetne segíteni, ha engedné magát visszafordíttatni; a rosszon azonban nem lehet, mert az a segítőt nem engedi a közelébe, sőt még jobban megvadul, ha valaki merészkednék őt rosszaságánál fogva megragadni. Így válik a kezdetben csak visszás ember később vad gonosztevővé. **És vajon mi tette őt gonosztevővé? Csak a büszkeség, mely nem engedte, hogy visszásságát beismerje! A büszkeség rettenetes méreg, mely a kezdetben csak megtévedt embert a pokol vad szolgájává alakíthatja át; olyanná, aki durvább magánál az ördögnél is! Az ilyen tudja, hogy nincs igaza és igaztalanságának teljes tudatában rossz!** Az ilyen nem lehet segíteni, mert vele szemben kárba vész minden szeretetbeli szolgálat. Az ilyennek „puhító pácba” kell kerülni, s egész kis örök-kévalóságokon át benne is maradnia; nem az ellentmondás, hanem a teljes figyelmen kívül hagyás keserű megaláztatásainak kitéve. A megaláztatások eme puhító savai marják őt szakadatlanul, s csak mikor már teljesen szétmarták, annyira, hogy senkinek érzi magát, akkor merészkedhetik a szeretetnek valamely könyörületes szívű szolgálója jobb indulattal közeledni hozzá, melyet aztán megtanul becsülni, miután oly sokáig senki sem törődött vele.

**Súlyos betegségeknek erős gyógyszer kell; az isteni törvényben pedig a legerősebb gyógyszer a figyelembe nem vevés.** Azt sokáig egyetlen lény sem állja ki, anélkül, hogy meg ne puhulna ebben az irtóztató erős pácban. És vajon nem teljesen igazságos büntetése-e ez annak, aki mindent elutasított magától, ami segíthette volna őt akaratának megfordításában?

„Szemet szemért, fogat fogért”; ez a szükségszerűségnek isteni törvénye; súlyos betegek gyógyító orvossága, melyet Isten hatalmas kórházában mindenütt alkalmaznak azoknál, akiket más orvosság meg nem gyógyíthat. A rosszakaratú tagadót, hasonlóképpen megtagadással bünteti Isten, s ez az ő hosszútűrésben nyilvánul meg. Isten hosszútűrése olyan végtelen, aminő egyetlen teremtett lénynek sem lehet. Isten végtelen hosszútűrése alatt végül meg kell puhulnia, s teljesen szétolvadnia mindenkinek, bármilyen kemény is legyen. Mert nincs olyan keménység, nincs olyan halogatás és dac, mely Isten türelmének tartósan ellenállhatna! Isten türelme dacol mindennel, időt enged mindennek, s megpuhít minden keménységet. Istennek egy hatalmas tulajdonsága ez, mely a mindenség minden teremtményét képes legyőzni! De hogy is lehetne másképpen? Mikképpen győzhetné le a véges a végtelent? Minden ellenszegülő tulajdonságnak és szokásnak vége kell hogy szakadjon, habár ez a tulajdonság még oly szívós lenne, és még annyira belevette volna is magát valakibe. A benne levő maró anyagnak végül mégis csak ki kell belőle választatnia ebben a mindent megemésztő, pácban!

Mit használ tehát az akarat elfajulása által gonosszá lett szégyény teremtménynek, ha Istennel szemben dacoló állásonra helyezkedik? Dacossága nem tarthat örökké, s valamikor mégis csak megsemmisül az erős pácban: Isten hosszútűrésében! Nem hasznosabb és jótékonyabb lenne-e a tévelygő emberi szellemre nézve, ha engedné magát a jobb által meggyőzetni? **A tévedés nem bűn, csak következménye annak az eredendő bűnnek: „az akarat elfajulásának”, mely réges-régi időből kelteződik; általa jött létre minden tévedés.** De hát büszke legyen-e az ember tévedésére? Vagy ha már egyszer mégis megtörtént, és ő felismerte a tévedést, ne hagyja ezt el soha? Micsoda büszkeség az, amelynek ilyen iszonyú rossz következményei vannak? Más egyéb ez talán, mint gyengeség? Bizony, a következményeket nemző és tápláló nagy ereje dacára is csak gyengeség marad az, a gyengeséget pedig az ember szégyelli. Miért nem szégyelli és rejti el hát büszkeségét is úgy, mint ahogy gyengeségét elrejtí büszkesége alá? **Az ember azt hiszi, hogy ő egy kifejlett teremtés, s dicsekszik azzal, hogy egészséges esze van; de ha amúgy igazában megvizsgálná önmagát s látná, micsoda ostoba**

**gyerekcsínyeket követ el önmagával, le kellene mondania nagykorúságáról. Éreznie kellene, hogy vérében gonosz kóroanyag kering, s örvendenie kellene annak, hogy Isten orvosokat küld hozzá, akik gyermekes tévelygéséből kigyógyítják őt.** Az ember világnézete visszás, mert még az eredendő bűnben leledzik. Azért azt, ami hasznára kínálkozik, nem tudja hasznára fordítani. Minden haszonban kárt lát, sőt a hasznot nem is tudja felismerni, mert fogalmai visszásak, gyermeke lévén az eredendő bűnnek: az akarat elfajulásának. Azért mondtam, hogy senki az új szellemet megérteni nem fogja, és hasznot belőle nem meríthet, akiben jó akarat nincsen, s aki amaz eredendő bűnét, mely elképzelhetetlen idők óta tapadt hozzá, még nem vetette le!

**Szegény emberek, ti az öröklött bűnt vízzel akarjátok lemosni, miközben áldást mondtok el fölötte anélkül, hogy ezt az áldást meg is kapnátok vagy értenétek? Föltéve azonban, hogy az áldást bírnátok, és szavaitokat értenétek, ez a víz az öröklött bűnt még sem volna képes lemosni, mert az csak úgy mosható le az emberről, ha jóakarátúvá lesz. Az olyan embert tehát, ki akaratát önmaga vissza nem tudja fordítani, hiába mosnátok akár naponként is ilyen megszentelt vízzel, mégsem tudnátok haláláig sem lemosni róla öröklött bűnét!** Ezt Simon mondja nektek, a Legmagasabbnak szolgája és az ő hű Gyermekeének, az Úr Jézusnak barátja! Igen, vannak egyesek, kik öröklött bűnüket már e világon elveszítik a körülmetélés és megmosás által, sőt némelyek már körülmetélve és megmosva jönnek e világra, de sokan, igen sokan kell, hogy körülmetéltesse és megmosassanak odaát a másvilágon, Isten hosszútűrése által! Olyan jó kés és jó víz ez, amelyet nem köszönhet meg eléggé soha a teremtmény Teremtőjének! **Mert ha Isten hosszútűrése nem uralkodnék szakadatlanul, mint az örök-kévalónak örök tulajdonsága, sohasem kerülhetne többé az elveszett fiú vissza atyai hajlékába, és a kárhozat valóban örök lenne!** De el fog jönni az ideje annak, amikor a pokol ördögei Isten hosszútűrése előtt leroskadnak, és imádni fogják ezt az isteni tulajdonságot! Jó annak a bűnösnek, aki Isten hosszútűrését nem veszi nagyon sokáig igénybe, s minél hamarább levetkőzi büszkeségét, visszafordítja akaratát, s minél hamarább porba hull Isten előtt és kéri őt: „Uram,

bocsásd meg, hogy egykor megfordultam; ezután mindig igaz akarok maradni, s nem akarok többé amaz ocsmány öröklött bűnbe esni, ha kegyelmeddel megsegítesz!”

Kedves emberek! **Hosszú prédikációmnak magva ezen egyetlen szóból áll: „megtérés!” Ezzel az egy szóval mindent megmondtam, amit mondani akarok;** s ha meg akarnátok és meg tudnátok érteni, hogy mit akarok én ezzel mondani, nem kellene hosszasan prédikálnom. Minthogy azonban ti visszás akaratúak és visszás értelműek vagytok, ezt az egy szót minden oldaláról meg kell világítanom nektek, hogy miért kell, és mihez kell megtérnetek? **Ezért prédikációm kissé hosszú lesz, mert felelős vagyok érte, hogy engem mindenki megértsen; nemcsak az együgyűek, hanem azok is, kiknek éles az értelmük, de nem akarnak engem megérteni.**

Az én Uram Jézusom is elmondhatta volna egész tanítását ezzel az egy pár szóval: „Szeressétek ellenségeiteket!” Mert az a parancsolat, melyről azt mondta, hogy az a legfőbb, és ami hozzá sorakozik, nem csekélyebb: az már ki volt jelentve; csak vissza kellett azt az emlékezetbe idéznie. Az a parancsolat azonban, amely az ő evangéliumának magvát képezi: „szeressétek ellenségeiteket”, itt a földön még nem volt kimondva, habár e parancsolatban: „szeresd felebarátodat” benne foglaltatik az is. Ámde az emberek nem tudták, hogy ki értendő felebarát alatt, s ezt magyarázta meg Jézus, mindenkinek a maga módja szerint. Ezért volt tanítása hosszú, - egy kicsiny gyökérből származó sokágú nagy fa! Az én prédikációm hasonlóképpen egy kicsiny gyökérből táplálkozó sokágú fa. **„Megtérés” a neve eme fa gyökerének; megtérés ama parancsolathoz, melyet az én Uram, Jézusom hozott a világra, hogy annak békét adjon általa.** Minket küldött ki Ő annak idején a világba, hogy ott ezzel a kicsiny parancsal utat nyissunk a békének. És mivel az ő régi vetése már csaknem teljesen el van fojtva az emberi szívekben, most megint a világba küld minket, hogy a régi szellemet halálos álmából új szellemmel ébresszük és rázzuk föl, egy harangot adván a kezünkbe, melynek a világban meg kell csendülnie, és tudtul kell adnia, hogy itt az ideje a megtérésnek!

**Én tehát megszólaltatom ezt a harangot prédikációm minden részében, mindenkinek a hallóképességéhez igazodva, hogy a világon élő embereknek ne lehessen az a kifogásuk, hogy nem hallották az én harangomat.** Minthogy pedig mindenkinek kell, hogy harangozzak, azért különböző hangokat kell rezgésbe hoznom, és amiatt lesz harangozásom kissé hosszadalmas, mert az emberek hallásában oly sok különböző fokozat van. Amíg azonban az én Uram a hasonlat fátylával leborítva szólaltatta meg az ő harangját, nekem most fátyol nélkül, tisztán és élesen kell harangoznom, hogy az embereknek ne legyen semmi kifogásuk, hogy a harang szavát a fátyol miatt nem foghatták fel helyesen. És én dicsekszem vele, hogy életem utolsó napjáig hű szolgája voltam Uramnak; talán a másik életbe való belépéssel kevésbé lennék hű Hozzá? Távoly legyen tőlem! Én szerettem az én Uramat teljes szívemből; most pedig, amikor már nincs anyagi szívem, szeretem Őt érzéseim legmélyebb mélységéből, s hű leszek Hozzá az egész örökkévalóságon át. **Megígértem Neki, hogy újólal harangozni fogok, úgy, amint Ő megparancsolta azt nekem; harangozok tehát nyíltan, fátyol nélkül, az egyiknek örömére, nemtetszésére a másikkal, de az én Uram meglelézésére.**

**„Legeltesd az én juhaimat; legeltesd az én bárányaimat!”** - parancsolta nekem az Úr. Ezt a parancsot nem szabad szem elöl téveszteni; mert nemcsak arra az időre adta azt, amíg ember voltam, hanem az örökkévalóságra! **Én tehát reám bízott nyájamat jó legelőre akarom terelni; az igazság legelőjére, és megmutatom neki fátyol nélkül, leplezetlenül az igazságot, hogy lássa, milyen kövér ez a legelő, és hogy meghízhat rajta, ha arról legel.** De megmutatom neki a másikat, a kopár legelőt is, hogy lássa, mennyire elsoványodnék, ha azon legelne! Kényszerítenem azonban senkit sem szabad arra, hogy hol legeljen; nekem csak a legelőt szabad megmutatnom és pedig fátyol nélkül, hogy ne legyen senkinek az a kifogása, hogy nem ismerte teljesen a legelőket. A legelőkön való legelés azután az emberek dolga; tegyék ezt aszerint, amint a megmutatott legelők közül valamelyik inkább tetszik nekik, s amelyiktől többet várnak további életük előhaladása érdekében.

És miután az én Uram azt parancsolta, hogy ne csak a bárányokat, hanem - és különösen - a juhokat is legeltessem, azért nem szabad csak a népet hívnom a legelőre, hanem a nép tanítóit, vezetőit és előjáróit is, mert ők a juhok és a nép a bárány. A bárányoknak puha, könnyen emészthető füvet, a juhoknak azonban keményebb táplálékot adtam, mert a juhoknak keményebb, nehezebb táplálék kell, mint a bárányoknak, idősebbek, fejlettebbek lévén, mint ezek. **Nehogy pedig valaki azt higgye, hogy prédikációm magva csak a bárányoknak szól, kifejezetten hangsúlyoznom kell, hogy prédikációm magva elsősorban a juhoknak szól, akik után a bárányok indulnak, mert ha a juhok követik a pásztort, és a bárányok a juhokat, mindnyájan abba az akolba kell, hogy jussanak, ahová a pásztor vezeti őket.**

Én vagyok a pásztor Uram parancsának erejénél fogva! Ő a számadó, én a bojtár, és én pontosan Mesterem nyomdokait követem: akik pedig az én nyomdokaimat követik, azok a Mester útján járnak, mert én és a Mester egyek vagyunk, valamint a Mester egy az Istennel! Értektek-e tehát engemet, óh emberek? A szolga nem cselekedhet más-ként, mint ahogy urát látja cselekedni, és az a szolga, aki úgy cselekszik, mint az ő ura, az hű szolga, mint ahogy én is büszkélkedem előttem azzal, hogy hű szolgája vagyok Neki.

Azok az emberek, kiknek nincsen uruk, nem szolgák, hanem saját akaratuknak urai. De kedveseim, aki hű szolga akar lenni, annak nem szabad saját akaratának lennie, hanem urának akaratát kell követnie; csakis akkor lesz egy ezzel, és csakis akkor nevezheti magát ura hű barátjának, mint ahogy én nevezem magamat. Már most döntsek el a nagy világbölcsek, ki elébb való két ember közül: az-e, aki úr, vagy az, aki szolga? S cselekedjenek ezen döntés szerint. Én a magam részéről köszönöm az én Teremtőmnek, hogy megengedte nekem hűséges szolgának lennem, s érzéseim legtisztább mélységéből kérem őt, hogy hagyjon is engem annak lennem, ami vagyok; hagyja meg az én örömet és dicsőségemet, mert hiszen én dicsek szem azzal, hogy szolga vagyok! **A mindenható mennyei Atya az ő tökéletes gyermekéből, Jézusból, nagy urat csinált; a menny és föld urává tette Őt. Bizonyára meg volt erre az oka, s erről Ő senkinek sem köteles számot adni. Mivel pedig nagy úrrá tette**

**Őt, tehát sok szolgát is adott az ő szolgálatára, akik szabad angyalok a mennyben.** Adott ezen kívül számos szellemet Neki, akik a menny alatt lakoznak, és nagyszámú embert is, kik itt tanyáznak a földön, hogy alattvalóivá tehesse őket, ha engedik magukat azzá tenni, és ekként növekedjék az ő dicsősége, ezáltal viszont mindig jobban kiterjesztessék a Mindenható dicsősége! Azért szeretnék én minél többeket szolgatársaimmá tenni, s őket kedves testvéreimnek nevezni, hogy elhiggyék nekem, milyen jól megy dolga az ilyen szolgáltnak, és milyen jól érzik magukat ennek az Úrnak szolgálatában! Ha erőt kaptam volna arra, hogy egy csók által mindenkit az Ő szolgájává avathassak, - bizony minden embert és minden ördögöt szívesen megcsókolnék. Minek is örvendezhetnék inkább, mintha valamennyiüket szolgatársaimnak, testvéreimnek nevezhetném!

**Azért örömet kondítom meg az én Uram harangját, örömet mutatom meg mindeneknek a kövér legelőt, és mutatok meg minden fűszálat, mely ezen legelőn terem.** Óh vajha meg akarnának érteni! Bizony, bizony meg kellene engem érteniük! Azért ismétlem fáradhatatlanul mindig csak ezt az egy szót: „megtérés!”

Emberek! Fordítsátok meg akaratotokat és legyetek jóakarátúakká, hogy mindent megérthessetek, amit prédikációmban mondok; mert ha mindent megértettetek, meg vagyok győződve arról, hogy örömet leszálltok ti is az uraskodás trónjáról, valamint én (Te tudod, Atyám) egykor leszállottam; örömmel és gyönyörűséggel lesztok ti is szolgálkává, s örömet és alázatosságban fogtok szolgálni Isteneteknek. Ha engem ismernétek, tudnátok, hogy én az emberek történetében élő példa vagyok. Mesterem szava valóban beteljesedett rajtam; koronámat és trónomat, melyről egykor leszállottam,<sup>15\*</sup> ismét

---

<sup>15</sup> \* Itt Simon Péter világosan utal arra, hogy ki volt ő egykor a földön (Buddha) mielőtt mint Simon, a halász öltött volna testet. Erre nézve utalunk a következő szellemnyilatkozatra: „Die Harmonie der Leiter” („Studien über die Geisterwelt” 74., 12. old.) mely Keresztelő János szellemétől, Adelma médium által íratott, és a „Reflexionen aus der Geisterwelt” I. kötetében, 143. old. szintén feltalálható. Ezen alkalommal még különösen figyelmeztetjük az olvasót az ugyanazon kötet 50. 88. 140. 159. lapjain olvasható szellemnyilatkozatokra.

megtaláltam; most Uram lábainál alázatos örömmel trónolok és amellet boldog szellem vagyok.

Soha sem fogom elfeledni az én Uramnak amaz aranyszavait, melyeket mint ember mondott nekünk embereknek, s melyek rajtam már beteljesedtek: **„Mindazt, amit Istenünk szolgálatában elveszíttek a földön, meg fogjátok találni dicsőségben a mennyben!”** Én valóban elveszítettem és ismét megtaláltam életemet; elveszítettem és ismét megtaláltam becsületemet a megdicsőülésben, mert Isten a gondos Atya mindazt megőrzi az ember számára, amit az ő szolgálatában elveszít. Azt azonban, amit az uralkodásban veszít el, ott kell keresnie, ahol uralkodott, mert az úr számára nem őriz meg semmit az Úr, csak a szolga számára. Az úrnak magának kell önmagára vigyáznia, ha tehát elveszít valamit a földön, neki kell lemennie újból a földre az elveszettnek megkeresése végett. Míg ellenben, ha a szolga veszít el valamit a földön, nem szükséges, hogy ő menjen vissza annak keresésére, mert az ő Ura magához vette, és megőrizte azt számára, s nála megtalálja, ha hazatértekor remegve panaszolja: „Uram, ezt meg amazt elveszítettem!”. Az Úr barátságosan mosolyogva így szól hozzá: „Vigasztalóddjál gyermekem, én az elvesztettet megtaláltam, és megőriztem magamnál, mert az én szolgálatomban vesztetted el; - itt van, vedd át ismét!” **Kinek van tehát jobb dolga: annak-e, aki saját ura, vagy a szolgának? Én azt hiszem, hogy a szolgának; mert neki nem kell gondoskodnia, csak kötelességét teljesítenie; az úrnak azonban gondoskodnia is kell és kötelességét is teljesítenie, ez pedig nehéz dolog!**

Óh bárcsak valamennyien követnétek engem, kik a földön uraknak képzelitek magatokat és saját akaratotok, saját eszetek szerint uraskodtok! Bárcsak futnátok utánam, mint jó juhok pásztoruk után, mert az utánam való szaladás közben elveszítenétek a gondot; könnyebben viselnétek, és jól töltenétek be kötelességeiteket a mi Urunk örömére. És boldogok lehetnétek az ő szolgálatában, mint Isten szolgálóinak kiválasztott népe. Milyen boldog volna akkor ez a világ! Atyám, Istenem! Adj nekem még több szót; adj az én harangomba még több hangot, hogy minden fül meghallhasson, minden szív megérthessen engem, és mint győztes térhessek Hozzád vissza azzal a nagy győzelemmel, hogy az emberek megértettek engem!

**Óh! Mit látok! Én Uram és én Mesterem! Te magad jössz az emberekhez, hogy nekik a szeretet egy csókját adjad! Te Magad akarsz embereidhez szólni?! Hogy köszönjem meg ezt neked, jó Mesterem!?** Dicsértessék Isten ezen kegyelemért!

*Én és az Atya egyek vagyunk!<sup>16\*</sup> Ezt mondtam egykor az embereknek, az én embereimnek, kiket Atyám adott nekem. Én és az Atya egyek vagyunk! Mondom ma ismét, hogy egyúttal azt is megmondjam az embereknek, mennyire visszásan fogták fel ezen szavaimat. Az én tanítványaim, kiket Atyám egykor nekem adott, megértették e szavak szellemét; de az emberek, kik engem nem ismernek, nem értették meg; ők csak a betűknél maradtak, sőt még ezeket is félremagyarázták; és ez nagyon fájt nekem! Az én menyeyei Atyám látta ezt és megengedte, hogy megint szóljak az emberekhez és felvilágosítsam őket tévedésükről, amely oly sok bajt és vizsályt hozott a világra. Az én Atyám így szólt hozzám: „Eredj magad le fiam, mert az emberek nem hinnék el tanítványaidnak, amit ők mondtak e kinyilatkoztatás felől; magyarázd meg nekik te magad, hogy ne legyen az a kifogásuk, mint ha az csak képletes kijelentés lenne”. Tanítványom, Simon, azt mondta, hogy most az igét fátyol nélkül, leplezetlenül szabad az embereknek kinyilvánítani; és igazat mondott, mert ezt nem a sajátjából, hanem az én igémből vette, aki viszont az én Atyámtól kaptam, akivel egy vagyok. Egykor már szintén mondtam, hogy én nem az én igéimet, hanem az én Atyám szavait beszélem; nem az én, hanem az én Atyám cselekedeteit cselekszem. Mondottam azt is, hogy „az Atya én általam cselekszik”. Ez csak tisztán volt mondva! Ha én maga az Atya lettem volna, nem mondhattam volna azt, hogy az Atya cselekszik általam, s nem mondhattam volna, hogy az én Atyám igéit beszélem; hanem azt kellett volna mondanom, hogy: mint Atya beszélek és cselekszem.*

*Azt mondtam: „Én és az Atya egyek vagyunk”, de nem mondtam, hogy egy személy vagyunk. Én nem vagyok egy személy az Atyával, hanem egy második személy, akit az Atya terem-*

---

<sup>16</sup> \* A médium arca átszellemül; beszédmodora és tartása teljesen megváltozik.

*tett, még mielőtt a világ lett volna. Én az örökkévalóság óta az Atyánál voltam, mielőtt még valami teremtetett volna; mert legelőbb teremtette Isten az Atya, a világosságot és a világosság után a világosság gyermekeit, ezek közt engem. Így voltam én, mielőtt a világok lettek volna, a kezdet kezdetétől fogva az én Atyám világosságában, és segitettem Neki teremteni. Hogy tudtam volna azonban Neki a teremtésben segíteni, ha nem lettem volna egy Vele? Az én testvéreimnek, a világosság gyermekeinek egy nagy száma az idők folyamán eltávolodott az Atyától, és ellensége lett az Atyának; én azonban sohasem hasonlottam meg az én Atyámmal; mindig egy maradtam Vele, és hűségesen segitettem Neki mindenben. Ha valaha meghasonlottam volna Atyámmal, nem mondhattam volna, hogy egy vagyok Vele! De erre nem volt eset. Én mindig engedelmes voltam Atyám iránt, és egy maradtam Vele, mint az ő engedelmes gyermeke.*

*És amikor az Atya engem leküldött, hogy a világot bukásából megváltsam, embereket adott tanítványaimul, akik barátaimmá lettek, mert velem és általam az Atyával egyek lettek ők is. Nem csináltam én ebből titkot, hanem barátaimnak és testvéreimnek neveztem őket, mert ők is Isten gyermekei, mivel pedig velem mindenben egyek lettek, szabad volt úgy neveznem őket. Barátaim ők, akikben kedvem telik, - még ma is, annál is inkább, mert szellemen velem össze vannak forrva. Ezért az, amit az én hű Simonom mond: igazság, mert ő az igazságot az én erőm által hirdeti, aki viszont az Atya ereje által mondom azt! Az én mennyei Atyám meg akarja gyógyítani a szegény embereket, s azért újból hozzájuk küld minket, hogy gyógyulást vigyünk nekik. Én és tanítványaim, - kiknek száma idővel jelentékenyen gyarapodott, - egy és ugyanazon munkát végezzük: Atyánknak, Istenünknek munkáját, amelyet Isten szentelt meg, hogy üdvére szolgáljon a jóakarató embereknek, és akadályára a rosszakaratóaknak, hogy ezen akadály által ők is jóakaratóakká legyenek! A világnak ma sok háza van, melyeket az emberek Isten házának neveznek. Mivel azonban az idők folyamán sok olyan istenháza épült, melynek sarokköve, békéje nincsen, a mi édes Atyánk - hogy a bajon segítsen - minden istenházához küld*

*most egy szegeletkövet. Ezek a szegeletkövek belőlem, a régi szegeletköből metszettek ki, aki az idők folyamán Istennél növekedtem.*

*És valamint rajtam sokan megütköztek és elestek, az új szegeletkövekben, - az én gyermekeimen - is sok ember fog megütközni, és éppen olyanok fognak elesni, kiknek azt erősíteni és védelmezni kellett volna! Nem öröm ez nekem, s azoknak sem fog örömet okozni, akik el fognak esni. De az ember ura akaratának; Isten szabadnak teremtette őt; - tehát felemelheti, vagy tönkre teheti önmagát. De ha az ember tönkre tette is magát, az Atya mégsem engedi őt teljesen elmerülni. Azt a parancsot adta nekem, hogy keressem őt fel ott, ahol elmerült, s segítsek rajta annyira, hogy újból meg tudjon állani a saját lábán; és ehhez a munkához angyal, szellem, és embersegítőket adott nekem. Sok ilyen munkatársra van nekem szükségem, mert az emberek közül oly sok bukik el és teszi magát tönkre! Azért is nem könnyű munka az én munkatársaimnak a tönkrement embereket újból saját lábukra állítani. Sokat kell nekik emellett szenvedniük, és követniük kell engem a kereszt hordozásában! De az én Atyám meg fogja jutalmazni nehéz munkájukat, és ők részesei lesznek az én örömömnek. Az én örömöm: üdvösség és egység mennyei Atyámmal; az ő örömük tehát: üdvösség és egység lesz velem! Az én munkatársaim, akik engem ismernek, szintén hűségesen fogják munkájukat teljesíteni; menteni fognak mindenütt ott, ahol valaki engedi magát megmentetni, mert hozzám ragaszkodnak ők, és e ragaszkodás által erőt merítenek belőlem, aki az Atyához való ragaszkodásom által erőt merítek az Atyából. Ekéánt ők is ugyanabban az erőben vannak, mint én; azt teljesíthetik is, amit én, de fogják is teljesíteni mindazok, akik szegeletkövekké tétettek! Ezt a biztosítást az én Atyám adta nekem, aki mindnyájukat még sokkal jobban ismeri, mint én, mivelhogy az Ő gyermekei. Azért hát az én új munkatársaimnak is az én régi parancsomat és régi vigasztalásomat adom: Szeressétek egymást; legyetek egymás iránt békességesek és örvendjete a szomorúságnak is; mert a mi jó Atyánk, ki a mennyben van, atyailag fog minket megjutalmazni! Atyám, Istenem! Aki az embereknek is Atyja, az embereknek is Istene vagy, kérlek Téged, főleg az emberekért: Vedd le a hályogot szemükről; távolítsd el a gonoszágot az ő akaratukból, és vedd le a*

*vastag kérget lelkiismeretükről, hogy ismerjenek meg Téged, hogy milyen vagy Te, és ismerjék meg önmagukat, hogy milyenek ők! Tanítványaim számára pedig, akiket most újólá adtál nekem, azt kérem Tőled különösen édes jó Atyám: tartsd meg őket a hozzám való ragaszkodásukban, hogy bírják az én békességemet, és hogy az én erőm által elvégezhessek azt, amit Te akarsz, és ekként részesei legyenek az én üdvösségemnek Nálad, óh Atyám! Amen*

Még egy ígét mondtál Te, jó Mesterem, melyet az emberek még mai napig sem értettek meg: „Az én Atyám mindeneket nekem adott”. Ezt is meg akarod világosítani nekik? Vagy tetszik Neked a te világosságodat az én kezem által küldeni? Lásd meg hát, jó Mesterem a te szolgádat, aki Neked oly örömmel szolgál! Az Úr így szól: „Vedd Simon az én igazságomat és vele azt az erőt, amely az igazságot élteni, és az igazság szellemét kijelenti!”

**Minden, ami nincsen Istenben, ellentétes Vele; a törvény alatt áll és a törvény által kormányoztatik. Ami Istenben van, annak nincs szüksége törvényre, mert az Istenben él, aki Minden;** az a szeretetben él, ami mindent teremtett, mindent fenntart és tökéletességre vezet; és az értelemben él, amely a szeretetet bölcsen vezet, s belőle igazságosság fakad.

Ami Istenben él, az bölcs, igaz, jó és felette áll a törvénynek, mert a törvény bölcsességből, szeretetből és igazságosságból származott. Ez a három a törvény gyökere, és ez a gyökér Jézusban benne van! Az ő kezében van a törvény, és a törvény által mindaz, ami a törvény alatt áll: a lények és a lények számára adott eszközök. Senki, aki Istennel megkülönbözött és Istentől lebukott, nem lehet bölcsé, igazzá és jóvá a törvény és eszközei nélkül. Azért mondta az Úr egy más helyen: „Aki énhozzám jön, azt semmiképpen el nem taszítom”; aki meg akar térni és törvényessé akar lenni, azt felveszem a törvénybe és megadom neki az eszközöket arra, hogy tökéletessé lehessen. Hol van olyan ember a földön, aki azt mondhatná, hogy ő tudja, mi szükséges a tökéletessé levéshez? Olyan ember nincs és nem is lesz! Én azonban kijelentem röviden az embereknek, hogy mi szükséges hozzá: **Mindaz szükséges, amit az Atya Jézusnak a kezébe adott; mert ha csak egy is hiányzik azokból, a szellem nem lehet**

**tökéletes.** Ezért mondtam már előbb, hogy Isten nagy Úrrá tette őt; s mondtam azt is, hogy ennek okának kellett lenni, mert Isten a legigazságosabb Atya. Ezt az okot kikutatnom nincs nekem elég erőm, bárha erős vagyok is. És miért nincs erőm hozzá? Mert Jézus idősebb mint én, és ő már Istennél volt, mielőtt én teremtettem volna. Amikor én teremtettem, ő már Úr volt, a megteremtésem előttiekre pedig én nem tudok visszagondolni, éppen úgy, mint ahogy az ember sem tud visszaemlékezni a születése előtti dolgokra. Minthogy tehát Ő már Úr volt, mielőtt én teremtettem, én nem tudhatom elképzelni az Ő uraságát. Ezért nem is foglalkozom vele, mert az úgyis meddő kísérlet volna. Én csak hiszek az én Teremtőm igazságosságában; elismerem azt, a mi az ő igazságából származott, és meghajlok alázattal az ő akarata előtt!

**A törvénynek kezdete volt, és vége is kell hogy legyen akkor, amikor mindaz, ami a törvény alatt él és a törvény által tökéletessé kell hogy legyen, tökéletessé lett.** Akkor majd Jézus uralma is megszűnik, mert akkor mindenenk egyenlők és gyermekek lesznek Istenben. Nem lesz tehát törvényre és uraságra szükségük, hanem Istennek erejére. Istennek ereje által egyek lesznek Istennel, de azért mégis különálló egyéniségek maradnak. Akkor kedves emberek, Jézus a ti testvéretek lesz! Addig Uratok, és ha hűek és ragaszkodók lesztek Hozzá, barátotok marad, mint ahogy nekünk barátunkká lett, akik Neki szeretetben, hűen szolgálunk, és hordozói vagyunk - nem mint Ő a törvénynek, hanem a törvény eszközeinek, melyek hordozását Ő bízta reánk. Isten, az Atya, neki mindent a kezébe adott; a hű Fiú azonban nekünk csak valamit adott a kezünkbe, ami minket a gyengébbek előtt uraknak tüntet föl. Mi is tovább adhatjuk másoknak annak egy részét, amit mi kaptunk, akik azután megint ezáltal dicsőítettek meg. Mert nem hogy úr lenne az, akinek menyeyei adomány van a kezében; sőt inkább szolga az mindenképpen, de meg is dicsőítetik azon adomány által, amely neki adatott. Így fogjátok fel az Úr dicsőségét, akinek az Atya mindent a kezébe adott, és ha képesek vagytok behatolni ebbe a gondolatba, néma alázatosságban olvadtok fel Teremtőtök nagy kegyelme előtt! **Mert tudjátok meg, hogy a törvény a mi Teremtőnk kegyelme, aki pedig azt**

**hordozza, annak kezében a Teremtőtől származó kegyelem van mindazok számára, akiknek erre a kegyelemre szükségük van!**

Krisztus valóban kegyelmet hozott a világnak! Azért mondta: „a mennyország elközeledett hozzátok, és elszenvedi az erőszakot”. Akik tehát „erőszakot” használnak, magukhoz fogják azt vonzani; a kegyelem eszközeit fogják magukhoz húzni, és közvetítők lesznek menny és föld között. Az erőszak, amely erre képes, a hit; mert a hitnek a kegyelem nem állhat ellen! Ahol a hit erőszakot használ a kegyelem ellen, meg kell, hogy kapja a kegyelmet, s az az ember, kinek ilyen hite van, kegyelemmel teljes emberré lesz. Mivel pedig a kegyelmek eszközök, eszközzé (médium, közvetítő) lesz! Valamint a világoknak megvan a maguk pályája, s a föld a nap körül ellipszis alakjában kering, ami által az évszakok keletkeznek, épp úgy kering a világ is a törvény körül az ellipszis alakjában, ami által viszont kegyelmi időszakok keletkeznek, - természetesen hosszabb időközökben, mert ez a pályakör tágasabb, Isten évei pedig hosszabbak, mint az emberi évek. **Ezen Isten kegyelmi törvénye körüli keringés rendjén, a világ egyszer közelebb, máskor távolabb kerül a kegyelemhez, s ti tudjátok, hogy már többször volt a földön tavasza a kegyelemnek.** Nem kell tehát csodálkoznotok azon, hogy ti most ismét egy ilyen kegyelmi tavasz korszakában éltek. Tavasszal pedig vetnek az emberek, hogy vetés nőjön a mezőn, s a nyár megérlelje azt; hogy aratás idején bő termést takaríthassatok be, és ne kelljen szűkséget látnotok, ha majd jön a tél, a hóval, amikor semmi sem terem és a varjak kárologva jönnek, kéregetvén azoktól, akiknek van valamijük, ti pedig megmenthessétek a szegény állatokat az éhhaláltól!

**Urunknak kedves tanítványai! Ne szűnjetek meg hinni, életeteknek egyetlen órájában sem, hogy hordozói lehessetek és maradhattok annak a kegyelemnek, amely a mostani kedves időben a mennyből hull alá a hívők számára!**

## HARMADIK FEJEZET(\*\*)

### A csodák

MIVEL ISTEN, az Atya, gyermekének, Jézusnak mindent a kezébe adott, s ezáltal Őt minden eszköz urává tette, könnyű Neki ezeknek az eszközöknek felhasználásával olyan tetteket végezni, melyeket az emberek csodának neveznek, azért, mert nem ismerik azt a törvényt és azokat az eszközöket, amely szerint, és amelyek által e jelenségek megnyilvánulnak. Az ember mindent csodának nevez, amit létrehozni ő nem képes. Létrehozni pedig csak azt képes, amihez a szükséges eszközöket és értelmi képességet megkapta. Az eszközök felett azonban nem az ember, hanem az Isten és emberek közt levő nagy Közvetítő rendelkezik, kinek Isten mindent a kezébe adott.

**A földön minden időben voltak emberek, akik olyan rendkívüli dolgokat műveltek, aminőket a többi emberek nem tudtak véghezvinni.** És vajon miért tudtak ezek rendkívüli dolgokat művelni? Azért, mert ahhoz szükséges adományt, tulajdonságokat kaptak; mert rájuk is, mint reánk apostolokra hatalom ruháztatott át, hogy az emberi nem megnemesítése érdekében bizonyos meghatározott dolgokat véghez vihessenek. **A csoda egy, az ember előtt ismeretlen természettörvénynek hatása; ezen törvény értelmes mozgatójának megnyilvánulása és működése, amely fölött az embernek egyáltalában nincsen rendelkező hatalma.** Kétféle erő (erőszellem) van, melyek két különféle, fizikai és erkölcsi hatást hoznak létre. A fizikai hatások számtalanok; ezeket mind a mai napig megfigyelték és följegyezték már az emberiség történetében. Most pedig a spiritista érában naponként újabbakat fognak az emberek megfigyelni és följegyezni, melyeknek mind eszközül kell szolgálniuk a konok emberek figyelmeztetésére, hogy az ő tudásuk és tehetségükön felül is létezik még egy magasabb tudás és tehetség. Az erkölcsi csodák ellenben csak az olyan embereken nyilvánulnak meg, akik már eredeti hitüknek birtokában vannak, és megvan a jóakarát bennük erkölcsi természetük megnemesítésére.

**És vajon mik ezek az erkölcsi csodák? A rendíthetetlen hit; a szilárd - Istenben való - bizalom; a tiszta önmegismerés; buzgó imádság; valódi lelki béke; keresztényi felebaráti szeretet, s több efféle. Ezek a közönséges csodák, az ellenség iránti szeretet**

**pedig a csodák csodája, mint leghatalmasabb megnyilvánulása az ember erkölcsi természetének!** Kedves emberek! Íme most csodákról lebbentettem föl előttetek a fátyolt, amelyeket ti nem tartottatok annak; próbáljátok meg hát őket előidézni! Erre azonban csak úgy vagytok képesek, ha a hozzávaló eszközök megadatnak nektek, Azáltal, akinek mindenek, tehát ezek az eszközök is kezében vannak, és aki csak annak adja meg azokat, aki komolyan törekszik utánuk. Kedves emberek! Szerszám nélkül, eszköz nélkül semmit sem tudtok létrehozni, s ha a szerszám jó, a munka is jó, ha ugyan értitek a szerszámnak helyes kezelését. A kezelést azonban nem lehet egy nap alatt megtanulni. Szorgalmas gyakorlásra van szükség ahhoz, hogy valaki mesterré, a csodatevés mesterévé lehessen! Már mondtam nektek, hogy hit nélkül nincs kegyelem. Mindenekelőtt tehát hinnetek kell a kegyelemben és hinnetek kell azt, hogy maguk az eszközök is kegyelmek. **A hit által kell tehát azon eszközeiteket megszereznetek, melyek által aztán csodákat művelhettek. Előbb az erkölcsi csodákat önmagatokon, hogy erővel teljes emberekké válván, megmutassátok, hogy érdemesek vagytok a mások erősítésére szolgáló eszközök elnyerésére is.** Minél több ilyen eszközt lehet azután rátok bízni, annál több csodát művelhettek, s annál nagyobbakká lesztek azok előtt, kiknek ilyenekhez való eszközeik nincsenek. De mindig kicsinyek maradtok az előtt, kinek minden a kezébe adatott, s kinek minden eszköze megvan ahhoz, hogy úgy az erkölcsi, mint a fizikai hatásokat létrehozassa.

Az emberek is különböző eszközöket adnak gyermekeik kezébe, hogy azokkal valamit elvégezzenek. A kicsinyek kezébe játékszert adnak, hogy mulassanak vele és élesítsék értelmüket; a nagyobbaknak komolyabb dolgokat adnak, hogy ezekkel próbálják ki magukat az életre. Amikor azonban a gyermekek felnőttek, s már saját lábukra állottak, ők maguk keresik ki eszközeiket ott, ahol éppen találják, hogy azok felhasználásával minél nagyobbat művelhessenek. Így tesz Isten is az ő közvetítője, Jézus által. A kicsinyeknek, a hitnélkülieknek játékszert ad a kezükbe, hogy örüljenek azok pattogásainak és amellet hitüket is erősítsék. A nagyobbaknak, kik az elemi hit gyermekcipőiből már kinőttek, s ezt a kört már igen szüknek találják, más eszközöket ad a kezébe, hogy azzal az ember szá-

mára hasznosat és maradandót, olyat alkossanak, amit akkor is használhat, amikor testét levetette. A felnőtt embereknek, akik ezen eszközök hatását már önmagukon kitapasztalták, megengedi, hogy ott vegyék eszközeiket, ahol azokat éppen megtalálják, mert tudja, hogy ők minden legkisebb, legjelentéktelenebb dologban is megtalálják erkölcsi tökéletesedésük eszközeit. **Az ilyen emberek számára már a világ az eszközök tárházává válik, mert az ő megismerésük olyan nagy, hogy számukra semmi sem jelentéktelen; ők abból is tudnak tanulni, amiből már senki sem hiszi, hogy tanulni lehetne,** s abból is hasznot tudnak húzni, amit a világ már a szemédtombra lőkött. Ezek aztán valódi csodaemberek; önmaguktól való eszközök és egyúttal közvetítők a törvényes és ellenszegülő szellemek között, kiválasztatván arra, hogy az ellenszegülőknél - ha ugyan kívánják - előhaladásuk érdekében annyi és olyan eszközökkel szolgáljanak, amennyire azoknak szükségük van addig, míg annyira haladhatnak, hogy a további haladásukhoz szükséges eszközeiket már önmaguk szerezhetik meg maguknak.

Az ellenszegülés szelleme ugyanis nem kapja eszközeit sem az első, sem a második, hanem csak a harmadik kézből, mert a két előbbi kéznek nagy ellensége. Az első kéz a törvény angyala, aki az összes eszközök felett rendelkezik, a második kéz mi vagyunk, kiválasztott szellemek, kik arra vagyunk hivatva, hogy a szükséges eszközöket a kiválasztott embereknek elvigyük; a kiválasztott emberek pedig az a harmadik kéz, amelytől az ellenszegülőknél eszközeiket kapniuk kell, hogy megtalálják előmenetelüket. Ha az ellenszegülés szellemei nem fogadják el az eszközöket a kiválasztott emberektől, akkor eszközök nélkül maradnak, s meg kell előbb törniük makacosságukat, s meg kell előbb aláznunk magukat a kiválasztottak előtt! **Azért mondtam nektek, kedves tanítványok és közvetítők, hogy senki olyannak, aki nem jön, és nem kér, ne adjatok semmit, mert aki kérni nem tud, az kevély; a kevély azonban elégedjék meg az ő kevélységével, mert nem érdemli meg a segítő eszközöket!** A kevély emberek azért gúnyolják ki a mindenkori csodákat, mert ők maguk nem tudják azokat létrehozni, a kiválasztott közvetítők előtt pedig nem akarnak meghajolni, hogy megtanulják, miként lehet azokat a csodákat kiérdemelni. Tagadásuk és gúnyolódásuk

azonban nem szüntetik meg a csodák jelenségeit, mert Isten igazakra és igaztalanokra egyaránt engedi sütni az ő napját, és csak az igaztalanok kára, ha nem akarván Isten napjánál melegedni, makacsságukban fogvacogva tovább fáznak! Istennek úgy is jó, ha sokáig fáznak, mert Isten hosszútűrő, s tudja, hogy az ő hosszútűrésének egyszer csak mégis bizonyosan áldozatul esnek!

Kedves emberek, a törvénynek sok minden alá van rendelve; **megszámlálhatatlanok azok az eszközök, melyeket a törvény tartalmaz, és megszámlálhatatlanok azon szellemcsoportok is, melyek amaz eszközök éltető lelkei, melyek az emberek által csodának tekintett hatásokat létrehozzák. Mindennek megvan a maga lelke; semmi sem lélektelen, és a lélek az, amely működik és a természeti jelenségeket - úgy a fizikaiakat, mint az erkölcsieket - létrehozza.** Ezeknek a lelkeknek az Úr a parancsolója, s nem kell, hogy az eszközöket Ő maga vegye kezébe, hogy azokkal dolgozzék, hanem azt mondja az illető léleknek: te lélek, menj és cselekedjél! A lélek pedig elvégzi az Úr által kívánt csodát. A működő lélek csak azt a hatást állíthatja elő, amely az ő lényének megfelel. A lég szellemei pl. nem tudnak esőt, a víz szellemei levegőt csinálni. Ha valamely hatásra van szükség, akkor ennek a hatásnak megfelelő szellemcsoport rendeltetik munkára; ha pedig a hatásnak másfélének kell lenni, a törvény Ura másféle szellemet rendel ki munkára. És ez csodálatos az embernek szemében! **Az olyan nagy Úr pedig, kinek sok szolgálja van, ezek közül egyet vagy százat bocsáthat az ő barátjához, ha ennek szüksége van az ő munkájukra azért, hogy valami hasznos dolgot művelhessen;** mert akinek az Úr eszközt ad a kezébe, annak odaadja az eszköz lelkét is, s a lélek az, amely annak a közvetítőnek a felhívására működik, kinek őt az Úr rendelkezésére bocsátotta. Ha a kevélyek ezt hinni tudnák! Minden erejüket megfeszítenék, hogy maguk számára ilyen eszközöket kicsikarjanak, és ezek segítségével mindenféle hatásokat létrehozhasanak az emberek gyönyörködtetésére és saját maguk gazdagítására. Isten azonban megőrzi őket ezen kísérlet bűnétől, midőn meghagyja kevélységüket, hogy meg se kísérelhessék a dolgot, és ekként ne szaporítsák bűneiket! Azok a közvetítők, kiknek Isten eszközöket ad az ő Elsődje, Jézus által, azokat nem a saját, hanem Istennek tiszteletére fogják

használni, éppen úgy, mint az ő Mesterük Jézus. Nem fognak tehát mint csodatevők kérkedni, hanem Istent fogják dicsőíteni minden csodáért, melyet Ő általuk véghez visz. Ők ugyanis hitüknél fogva azt tapasztalták, hogy az ember önmagától semmit sem tehet, ha Isten eszközeit nem ad neki ahhoz, hogy ezt vagy azt megtehesse; tudják, hogy az embernek semminemű sajátlagos tehetsége nincs, hanem mindent Istentől kap, akitől az életét is nyerte.

**A bukott szellemnek már a második élete van, mert az elsőt eldobta magától azért, hogy Istennel szakított; egy második életet kapott tehát Isten kegyelméből. Az első életet Isten szeretetéből kapta, de a második Isten kegyelméből folyt, a kegyelem közvetítője Jézus által, Kinek Isten átadta azt mindazok számára, akik halottak és elpusztultak voltak, mert Istennel való szakításukkor az örök élet gyökerétől estek el. Ezeket Krisztus ébresztette fel új, időleges életre, s ezen felébresztés által van része Neki is az ő létezésükben, felruhásván őket időleges eszközökkel, hogy azokkal Isten szeretetében az örök életet ismét szerezzék meg maguknak. Ezért egykor az örök életet is Neki fogják köszönhetni. Krisztus nem is állotta ezt az igazságot az emberek előtt nyíltan hirdetni, mondván: „Én vagyok az élet, s aki hiszen én bennem, örökké él!” Igen, Ő az élete mindazoknak, akik életüket egykor eldobták; Isten szeretetét megvetették, teremtésüket megtagadták. **Ő az élet, mert Nélküle senki sem lehet emberré az elhaltak közül, és Nélküle senki sem szerezheti meg az örök életet! Még sokkal többet is lehetne elmondani nektek, ha fel tudnátok fogni! De még nem bírnátok elhordozni, habár olyan nagy tudósoknak képzelitek is magatokat.** Amit pedig az ember nem tud felfogni, azt félre kell tenni számára, amíg képes lesz azt megérteni. Ez a kinyilatkoztatásom is sok-sok földi embernek nehéz lesz, akik nem fogják azt tudni elviselni, és el fogják dobni. Vannak azonban olyanok is, akik elég erősek az elviselésére; mert ha nem lennének, bizony nem is nyilváníthatnák ki!**

**„Én vagyok az igazság és az élet!” - monda az Úr. Hogy fogták föl az emberek ezt az ígét, és hogy fogják most felfogni, miután én egy villámsugárral megvilágítottam azt?! Ez a villámsugár némelyeket, akik az igazságot nem viselhetik el, meg fogja**

vakítani; másokat, akik nem akarnak a fényben élni, meg fogja ölni. Akik azonban tisztaszívűek és jóakaratók, azokban gyújtani fog, és a bennük levő lángot táplálni fogja, hogy fényesebben égjen, s tágasabb látkört világítson meg nekik; mert elvégre ebben az egy kijelentésben: „Az én Atyám mindeneket nekem adott!” - minden benne van. **Egy egész emberéleten át beszélhetnék nektek erről, de nem mondok többet, mint ami nekem megparancsoltatott. Jelen-téktelen, egyszerű, de igaz és világos kijelentés ez az olyan embernek, akinek megismerése van; de talány és fantázia annak, kinek szellemi szemein hályog van! De egyszer ennek a kijelentésnek mégis tovább kell terjednie, ha súrlódást okoz is, és a súrlódás gyújt is, mert valóban kell is gyújtania, tüzet fognia, hogy a burját felégesse! És én ebben becsületesen segédkezni akarok, amennyire ezt nekem az én Istenem és Atyám megengedi!**

**A természetben semmiféle hatás sem jön létre szükség és cél nélkül. Isten ugyanis nem kísérletezik; Neki nem kell semmit sem próbálgatnia, Ő mindent úgy teremtett meg, hogy egyik dolog a másikba kapcsolódik. Isten egyetlen természeti tüneményt se hozat létre pusztán az emberek gyönyörködtetésére; Előtte minden tünemény előre ki van számítva és mindeniknek egy bölcs célt kell betöltenie. Az emberek előtt minden természeti tünemény „csoda”, ha nem is nevezik valamennyit annak, hanem csak azokat, melyek rendkívüli módon nyilvánulnak. Az emberek kiszámítják a csillagok pályáját, s tudják, hogy az törvényes és pontos; a földön nyilvánuló időszaki csodákat azonban, melyek sokkal közelebb vannak hozzánk, teljesen számításon kívül hagyják. Nem tudják megmondani, hogy mikor térnek ezek vissza, és az emberiség állapota mikor kívánják meg azoknak összetalálkozását, s éppen azért meglepődnek és megijednek tőle. Hát vajon a Krisztus csodái a törvényen kívül történtek-e, s nem voltak-e előre kiszámítva, mint a Megváltó megjelenése egyáltalában, hogy egy meghatározott célt szolgáljanak úgy, amint a nap szolgál az ő bolygóinak? Miként jöhet létre, azonban valamely hatás, ha nincs előkészítve? **Semmi sem történik nagy hirtelenséggel; mindennek elő kell készítve lenni. Nem készül-e előre az eső, a villám, a vihar? Mindennek gyűlnie és előkészülni kell, hogy azután alkalmas pillanatban létrejöhessen a hatás.****

Amit az emberek el nem végezhetnek, azt más lényeknek kell elvégezniük, akikben az erre megkívántató értelmiség és erő megvan. **Az anyag ugyanis magától nem mozdul, s nem helyezkedik el az alkalmas helyzetek és körülmények közé; oda kell vitetnie olyan lények által, akik ahhoz értenek, azaz akiknek alkatrészét (elemét) képezi. Szomorú teremtés lenne az olyan, amely nem tudna életet nyilvánítani!** Már pedig az anyag csak akkor tud életjelt adni magáról, ha meg van elevenítve, s ebből következik, hogy minden anyagban, legyen az folyékony vagy tömör, értelmes léleknek kell élnie, amely azt igazgatja és általa tüneményeket hoz létre.<sup>17\*</sup> Egyetlen hatás sem jöhet létre, ha annak indító oka nem egy meghatározott törvény szerint, s nem olyan pontossággal mozog, melyet nem szükséges közelebbről megmagyaráznom, mert hiszen az emberek természet- és vegytana kicsinyben megmutatja, hogy mint van az a mindenségben, nagyban. Vagy azt hiszitek ti emberek, hogy csak ti művelitek a tudományt és művészetet, s a másvilágon az nem létezik? **Bizony mondom nektek, hogy a ti művészetetek és tudományotok hiú kontárkodás ama lelkek tudománya és művészetéhez képest, melyek a természetben működnek, és egy meghatározott hasznos célra, törvény szerint idézik elő a meghatározott jelenségeket!** Ti emberek részei vagytok ennek a nagy lélekcsoportnak; abból vagytok ti is a földre telepítve, a földön pedig csak azt a művészetet és tudományt művelitek, amely azon szférákból, melyekből leszállottatok, emléketekben megmaradt. Hogy milyen kevés maradt meg emlékezetekben belőle, mutatja az, hogy még azt sem tudjátok, hogy csakugyan ott, azokban a szférákban voltatok, de még kevésbé tudjátok azt, hogy már ott mit alkottatok! Miként mondhatjátok tehát műveitekre mutatva azt, hogy ti tudtok valamit is teremteni? **És miként akarjátok tökéletlen tudásotokkal a Mindenség tudományát és a természet mozgatóinak működését megbírálni?! Várjatok csak, amíg hazajöttök régi szféráitokba, melyekből leszállottatok. Akkor fogtok csak elbámulni kontárságotokon, és azon, amit a föl-**

---

<sup>17</sup> \* Lásd: Vay Adelmá: „Visionen im Wasserglase” című művét a 70. oldalon.

**dön alkotásnak, - és tudatlanságotokon, amit a földön tudománynak neveztetek!**

Valamint a földön évszakok vannak, melyekben ugyanazon természeti jelenségek rendszeresen ismétlődnek, éppen úgy vannak e világnak is kegyelmi időszakai, melyekkel bizonyos jelenségek egy meghatározott hasznos célra ismét felmerülnek. Amikor pl. csillaghullás van, a gyermekek ugrálnak és tapsolnak örömben afölött, hogy a kedves angyalok odafönn minő szép tűzijátékot csinálnak. De a komoly férfi, a csillagász, a természetvizsgáló a tüneményt távolról sem tekinti játéknak, hanem komoly tudomást vesz, s észleleteket és vizsgálatokat csinál róla. **Az emberek között különböző formában és alakban már is merülnek föl jelenségek, s ezekkel szemben is megesik az említett dolog, csakhogy fordított módon; a tudós gyermekek nevetnek fölöttük, mint ügyesen rendezett hókuszpókuszon, a tudatlanok pedig megfigyelik őket, és vizsgálgatva boncolgatják őket, vajon valójában mi hasznot lehetne belőlük húzni? Hihetetlen, hogy ez így is lehet, és hogy a szerepek ilyen feltűnően kicserélődhessenek!**

A papok viszont, ha hallják, hogy az új tanítványok közül valamelyik Istenről, halhatatlanságról és a léleknek halál utáni állapotairól beszél, azt mondják: **Ebből az ördög beszél! Fájdalom a szegény helytartók már fel sem ismerik Istenüket akkor, amidőn a népből való laikusok meghajolnak ezen csoda előtt, köszönettel eltelve Istennek ama sok kegyelméért, melyet oly félreismerhetetlen módon gyakorol velük! Istenem! Mennyire ki van minden cserélve a te világodon! Bizony, bizony! Ez a világ csakugyan egy felfordult világ. A dolgok lényegének felismerése nem mindenkinek van megadva; az emberek különlegességekben mozognak, és ami szakmájukon kívül esik, az nekik vagy rendkívüliség, vagy az ördög káprázata! De én mégis azt mondom nektek, kedveseim, hogy Istennek nagy világában nincsen sem káprázat, sem csoda, mert Isten nem játszik komédiát, és csodákat sem tesz azért, hogy valakit elkápráztasson, mert a mindenség minden jelensége számára szilárd, pozitív törvényt alkotott!**

**A föld most olyan stádiumba lépett, amikor ténybeli tényezőkkel kell számolni, és azért van szüksége ténybeli jelensé-**

**gekre is.** Abban az időben, amikor az embereknek még hite volt, nem volt szükség a ténylegességre; most azonban, a mikor a hit eltűnt, a szellemvilág ténylegesen meg kell, hogy ismertesse magát az emberekkel és erőteljesen kell a koponyájukon kopogtatnia, míg kicsikarja belőle ezt a beismerést: **„Igen, ez valami!” De alig hogy ez sikerült, hogy az emberek a pozitív tények valódiságát kénytelenek voltak beismerni, - a jelenség eltűntével megdörzsölik homlokukat és bosszankodnak azon, hogy olyan rést engedtek ütni tudományukon, s elismertek olyasvalamit, ami nem áll helyt mennyiségtani, fizikai és vegytani kutatásaiknak. Nehogy tehát magukat és tudományukat kompromittálják, hamarjában feltalálnak az emberben egy újfajta tulajdonságot, a hallucinációt, és ezt teszik meg a csodák okozójának.** Ők ugyanis a csodák által nem engedik magukat meggyőzetni, hanem meggyőződésüket csakis tagadó értelemben akarják megalkotni. Ámde erősebb bizonyítékok is fognak következni, amikor a pokol gárdája kivonul, s azok ugyancsak meg fogják szégyeníteni észjárásukat!

Az emberek nem urai a világnak, ámha annak képzelik is magukat; ők nem rendelkezhetnek fölötte, hogy mi jelentessék ki a földön, hanem akarva, nem akarva, alkalmazkodniuk kell ahhoz, amit a világ Teremtője küld nekik! És ha egy darabig állítanak is fel tantételeket maguknak, amikor Isten azt látja, hogy ezek semmit sem érnek az ő előhaladásuk szempontjából, más tantételt küld nekik, tényleges, pozitív csodák alakjában. **Vannak a földön olyan emberek, akiknek makacssága a pokolbeli sátánnak is becsületére válnék; akik ha már nem tagadhatnak, inkább kiszúratják a szemüket, csak-hogy letagadhassák a fényes napvilágot - amit pedig mindenki érez - és ekként fenntarthassák rendszerüket!** Az ember alkotása azonban nem állhat meg, s mégis el kell, hogy bukjék az Isten műveivel való küzdelemben. Végre mégis helyet kell adnia az annyira lebecsült isteni műnek, hogy az emberek az isteni eszköz által egy újabb lépést tehessenek tökéletesedésük felé! Bizonyos szellemek latens (tetszhalott vagy megkötött) állapotban fekszenek anyagjaikban, várva a felébresztő lökésre, amely nélkül számukra semminemű megnyilvánulás sem lehetséges. Az ilyen anyagról mondják azt, hogy holt anyag. De a Mindenségben semmi sem teljesen halott. Az

ilyen szellemek csak öntudatlanul szenderegnek, és örökre szenderegnek, ha nem ébresztetnének fel, és nem szólíttatnának tevékenységre, ha nem tétetnék hozzájuk valami, ami őket izgassa és fölébressze, s nekik bizonyos meghatározott mennyiségű erőt kölcsönözzön, hogy tevékenységbe lépjenek, és lényegüket kinyilatkoztassák.<sup>18\*</sup>

Azok, kiknek a szellemekkel való közlekedésben tapasztalataik vannak, tapasztalhatták, hogy bizonyos szellemek, épp úgy az értelmesek, mint az értelmetlenek, jól vezetett körökben csak akkor nyilvánulhatnak meg, ha a vezető szellemek nekik erre lehetőséget nyújtanak, ha halálos álmukból felébresztetnek, és a meghatározott, erre képesített eszközzel, médiummal összeköttetésbe hozatnak. Ezek az egyének megtanulhatták a szellemekkel való közlekedésből azt is, hogy az ellentétes szellemek megnyilatkozásaik közben nem hagyatnak teljesen szabadon, hanem a saját anyagjukkal mindig bizonyos összeköttetésben kell maradniuk, amely mintegy kölöncül szolgál nekik, ha ártalmas túlkapásokra akarnák magukat ragadtatni. Emberileg szólva, ezek a szellemek csakis mintegy zsinórral a nyakuk körül nyilatkozhatnak meg, amely zsinór nyomban összébb húzódik, amint túl akarnák lépni a nekik megengedett határokat, mikor pedig feladatukat az emberek tanítására és okulására már elvégezték, megint visszahelyeztetnek anyagjukba, hogy tovább aludják régi halálos álmukat. **Így van ez nemcsak az emberek által közvetített értelmes szellemi megnyilvánulásnál, hanem az elemeknek a természetben való szükségszerű megnyilatkozásainál is. Egy vilám sem keletkezhetik, ha tűzszellemek nem szabadíttatnak föl, és semmiféle vihar nem jöhet létre, ha viharszellemek nem oldatnak föl.** Ezért állnak minden éltetett anyagnak vezető szellemek az élén, akik az ilyen lelkek feloldását és megkötését azok minősége szerint eszközlik.<sup>19\*</sup>

Az emberek mégis azt hitték, hogy az Úrnak ama hozzám intézett kijelentése: **„Amit a földön megkötsz, az égben is meg lesz kötve; és amit a földön feloldasz, az égben is fel lesz oldva”** csak

<sup>18</sup> \*Lásd „Szellelem, Erő, Anyag” - Vay Adelmától, 12,14,17,20,21. fejezetek.

<sup>19</sup> \*Lásd: Vay Adelmától: „Visionen im Wasserglase” 70. oldal

az emberek bűneire vonatkozik. Pedig a Mester ezt nem így értette. A Mester hatalmat adott nekünk az anyagban levő szellemek fölött is arra nézve, hogy megköthessük és feloldozhassuk őket az ő parancsa szerint; a mi történetünk eleget tanúskodik erről. És vajon azokkal az új tanítványokkal, akik ami hitünk fokozatán állanak, másként áll a dolog? Az Úr nekik is adott ilyen hatalmat. Tapasztalhattátok spiritiszta köreitekben, hogy az ilyen új tanítvány is képes a szellemeket megkötni és feloldozni, hogy a meghatározott csodatüneteményeket előidézzék. **Erre azonban az új tanítvány is csak addig képes, amíg egy marad az ő Urával, azaz amíg nem akar mást, mint amit az ő Ura akar; mihelyt egyetlen egy olyan kívánsága támadna, amely nem lenne összhangban Urának akaratával, hatalma megtagadná a szolgálatot, mert abban a pillanatban kiesnék az Urával való egységből.** Azért nem tudlak eléggé figyelmeztetni titeket, kedves új tanítványok, hogy Uratok akaratától egy hajszálnyira se térjete el, mert különben kiestek a hatalomból, és nemcsak erőtök nem lenne a működésre, de sőt önfejűségetekért szigorú büntetést is kaphatnátok! Vegyetek példát azokról, akik saját akaratukkal működnek és idéznek elő olyan jelenségeket, melyeket aztán mikor elfajulnak, nem tudnak megszüntetni. Nagyon sokan jártak már ezzel rosszul! Mi ilyet sohasem tettünk; mi sohasem idéztünk elő olyasvalamit, amire nem a mi Urunk szelleme ösztönzött volna bennünket, s ilyen módon aztán csak törvényesen működhattunk és csak üdvös eredményeink lehettek.

**A mi utódaink azonban önfejűségükben eltértek nyomdokainktól, s éppen azért eljátszották hatalmukat; nem tudtak megkötni és feloldozni, csodáik tehát elmaradtak, s eredményeik megfogyatkoztak, ők ugyanis fegyverhez nyúltak.** Fegyverrel akartak eredményeket elérni - és a tények valóban mutatják is, hogy minő eredményeket értek el. Mert a fegyver hatalma nem a szellem hatalma; a kard nem hódítja meg a szellemet, csak az anyagot győzheti le, és csak külsőleg kényszerítheti az embert a beismerésre, ez azonban szellemének akaratával egyáltalán nem áll összhangban. Egykoron én is kardot ragadtam, s azzal akartam egymagam a kereszténységet Krisztus személyében megvédelmezni és - örök idők példájára - milyen szigorúan dorgált meg engem az Úr,

mondván: **Tedd vissza hüvelyébe kardodat, mert aki fegyverhez nyúl, fegyver által kell elvesznie!** Az utódok azonban nem vonták le a tanulságot ebből az intelemből. Ők a kereszténységet karddal és tűzzel, anyagi erőszakkal építették fel, ámde az ilyen építmény nem dacolhat az idők viharával! Amit nem a szellem éltet, az halott; csak a szellem tud egyedül élőt, tartósat, szilárdat alkotni. Ahol nem az igaz hit és önzetlen szeretet ösztönzi az embert, ott jó eredmény nem is jöhet létre. **És némely keresztény mégis azt hiszi, hogy neki van hite! Én azonban azt mondom nektek, hogy ez pusztá nagyravágás benne arra nézve, hogy a világ szemében kereszténynek láttassák;** és bizony az ilyen hitnek ugyancsak védekeznie kell majd akkor, ha az igazságosság kalapácsütése elkövetkezik a kereszténységre! Majd meglátjuk akkor, hogy vajon nem üres-e s meg tud-e állani a kalapácsütések alatt, mert az ilyen ember csak addig keresztény, amíg a világ által elismertetik, ha azonban az elismerés megszűnik, a vélt hit darabokra törik, és a szél irányában fordítja köpenyegét. **Mindezek a hitbeli zsarnokság következményei! Nálunk ez nem így volt! Mi senkit sem kényszerítettünk a hitre; mi hirdettük Isten ígését, tetteinkkel pedig bizonyítottuk, hogy hiszünk is benne! És Isten valóban megsegített minket; a mi Urunk szelleme mellettünk volt minden veszélyben, melyet átéltünk.** Mi lelkesedést tudtunk felébreszteni az emberekben hitünk iránt, mert a hit szelleme éltetett bennünket is, az erő pedig, mely bennünk működött, feloldozta kötelékeikből a szellemeket, és megnyitotta szívüket a mennyei balzsam elfogadhatására. Feloldoztuk az előítéleteket; feloldoztuk az emberekre oly súlyosan nehezedő formák átkát. Az emberek tehát felszabadultak, és elfogadhatták Isten adományait, Isten pedig adott is nekik annyit, amennyit elbírhattak, s ezzel ők is éppen úgy, mint mi, szoros összeköttetésbe jutottak a hittel és annak adományaival. És mi örvendeztünk minden újabb vívmánynak, melyet adományaink hatalmával elértünk. **Hol volna ma a kereszténység, ha utódaink is a mi szellemünkben működtek volna! Akkor nem lett volna szüksége rá a Mindenhatónak, hogy a materializmus szellemeit feloldozza, és a kereszténység megtámadására szabaddítsa fel őket!** Minthogy azonban minden bűn maga után vonja büntetését, a bűn pedig nagy volt, tehát a büntetés is nagy lesz! Mindaz,

amit karddal és erőszakkal, vagy bármi más igaztalan úton hódítottak meg, darabról-darabra újból veszendőbe megy, és az ellenség hatalmába kerül! Csak a magja fog megmaradni; az a piciny kis helyen elszórható javarésze a régi kereszténységnek, amely az új kereszténység vetőmagjául van kiszemelve. **Miért is kell ezen a földön mindent, mindig előlről kezdeni?! Hát itt már semmi sem képes őseredeti tisztaságában tovább fejlődni?! Fenyítéknek fenyítékre kell-e következni, hogy az embereket egyenként térítse észre?!** Bizony bizony, csak Isten türelme képes ezeket az állapotokat eltűrni; csak Isten türelme képes a befejezést kivárni! Szegény világ! Mennyire szétszaggatottnak látlak az ördög kezétől! De hát másként nem vagy képes megérteni Istenedet, ha csak az ördög szét nem szaggatott!

Ki tudná megérteni a te bölcsességedet Istenem! Íme, Te még az ördögnek is örömet akarsz szerezni azzal, hogy rábocsátod az emberekre, s megengeded, hogy az emberiség millióit megsemmisítse! Nagy áldozatok ezek, amelyeket hozol Istenem! A Te kedves Fiadat áldozatul adtad oda az embereknek, kedves embereidet pedig áldozatul dobod oda az ördögnek, hogy a velük való vegyülés által ő is megváltassák! Áldott legyen Atyám a Te szent neved, az ördög megváltásáért! Mindig jobban látom közeledni a nagy csodák idejét, és vele a csodák kiirtására irányuló ellenszegülések, összeesküvések és szövetekezések idejét! Bizony-bizony, ha így belenézek az időbe, mintha csak a miénket látnám! **Újból látom jönni az írástudókat, szórszálhasogató kérdéseikkel; látom őket felvonulni fenyegetéseikkel; látom cselvetéseiket, miként akarják megfogni az igazság megtestesült szellemét, akit a Mindenható azért adott az ő kiválasztottjainak, hogy igazságot szórjon a világba!** Látom újból a hazugságot vértezett óriásként feltámadni a szerény igazság ellen, és látom a földön uralkodó hatalmak felvonulását a védtelen igazság ellen, melynek azonban a védtelen nép éppen úgy fog ujjongani, mint egykor a Megváltónak ujjongott! Hihetetlen, hogy egy ilyen szerény jelenség előtt, amely teljesen védtelenül jelentkezik, azok is reszkethetnek, kiknek a hatalom kezükben van! Hát ez ellen a védtelen igazság ellen nem tudtok másként küzdeni, mint hamissággal, fortéllal és erőszakkal? **Miért félték az igazság új kinyilatkoztatásától?**

**Hiszen ha tantételeitek igazak, összhangban kell állaniuk ezzel a megnyilatkozással; ha pedig hamisak, miért akarjátok őket mégis megtartani saját károtokra? Hát értelmes lényhez méltó eljárás-e ez?**

**Óh, szálljatok magatokba, ti papi és világi hatalmasok és kérdezzétek meg önmagatoktól, hogy vajon mi jobb az emberiségnek: az Istentől jövő igazság-e, vagy az emberek tévelygése? Kérdezzétek meg magatoktól, hogy mi hozhatja meg hamarabb a békét: az engedelmesség vagy az ellenszegülés; a szeretet vagy a gyűlölet; az őszinteség vagy a hamisság; a hit, vagy a hitetlenség; a bizalom, vagy a bizalmatlanság? Óh, hagyjatok fel ellenszegüléseetekkel! Hallgassátok meg előbb az igazságot, hasonlítsátok össze azt modern alapelveitekkel, és ha azt következtethetitek belőle, hogy az nektek jó, törekedjete megvalósítani! Ne keressetek forradalmat, ne véljetek ördöngösséget látni benne! Az igazság szelleme, amely Istentől jön, a béke szelleme és nem a forradalomé; Istennek magasztos angyala ő, akinek semmi közössége nincs a sátánnal! **Hallgassátok meg kijelentéseit, és vizsgáljátok meg önmagatokat, mert ha így cselekedtek, megtaláljátok az igazat. Hiszen már örökkévalóságok múltak el azóta, mióta Isten ellen fellázadtatok; még tovább is akartok lázongani Ellene?** Nincs már elég bűnötök? Nem elég még mindig a rosszakarat által készített veszedelem, az értelmetlenség által elkövetett hiba? Vonuljatok már egyszer be nyugodtan, ki-ki a maga kamrácskájába és gondolkozzatok! Ne esküdjete össze, és ne kovácsoljatok össze olyan szövetkezéseket, amilyeneknek kovácsolását másoknak megtiltjátok! Nincsen kétféle törvény - egy a tanítványnak - másik a tanítónak; egyik az alattvalónak - másik a fejedelemnek. Mindenek számára csak egy törvény van, s amit ez a törvény megtilt, azt mindenkinek megtiltja, és amit megenged, azt mindenkinek megengedi.**

Sehol sincsen benn írott törvényeitekben az, hogy Isten az utolsó, hanem igenis benne van mindenütt, hogy Ő az első! Ha tehát emberi törvényeitek maguk is elismerik, hogy Isten az első, akkor nektek is Isten szavát kell legelőbb meghallgatnotok, és ha meghallgattátok, megvizsgálnotok, hogy vajon összhangban van-e azokkal a kijelentett isteni parancsolatokkal, melyeket mihez tartás végett ti

magatok ajánltok a népnek! **Vigyázzatok tehát, nehogy előbb el-  
lentmondjatok ennek a hangnak, mielőtt teljesen meg nem hall-  
gattátok! Ha pedig meghallgattátok, őrizkedjetez attól, hogy  
szellemét meghamisítsátok, vagy ellene támadjatok! Isten akara-  
tának senki sem támadhat büntetlenül ellene; a világtörténelem  
bizonyítja ezt nektek! Tanuljatok ebből a történelemből, ha már  
az igazság szellemének hozzátok intézett prédikációjából nem  
akartok tanulni! Az igazság szelleme nem fog a világtörténelemnek  
ellentmondani, mert az igazság műve bele van vésve az igazság szel-  
lemébe, és ha hinni akarjátok, hát ő maga csinálta a történelmet is!  
Mert az emberek nem csinálhatnak történelmet; ők csak felje-  
gyezhetik azt, amit Isten az ő igaz szellemei által végeztet!**

**Ti szegény gyenge emberek, papi és világi hatalmasok!  
Isten azért rendelt helyeitekre titeket, hogy az Ő akaratát igazsá-  
gosan betöltsétek! Soká kértétek Őt, mígnem hivatásaitokba lekül-  
dött benneteket, s most, hogy Isten kegyelméből vagytok amik vagy-  
tok: most meg akarjátok másoknak tiltani azt, hogy azok legyenek,  
amikké őket szintén Isten tette? Jaj nektek! Óh, jaj nektek, ha Isten  
akarata ellen buzgólkodtok! Minden ember Isten kegyelméből lett  
emberré, egy ember sem helyezte bele önmagát az emberi létbe. Isten  
kegyelmes intézkedésében, pedig minden ember számára egy rendeltetés  
is benne van, melynek hűségese betöltését az ember Istennek  
megfogadta. Isten azonban minden embernek szabad akaratot is adott  
arra nézve, hogy betöltse-e vagy nem rendeltetését. Boldog az, aki  
azt teszi, amit Istennek felfogadott, de jaj annak, aki fogadalmát  
megszegi, és rendeltetéséhez hűtlen lesz! Isten tudja, hogy ki a jó,  
ki a rossz; Isten tudja, hogy ki fogja betölteni rendeltetését és ki  
nem; de minden embernek ad kezébe annyi eszközt, hogy rendeltetését  
betölthesse, ha akarja. És bizony ideje lenne már, hogy  
végre mindenki igyekezzék megváltani önmagát, azon az úton  
járva, melyet a Megváltó jelölt ki számára: az alázatosság és Te-  
remtője iránti engedelmisség útján! A Megváltó kijelentette,  
hogy Ő az út; és senki sem üdvözüz, aki nem az ő útjain, az aláza-  
tosság és a Teremtő iránti engedelmisség útján jár, aki minden  
egyének rendeltetését adott, amelynek betöltését tőle megkívánja.  
Azok, akik örökkévalóságokon át a bűn útján jártak, jól látják, hogy**

hova jutottak, s mily mélyen állnak. Mennyire nem képesek egyetlenegy keresztényi erényt sem felmutatni! Már pedig keresztény erények nélkül nincs béke, nincs üdvösség, még kevésbé tökéletesség; hanem igenis van örök harc, örök önmarcangolás, örök békétlenség! Mire való tehát a gonosznak a végtelenig való művelése, ha meggyőződhattünk róla, hogy az örökkévalóságokon keresztül sem vezet semmire? Mire való a jóval örökös harcban állani, amely naponta engedi magát a gonosztól keresztre feszíttetni, csak azért, hogy megengesztelje és magához emelje őt? Óh, hallgassatok reám, és fogadjátok intésemet szeretettel; s ne taszítsatok el magatoktól engem, aki békében jövök hozzátok, s ujjal mutatok arra az igaz útra, melyen a Megváltó járt! **Óh, szüntessétek meg az Isten szentségével és az Ő gyermekeivel, az emberekkel való üzérkedést! Szüntessétek meg Isten teremtésével, a kedves földdel való kalmárkodásokat; térjete meg, és ne várjatok addig, amíg újból eljön Egy valaki, aki az üzéreket kikergeti!** Bizony-bizony mondom nektek: ezúttal nem a gyöngéd Megváltó, hanem más valaki fog eljönni a vesszővel, aki meg fogja tisztítani azt, amit ti naponta beszennyeztek és meggyaláztok; aki az igazság szellemének szabad utat fog csinálni, s Isten nevében igazságot követel! Mert tudjátok meg, hogy fenséges ez a szellem, akinek még a sátán is szolgálni köteles. Ha azonban a Megváltó szeretetteljes szavait sem tudtátok megbecsülni, ki menthet meg benneteket a pokoli nyomorúság vesszőjétől? Az ördög önmagával is egyenetlen, azért nem állhat fenn az ő birodalma; ha tehát ti az ördög elveinek hódoltok, tudjátok meg, hogy mi a sorsotok: - egyik a másikat kell, hogy felfalja, egyik elv a másikat kell, hogy megsemmisítse! **Az igazság szelleme nem vesszőt hoz; ő csak igazságot, s az igazság meghonosítása által békét hoz; aki azonban az igazságot nem akarja elfogadni, annak békéje sem lehet, hanem annak kezébe kerül, aki az igazság szelleme mögött a fenyítő vesszővel várakozik reá!**

Elég sokáig nézte a bajt, s türte a konokságot a Mindenható, mígnem most újólá megkönyörült, s újólá segíteni akar, egy új sereget, az ő hűséges gárdáját küldvén le a földre; nem kíméli őket, odadobja a keresztre feszítésnek is, csakhogy megmenthesse az ő ellenszegülő gyermekeit. Valamint nem kímélte az ő hú Fiát sem, s

áldozatul adta a vad ellenszegülésnek, - úgy hűséges gárdáját sem kíméli, s oda küldi a gonoszak közé, hogy a gonoszoknak mondja meg az igazságot, s feszíttessék meg általa az igazságért, hogy azután ezen új Golgothán megfeszítői lelkében új világosság fakadjon föl! Sokáig megelégedett Isten az engesztelő állatáldozatokkal, most azonban nagylelkűsége fokozódott, és most embereket áldoz föl, az Ő gyermekeit, hogy végre a sok fennséges áldozat által megindítsa az ördögöt! Igen jól tudja Isten, hogy mindazokat, akikre Ő az igazság igéjét reábizta, hogy hirdessék azt az embereknek, az emberek kitaszították magok közül, s annak dacára mégis mindig újabb, tömeges áldozatokat hoz, csakhogy gonosz gyermekeit megengesztelje!

Ezek a szegény áldozatok mint emberek nem tudják ugyan, hogy Istennek mit ígértek földre jövetelük előtt, mert elvette emlékezésüket, - de ehelyett valami mást adott nekik: **szeretetet Istenük-höz, bátorságot és megadást a szenvedésekben**, mert ők engedelmesek - mint Ábrahám volt - midőn Isten a legkedvesebbük odaadását követeli tőlük! És mi az embernek a legkedvesebbje? Nemde az élete és a becsülete? Aki Istene iránti szeretetből életét és becsületét fel tudja áldozni, az a földön **valóságos csodagyermek**. Aki pedig kínzóinak meg tud bocsátani akkor is, amidőn őt halálra kínozták, **az valódi keresztény!**

## NEGYEDIK FEJEZET(\*\*)

### Az emlékezet

MINDEN élőlény nyomát hagyja a földön létezésének; a növényi lény, az állati lény, a jó és gonosz emberi lény, s az isteni lény is. De milyen észrevehetetlenek a növényi nyomok az állati nyomokhoz képest, és milyen csekélyek az állati nyomok az ember nyomaihoz képest, és mily elenyésző kicsinyek az emberi nyomok az isteni nyomokhoz képest! **Mily messze nyúlik vissza az isteni kijelentések létezése! Még most is élnek, daczára, hogy sok kritikus idő vonult át fölöttük.** Hasonlítsátok össze bölcsészeitek és államférfiai-tok kijelentéseivel; mennyire megváltozott a bölcsélet és államtudomány, mily elmosódottak a nyomaik az isteni kijelentések nyomaihoz képest!

Kedves emberek! A világnak három nagy időszaka van: egy anyagi, egy erői és egy szellemi, mert minden, ami van: szellem, erő, anyag. Így a világ számára rendeltetett isteni kijelentések is ezen törvényben mozognak, és abban mozogtak és fognak mozogni, s hagyták és fogják hagyni a világon nyomaikat. Így megvan az anyagi formák ideje, az erőbeli adományok ideje és a szellemi világosság, a dolgok megismerésének ideje. **Ezt az utóbbi időt jövendölte meg Krisztus, és ez az idő, kedves emberek, most elérkezett. A mózesi időszak szelleme: hatalom, a Krisztusi idő szelleme erőtehetség, a mostani időnek szelleme pedig megismerési tehetség.** Mózes idejében hatalmas emberek éltek, kik hatalmuk által csodákat műveltek. Krisztus idejében hívó emberek voltak, kik hitük által műveltek csodákat; az új korszakban viszont olyan emberek lesznek, kik megismerésük által fognak csodákat művelni. Mert ezen időben az ember hite - amely Mózes idejében azt hitte, amit látott, Krisztus idejében azt hitte, amit érzett - megismeréssé fejlődik ki, **az ember értelmével megismeri azt, amit látott és érzett. Az igazság szent szelleme működésének eredménye ugyanis a megismerés. Három időszakról van tehát szó, t.i. a hatalommal teljes, a hittel teljes és megismeréssel teljes időszakról. Utóbbi kis gyermekként fekszik az emberiség anyaméhében, készen arra, hogy megszülessék, és növekedjék, a megismerés növekedésével pedig Isten maga fog a földön növekedni, mert az igazság megismerésében Isten van!**

**Minden időszak hagyott maga után egy emléket. A törvény időszaka jámborságot, a hit időszaka békét, a megismerés időszaka pedig tökéletességet fog maga után hagyni.** A jámborságot az emberek anyagiasították, és vétket csináltak belőle. Meg fogják kísérelni, hogy anyagiasítsák a megismerést is; de az nem fog nekik sikerülni, mert a megismerés szellem, s ha azt akarják hatalmukba keríteni, hogy anyagiasítsák, nem fogják kitalálhatni, hogy miként tegyék azt. Egyszer mindennek vége kell, hogy legyen. Amíg az emberek képesek valamit meghamisítani, addig meg is hamisítják azt; a megismerés azonban nem áll helyt a hamisításnak. Krisztus idejében végződött az első időszak; ennek az időszaknak a végén a jámborság már csak látszólagos volt, mert a valódi kegyesség eltűnt. **Most az új időszak, a szentlélek idejének kezdetén, végződik az**

**álkeresztény időszak, amelynek végén szintén eltűnt a béke, mert hiszen a békét csak szájukkal hirdetik az emberek, de lelkükből már rég eltűnt az.** Az emberiség meghasonlott önmagával, s elveszítette a jámborságot, s istenkáromlóvá lett. Elveszítette a hitét és istentagadóvá lett; elveszítette a bizalmát, s bizalmatlanná lett mindenki iránt; elveszítette reményét sorsának jobbra fordultában, s öngyilkossá lett. Elveszítette az Isten és felebarátai iránti szeretetet, tehát gyűlöli Istent, s üldözi felebarátját. Elveszítette úgy lelki, mint testi békéjét és találékonyá lett, nyugtalanul és mohón dolgozva a minél borzasztóbb öldöklő fegyverek előállításán, saját fajtája megsemmisítésére és kiirtására! **Mínthogy azonban a modern világ eme szomorú tulajdonságai semmi jót sem hozhatnak többé létre, azért kell a megismerésnek a világra jönni, hogy az emberiség ismerje meg, hogy milyen rossz, milyen szegény és milyen sok mindene hiányzik.** Amikor mindezt megismeri, akkor majd összecsapja kezeit, eldobja magától vélt gazdagságát és látszólagos vívmányait, s más eszközöket, **szellemi adományokat fog kérni Istentől, amelyekkel egyedül lehet csak hasznosat és jót művelni.** Akkor tökéletesedésének receptjét nem - mint eddig - az emberekkel, hanem az igazság szelleme által fogja magának felírni. Egyik-másik emberi szívben már látom felcsillanni az igazság megismerésének alapvető kis szikráit. Az a kevés ember, akiben ez a szikra feltámad, rendre eldobja majd magától mindazt, amit oly nehezen cipelt magával, s megveti azt, amit oly értékesnek tartott. Abban a mértékben, amint ez a szikra növekedik bennük, az emberek mindinkább megszabadítják magukat mindattól, amit a világon annyira szerettek. Mert a szikra piciny fénye mindig jobban és jobban megvilágítja előttük a dolgokat; hovatovább mindent más értékmérő szerint ítélnék meg. És amikor megismerésük akkorára növekedik, hogy a világon minden dolognak felismerik a valódi értékét, megismerik egyzersmint a saját valódi értéküket, de megismerik Istenüket is úgy, amint őt, mint embereknek megismerniük kell! Akkor aztán nem engedik többé megcsaladni magukat az árnyék által, akár szellemi, akár anyagi természetű legyen is az, mert tudni fogják, hogy mi az igazság és mi az agyrem, s tudni fogják azt is, hogy mire van szüksége valóban az embernek élete fönntartásához! **És akkor megszűnik**

majd az árnyékok tisztelete, melyeket az ember oly sokáig bálványozott; a világ megszűnik árnyékvilág lenni, mert a világoosság és az igazság fog uralkodni rajta. Lehullanak az embereket elválasztó korlátok, mert az emberek szeretete ledönti őket; nem lesznek többé államok, hanem a föld Isten földje lesz, melyen **nem lesznek többé felekezetek, mert minden ember Istent fogja imádni! Ahol pedig nincsenek elválasztó korlátok, s megszűnik az erőszak és a felekezeti türelmetlenség, ott egység, béke és boldogság honol.** Hogy pedig mindezek növekedhessenek a világban, Isten új napjának kell eljönnie, mely rávilágítson az új kultúrára és átmelegítse azt, a megismerés napjának!

**Istenfélem, Istenszeretet, Istenismeret,** ez a három nagy időszak, amelyeken az emberiségnek át kell mennie, hogy tökéletességre jusson. Mindenféle világ a tökéletességre egy bizonyos fokán áll, éppen úgy, mint a különböző fajta iskolák. Az a tanuló, aki az első osztály tantárgyait kitűnően megtanulta, a következő osztályban még tudatlan lesz, s ott új tantárgyakat kell megtanulnia, hogy a felsőbb osztályban is tökéletes lehessen. Így van ez tovább egészen a legmagasabb osztályokig. **Valamint a földön sok egyenlő osztály van, úgy a mindenségben is sok egyenlő világ van, melynek lakói egy és ugyanazon tárgyakat tanulják, s hasonló tökéletességre törekszenek.** Ha az ilyen egyenlő világok lakói tantárgyaikban tökéletes jártasságra tesznek szert, azokon a világokon már nem lévén több tanulni valójuk, ott tartózkodásuk céltalan lenne számukra, magasabb fokozatba emelkednek tehát, s azon fáradoznak, hogy ott is tökéletesek lehessenek. Éppen úgy kell e világ lakóinak is az iskolába járás kezdetétől, az abból való kilépéséig, három fő tárgyat megtanulnia, és ha csak ezeket teljesen elsajátította, léphet át magasabb osztályba. **A szellemek bevonulnak ebbe a világba, és kivonulnak ebből a világból, csakúgy, mint ahogy a gyermekek is bevonulnak az iskolába és kilépnek belőle.** Aki az első iskolai időszakban nem tudta a három tantárgyat tökéletesen megtanulni, a szünidő után megint jelentkezni, s ismételni köteles az osztályt mindaddig, míg annak tantárgyait teljesen elsajátította. **És valamint a földön is három fő válfaja van az iskolának, úgymint: elemi iskolák, középiskolák és főiskolák, - úgy a mindenségben is három fő művelődési fokoza-**

ta, és ezekben három fő állapota van a lényeknek, úgymint: anyagi emberek, félanyagi szellemek és tiszta szellemek (angyalok), akik hasonlóképpen részesülnek elemi oktatásban, középfokú oktatásban és vezető oktatásban. Ha ezekben tökéletessékké lettek, a világrend szabad angyalaivá, Isten kormányzó társaivá lesznek, egyek a Messiásokkal, s csak Istennek, az Atyának alárendelve.<sup>20\*</sup>

Kedves emberek! Hatoljatok bele életetek szellemébe és vizsgáljátok meg a három nagy korfokozatban jelentkező felfogásaitokat. A gyermek kizárólag a büntetéstől való félelemből engedelmeskedik. Csak ha az ember már kinőtt gyermekéveiből, engedelmeskedik szeretetből, szíve vonzalmához igazodó hajlamból annak, akit szeret. Mikor azonban az ember érett korát elérte, akkor már nemcsak félelemből és szeretetből engedelmeskedik, mert tapasztalásból tudja, hogy úgy a félelem, mint a szeretet időszakában egyaránt elkövetett balga csínyeket, hanem követi értelmének, megismerése világosságának parancs szavát. Csak azáltal engedi magát vezetetni, és csak azután szabja meg útjait, amit igaznak ismer föl, s amit jónak és hasznosnak lát. Az egyes egyén eme tulajdonságai tulajdonságai az összegyéniségnek - az emberi nemnek - is, mert - amint a történelem igazolja - amilyen a maga nemében az egyes ember, olyan az emberek összessége is. **A Krisztus előtti időben az emberek Isten büntetésétől való félelmükben cselekedték a jót; a keresztény időszakban szeretetből, hogy Istenüknek tessenek; most pedig eljön az ideje annak, hogy az emberek cselekedni fogják a jót annak megismeréséből, hogy az nekik igazán jó.** Ezek azok a nyomok, emlékek, melyeket Isten küldöttei hátra hagytak a világon. Mózes hátra hagyta a félelmet; Krisztus hátra hagyta a szeretetet, az igazság szelleme pedig hátra fogja hagyni a megismerést, **az utolsó tantárgyát az emberi nemnek**, amely őt tökéletessé teszi. És mit mondott az Úr, mikor tőlünk elbúcsúzott? Ezt mondta: „Hátra hagyom nektek az én szeretetemet; szeressétek egymást úgy, mint ahogy én szeretlek titeket! Hátra hagyom nektek az én tanításaimat; tanítsátok egymást úgy, mint ahogy én tanítottalak titeket! Az én vigasztalásomat

---

<sup>20</sup> Lásd Szellem, Erő, Anyag 27-36 fejezet

adom nektek; vigasztaljátok egymást úgy, mint ahogy én vigasztaltalak! Megosztottam veletek erőimet; erősítetek tehát ti is egymást, úgy amint én erősítettelek! A felebaráti szeretet gyakorlását parancsoltam nektek; segístetek egymást úgy, mint ahogy én segítettelek! Halálba megyek érettetek; áldozatok föl magatokat ti is egymásért úgy, amint én föláldozom magamat érettetek! Ezt tegyétek az én emlékezetemre”. Ezt a velünk elköltött utolsó vacsora alkalmával mondotta Ő nekünk, és mi megfogadtuk, és műveltük is azt. Összegyűltünk itt vagy ott a tanítványok házaiban, s együtt ettünk és ittunk. Elmondottuk egymásnak gondjainkat; beismertük hibáinkat, kételyeinket; elpanaszoltuk szorongatásunkat és fájdalmainkat, és közöltük egymással örömeinket, eredményeinket, megismerésünket, de szellemi adományainkat is (médiunitás). **Ekképpen tehát gyakorlatilag emlékeztünk meg Mesterünk szavairól, melyeket nekünk emlékül hagyott, s melyeknek követését meg is parancsolta nekünk. Mi az ő emlékét egészen Mesterünk szellemében ünnepeltük, úgy amint azt nekünk valójában megmutatta.** Hogy pedig sorsunkat, örömünket, fájdalmunkat és szükségleteinket egymással közölhessük, nemcsak egyszer évenként, húsvétkor, hanem gyakran összejöttünk szerény testvéri vendégségre, mert ilyenkor jobban, bizalmasabban lehet ott egymással beszélni, s ezeket az összejöveteleinket elneveztük „szeretet vendégségnek”. Nem a vendégeskedésben állott azonban az emlékezés Ő reá, s nem a kenyér megtörése, és a bor ivása volt összejöveteleinknek célja; mindez csak alkalmas eszköz volt az összejövetelekhez, és gondolataink, emlékeink és tapasztalataink kicserélésére, szellemi adományaink művelésére. Gondolatainknak kicserélését azonban nyomon követte a szándék is, ezt pedig nyomon követte a tett, úgy, amint azt Mesterünk az utolsó vacsoránál óhajtotta. **Valóban a szeretet vendégségei voltak ezek az összejövetelek, mert a szeretet érzéseit nyilvánítottuk egymás iránt; a szeretet tanácsait cseréltük ki egymással, és ezt a szeretet cselekedetei követték is!**

Mivé lett azonban idővel az Úr ezen dicső hagyománya? A keresztények most is járulnak az Úr asztalához; megtörik most is a kenyeret, s isznak a borból, - de gondolataikat nem cserélik ki egymással, nem buzdulnak igaz elhatározásokra, és a szeretet cselekedetei

teit sem művelik utána. Összejönnek anélkül, hogy megismernék egymást, s szétmennek anélkül, hogy tudnák: tulajdonképpen mi is a célja összejövetelüknek. Csakugyan Krisztust akarnák lelkükbe fogadni, s az ő testét enni, az ő vérért inni? De vajon a pusztá evéssel és ivással magukhoz vették-e csakugyan Krisztust? Jobbakká, jóakaróbbakká, értelmesebbekké lettek-e? Segítettek-e vele valakin is? Szó sincs róla! Ők csak pusztá formaságot műveltek, melynek szellemét azonban meg nem értik, ilyen alakjában nem is érthetik meg!

**Legfeljebb Krisztus utolsó vacsorájáról és az ő szenvedéseiről emlékeztek meg egy kissé, de arról az emlékről, melyet Krisztus e vacsora alkalmával tanítványainak hagyott azért, hogy cselekedjék azt az ő emlékezetére, bizony nem emlékeztek meg!**

Krisztus azt mondta: "Veletek leszek mindannyiszor, valahányszor szeretetben összegyűltök, szeretettel kicserélitek gondolataitokat; beismeritek egymásnak hibáitokat szeretetben; s támogatjátok és fölsegítitek egymást kölcsönösen szeretetben". És Ő meg is tartotta ígéretét. Eljött hozzánk valahányszor összegyűltünk szeretetvendégségeinken. Gyakran láttuk és mindig éreztük Őt, sőt többször hangját is közvetlenül hallottuk. A mi összejöveteleinknek nem az volt célja, hogy az ő testét együk és az ő vérért igyuk. Ennek nem lett volna semmi értelme! Hanem igenis azért jöttünk össze, hogy örüljünk annak, hogy Őt érezhetjük és meghalljuk szavait a Vigasztalónak, aki egyik vagy másik tanítványon át megszólalt. Éreztük Őt, és örültünk Neki, Ő pedig velünk örült; a Vigasztaló megvigasztalt minket, s mi követtük tanácsait. Így volt ez, kedves emberek akkor, amikor még Krisztus emlékét nem hamisították meg! Ma már nem látok többé szeretetvendégségeket, de nem látok többé tanítványokat sem, mert akik magukat „keresztényeknek” nevezik, nem ismerik, nem érzik Krisztust, és tagadják a Vigasztalót. Ma már csak névleges keresztények vannak, de krisztusi tanítványok nincsenek többé! Azért küldött le a Mindenható új szellemeket, hogy Krisztus tanítványait mutassák be a világnak, hogy a világ fogalmat alkothasson magának arról, milyenek voltak Krisztus tanítványai. Azon emberek pedig, kiknek ezek az új tanítványok megtetszenek, csatlakozhassanak hozzájuk, s valósítsanak meg velük az őseredeti elvek szerint egy

olyan új kereszténységet, amilyent Krisztus ápoltt velünk, és amelyben az evangéliumi kijelentések szerint benne van az ő egész lénye.

**Óh, ti igaztalan sáfárok, súlyos felelősség terhel titeket azért, amit Krisztus emlékéből csináltatok. Keresztényeket fognak tőletek követelni, s nem tudtok ilyenekkel beszámolni, mert odaát az igazság országában semmit sem adnak a névre, s nem látszat, hanem a valódi tartalom szerint ítélnék!** Számot kell adnotok arról, hogy mit cselekedtetek az Úrnak javaival — és félek, félek, hogy nem lesztek reá képesek! Pedig jaj nektek, ha nem tudtok beszámolni róla! Hosszú, hosszú szünidőt kell tartanotok, míg megint szabad lesz ebbe a földi iskolába jönnötök, hogy feladataitokat előlről ismételjétek! Bizony, bizony nem ismerek már rá az én gyülekezetemre! **Belőlem már egy erecske sincsen többé benne, s mégis emlegeti nevemet, és mégsem átallja, hogy engem „első pápájának” nevezzen. Micsoda rágalom! Én soha sem voltam pápa; sohasem laktam palotában; sohasem tartottam udvari istállókat és fogatokat; soha sem volt felfegyverzett testőrségem; soha sem viseltem háborút, sem erőszakot nem követtem el testvéreim lelkiismeretén; hanem szerettem őket, mint ahogy Uramat szerettem;** türelemmel voltam irányukban, mint ahogy az én Uram türelemmel volt irántuk, s feláldoztam magamat érettük, mint ahogy Uram feláldozta magát! Nem hordoztam aranyból való, drágakövekkel díszített pásztorbotot, hanem egy fabottal jártam; nem viseltem drága ruhákat, hanem egyszerű maradtam, mint az én Uram; senkit sem átkoztam meg, aki nekem ellentmondott, hanem imádkoztam érettük éjjel és nappal, hogy Isten világosítsa meg őket!

**Istenem, Atyám! Íme mit csinált az ellenszegülés a te hű gyermeked, Jézus emlékezetéből!** Ezekről az igaztalan sáfároktól azért vétettek el az összes erőadományok, mert valamennyit meghamisították! Újból látom a régi idők egész képét! Látom a zsidók régi feslett papságát a kereszténység modern papságában visszatükröződni! Azért nem lehet ebbe a régi redves tömlőbe új szellemet önteni, mert nem lenne képes azt megtartani, szétszakadna és tartalma: a szellem, széjjelfolyva belőle, már pedig a szentségnek nem szabad elvesznie! Ne hajhásszatok a külső hatásokat azért, hogy az emberek épülésére lehessetek, mert tudjátok meg, hogy Isten megis-

merése nélkül nincs épülés, és a megismerést Isten csak azoknak adja, akik Őt szeretik, és akik jóakaratóak. Akik félnek Tőle, azokkal nem ismertetheti meg Magát éppen azért, mert félnek Tőle! Akik azonban szeretik Őt, azokkal igenis meg tudja ismertetni magát az ő szívük igazi örömeire, és szemük gyönyörködtetésére mindenféle érzések és tettek által, legkivált azonban isteni szelleme által. A mi Urunk, aki valamennyiünknek, sőt az ő árulójának is szolgája volt, habár ismerte is őt, három évig mosott minket, az utolsó formális mosásnál pedig így szólott hozzánk: „Immár tiszták vagytok, egynek a kivételével!” Talán annak az egynek kevésbé voltak tiszták a lábai, mint nekünk többieknek? Nem gondolnám; hanem igenis tisztátalan volt a szelleme szegénynek, miután három éven át sem engedte magát tisztára mosni, tisztátalan maradt tehát, s így távozott el tőlünk, hogy kimondhatatlan kínokat szenvedjen. Most azonban ebben az új kegyelmi időszakban újból el kell jönnie, hogy ismét mint ember tisztítsa meg magát a földön. Bár sikerülne ez most neki!

**A Mester először a szívnél kezdte el a mosást, s mikor a szívet már megmosta, azután a fejet, majd a gyomrot és utoljára a lábakat mosta meg.** Így tanított meg minket arra, hogy szeressünk szívből és értsük meg eszünkkel az isteni dolgokat; megtanított arra, hogy gyomrunkkal mértéket tartsunk, és hogy a saját lábunkon járjunk. Ezt nevezem én mosásnak! És csak miután így megmosott bennünket, mondta ezt: „Íme tiszták vagytok! Maradjatok tiszták!” Fontos emlékeztetés volt ez arra nézve, hogy olyan tiszták maradjunk mindig, amilyenné Ő mosott minket. **Mi azonban az ő emlékének a szellemét tartottuk meg és nem a formáját! Mi tiszták maradtunk, és nem tértünk ki az ő nyomdokaiból, mert hiszen megmosta a lábunkat, azaz megtanított bennünket járni. Nem léptünk ki az ő szelleméből, mert hiszen megmosta fejünket, azaz megtanított arra, hogy szavainak szellemét megértsük. Mi nem estünk ki az ő szeretetéből, mert megtisztította a szívünket: megtanított szeretni;** és nem tértünk el az ő mértékletességétől, mert megmosván gyomrunkat, megtanított minket mértékletesnek lenni.

Az emberek vezetői és kormányzói azonban megmossák a keresztények lábát pusztá formaságból, melyet szigorúan betartottak, de nem mossák meg szívüket és fejüket; nem mutatják meg nekik,

miként kell szeretni és Istent megismerni; nem mutatják meg nekik, miként kell élni és mértékleteseknek lenniük! Ellenkezőleg: gyűlölik a népeket és a világiakat; félrevezetik őket, s megmutatják nekik, mint kell a fölöslegben tobzódni, s mint kell tilos utakon járni. **Nem Krisztus szellemében, hanem csak formaságból végzik a mosást, hogy a világ előtt keresztényeknek láttassanak! Szinte hallom egyik-másik lelkész ellenvetését, hogy ők bizony lelkileg tisztátalanokat is megmostak!** Nos, hát én azt mondom nektek: jobb lett volna, ha nem mostatok volna meg egy tisztátalant sem, hanem inkább a tisztáknak mutattátok volna meg, hogy miként mossák meg ők a tisztátalanokat. Akkor valóban több érdemeket volna Isten előtt, mert keresztényeket tudátok felmutatni. Ha foglalkoztatok volna minden egyes családapával, s megmutattátok volna neki, miként mossa meg előbb önmagát, s azután családja tagjait. Miként értse meg először önmagát, s azután az Istent, s ezt a megértését miként közölje családja tagjaival; mint legyen először ő mértékletes és egyszerű, s hogy azután ugyanez családja tagjainak szokásává is váljék: akkor minden családfőből egy-egy papot csináltatok volna, a pap pedig családja tagjaiból lévitákat csinált volna, és ebben az isteni papi nemzetségben nektek is részetek lett volna! Ti azonban a saját módszereitek szerint mostátok őket, a zsidók régi írástudóinak és farizeusainak elve szerint cselekedvén, kik népükre ráerőszakolták azt a kijelentést: „Ha én teszem meg, jobban használ neked!” Láttátok, miként használt!

Ti magatok akarnátok mindent elvégezni? Ahhoz igen kevesen vagytok, mint tisztíthatnátok hát meg minden embert? Az lehetlenség! **Nektek hivatásbeli papoknak, önkéntes és örömteljes papokká kellene minden családfőt nevelnetek; ők azután majd megtisztítanák családjuk tagjait, és Isten szolgálivá képeznék ki őket. Ti azonban féltékenyek voltatok méltóságtokra; kizárólagos szolgálói akartatok lenni Istennek, s nem akartátok megengedni, hogy más is szolgáljon Neki, és éppen ez az, ami bukástokra vezetett titeket!** Ti nagy arányokban dolgoztatok, tömegesen gyártván a keresztényeket, akik közül azonban egy sem ér semmit sem. Inkább dolgoztatok volna kicsinyben, és ma bámulnátok a jó keresztények számát. Ahány családapa van, annyi apostol lenne; ahány anya van,

annyi jámbor asszony lenne; amennyi gyermek van, annyi Krisztus tanítvány lenne ma. Mesterségeket hamisan fogtátok föl, mert anyagi mesterséget csináltatok belőle, s mialatt megtöltöttétek zsákjaitokat, elveszítettétek értelmeteket, nem is beszélve a szellemi adományokról, melyeket már régen eljátszottatok. Megmosattátok lábatokat és felkenettétek fejeiteket, s ekként megmosva és felkenve léptetek ki Mesteretek nyomdokaiból, követvén ama farizeusok és írástudók nyomdokait, akik felállították ezt a tételt: „Ha én teszem meg, jobban használ neked”. A történelem tanúsítja, hogy állításaikkal milyen sokra vitték őket, s ugyanazon történelemből megtanulhatjátok azt is, hogy hová fogtok ti jutni.

Jaj nektek, jaj nektek, ti írástudók és farizeusok! Szellem nélküli formai vallástok égetni fog benneteket a számadás napján, amikor be kell majd számolnotok mind arról, amit éltetek folyamán alkottatok, s meg kell látnotok, hogy mint néz ki az, amit alkottatok abban az országban, ahol a látszat semmit sem jelent; ahol csak a szellem mérlegeltetik, és az általa termett gyümölcs számít! **Sírni tudnék miattatok, és szeretnék segíteni rajtatok, ha lehetne! Júdás azonban évekig mosatott velünk együtt és mégis megátalkodott maradt! Mily régen mosnak már titeket is, és még sem indultok meg, mégis megátalkodottak maradtok!** Az én szappanom sem fog nektek használni; az én fáradságom is kárba vesz; és nekem mégis meg kell mosnom titeket, Uram parancsából, hogy ne legyen az a kifogásotok, hogy mostohán gondoskodtak rólatok. Júdásnak sem volt kifogása, mert hiszen ő ugyanabban részesült, amiben mi. Hasonlóképpen nektek sem lesz egykor mentségetek, mert ti is részesültetek abban, amiben mi. Az üdvösség újból készül a Golgotha útjára, és meg fog halni ezen a Golgothán, de a föld megtermékenyül ez üdvösség szellemétől, és egy új gyermek Krisztust fog szülni. A kis gyermek pedig növekedni fog és naggyá lesz, kormányozni és tanítani fogja a világot, s minden embert Isten papjává, Isten szolgájává alakít. Én együtt érzek a földdel eme fájdalomiban; már hallom súlyos vajjódását, mert a szülés hosszas lesz, és sokat kell majd alatta szenvednie! A szülés után azonban öröme lesz a földnek, megdicsőültté és széppé lesz, amilyen még soha sem volt. Mert élni fog rajta egy nép kiváltságos papság nélkül, és kőből való templomok nélkül;

az igazság szelleme veszi át fölötte uralmát, s igazságosan fogja népét kormányozni. Az emberek pedig egy nagy máglyát fognak rakni, amelyen minden formai vallást elégetnek. Ennek hamvaiból fog fel-támadni az a szellem, mely a formaságokban is benne volt, és amelyet a régi emberek nem ismertek fel; de az új emberek, kiknek megismerésük lesz, fel fogják ezt a szellemet ismerni. **És habár most nem is látok fájdalonnál, nyomorúságnál és ínségnél egyebet a világon, mégis reményem van az ifjú Krisztus csemetében, amely „megismerésnek” fog kereszteltetni. Dicsőséges karácsonyév lesz ez, mert valóban az éjszaka kovászából fog megszületni! Igen, a sötétségből keletkezik a lét; így volt ez kezdetben is Istennél. Uram! Legyen meg a te akaratod! Ámen.**

## ÖTÖDIK FEJEZET(\*\*)

### Golgota

**ATYÁM! A te akaratod legyen meg, nem az én szenvedélyem akarata!”** Így imádkoztatok, óh emberek! Mert a szenvedély vak, csak önmagát látja; nem ismeri a Gondviselés útjait, s nem tudja, mit hoz a következő óra! **„Ember tervez, Isten végez”,** - régi igaz, isteni szó. Az emberek bátran a homlokukra írhatnák, hogy egyik a másiktól leolvashassa. Az ember akarata meg akar valamit valósítani, de Isten látja, hogy az az ő Gondviselése ellen lenne. Összezavarja tehát az ember akaratát, s elfeledteti vele, hogy mit akart. Az ember akarata így egészen mást művel, s ő mindaddig semmit sem tud róla, míg a tett végrehajtva nincs, és többé meg nem változtatható. Hány ember akart már életében valamit véghezvinni, amit jónak vélt, s mielőtt hozzáfogott volna, egész más valamit, olyat tett, amit egyáltalában nem akart tenni, és csak a tett után ismerte meg, hogy akaratának nem mindig ura!

Óh emberek! Mondhatom nektek: **Ne cselekedjetek semmit a ti emberi akaratotokkal, anélkül, hogy azt előbb Isteneteknek feláldoznátok, mint azt az Úr tette!** Az ember nem egyéb, mint az ő Mesterének szerszáma. A szerszám azonban nem dolgozhat úgy, amint ő akar, hanem úgy kell dolgoznia, amint Mestere kezeli őt. A jövő meg fogja mutatni nektek, hogy a Mester jól kezelte az ő szerszámaikat, s a szerszám akarata semmi jót nem szült volna, ha Mestere

meg nem fordította volna azt az akaratot. Az ember nem ismeri az üdvös célt, mivel nem ismeri a Gondviselés terveit; a jövő el van zárva előtte, a jelenből pedig nem lehet teljesen ítélni. **Ezt a leckét én, kedves emberek, akkor kaptam, mikor a kakas másodszor kukorékolt. Tapasztalásból beszélek tehát, s hihettek a szavaimnak.** Azért mondom még egyszer, éspedig a legnagyobb nyomatékkal: Az ember nem egyéb, mint szerszám az ő Mestere kezében! Az ember Isten kegyelméből él, Isten bölcsessége által vezettetik, és Isten szeretete vezérli őt arra a helyre, amely számára kijelöltetett. Az ember önmagának nem jelölheti ki a helyét; nem mondhatja: kegyesen és jól éltem, tehát ezt a helyet kell megkapnom! Még az Úr, a világrend Messiása, sem merte ezt kimondani, hanem ezt mondta: „Az én kelyhemet ugyan kiüríthetitek, de hogy a mennyországba jussatok, a fölött nem én rendelkezem; azt csak a Mindenható állapíthatja meg, az ő kegyelme szerint”; amint Ő jónak látja! **Sok ember érezte már magát csalódottnak, és még sokan fogják magukat annak érezni, ha ide átjönnek, és nem találják meg azt a helyet, melyet találni véltek. Ezért semmi emberi számítgatás sem ér semmit.** Te ember, azért vagy itt, hogy végezd el azt, amit a Mindenható parancsol; semmi további követelni valód nincsen. Istenednek kegyelmét, az ő igazsága szerint csupán kérned szabad!

**Sokan, nagyon sokan, akik a földön szentnek tartották magukat, a túlvilágon nemcsak sötét, hanem elkárhozott szellemek. Viszont sokan, kik magukat bűnösöknek tartották, olyan országba jutnak, ahol világosság és megismerés honol.** Az emberek vakbuzgósága nagyon gonosz kíséző. Jó annak az embernek, ki nek vakbuzgósága szárnyát Isten megnyirbálja, mert az a sok ártatlan vér, ami a földön kifolyt, és az a sok máglya, mely itt égett, mind a vakbuzgóság bűne, amely azt hitte, hogy Istent szolgálja, s magát igazi, valódi Istenszolgájának tartotta! Ezek a vakbuzgó Istenszolgák nem találtak helyet a mennyországban; még most is abban az iszonyú pusztaságban bolyonganak, ahol semmi reménység sincsen! És mi volt az oka eltévelyedésüknek? **Gőgjük, kevély önakarattuk vitte őket oda, mert cselekedeteik előtt nem imádkoztak így: „Uram, legyen meg a Te akaratod!” Hanem tették azt, amit maguk akartak.** A törvény Istennél van, annak be kell töltenie, és a kicsiny em-

ber azt sem karddal, sem átokkal feltartóztatni nem fogja! **Hasonlóképpen semmi jó sem lesz képes feltartóztatni az orthodoxok és atheisták testvéresülését sem, melyet ez a két legnagyobb ellentét vakbuzgóságában a spiritizmus és annak kinyilatkoztatásai elleni támadás érdekében fog létesíteni.** Az igazság szellemének eszközeit ítélőszékeik elé fogják hurcolni, s mindenféle hazugságokat találnak ki ellenük, anélkül azonban, hogy valami igazságtalanságot reájuk bizonyíthatnának. És ha ezek az eszközök a bírák ítélőszéke elé hurcoltatván, jövendőlni fognak, a bírák megtépik majd köntösüket, s felkiáltanak: "Micsoda káromlás! El velük, nincs szükségünk több bizonyítékra!" És el fogják hurcolni őket az új Golgothára, és újból sötétség és éjszaka leszen!

A régi Golgothán azonban a világ Messiása így imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek!” Jegyéztek meg magatoknak ezt a könyörgést, ti új áldozatok, és ugyanígy imádkozzatok ti is. Imátok sokakat meg fog váltani, és sokaknak világosságot fog hozni, akik akkor meg fogják ismerni, hogy kik tulajdonképpen gyilkosai az igazságnak és az igazságosságnak a földön! Orthodox egyház és modern tudomány - mily messze állanak egymástól, mily nagy szakadék tátong közöttük! De akkor mégis gyorsan át fogják hidalni a köztük lévő szakadékot, s az igazság és a kereszténység szelleme elleni gyűlöletből indítva, a szigorú hitűek kezét fognak nyújtani azoknak, akik a hitet kárhozzátják! **A világon mindennek meg kell ostoroztatnia és feszítettnie, ami az emberek hasznára van, kik szüntelenül a jót keresik ugyan, de abban a pillanatban, melyben megismerteti magát velük, el is átkozzák azt.** Egykor azonban ő fölöttük is fog a kakas kukorékolni; ők is meg fogják bűneiket siratni, és miután az igazság szellemét megfeszítették, megint olyan hamar szét fognak válni, mint amily gyorsan az igazság keresztre feszítése érdekében testvériesültek, s még gonoszabban fogják egymást gyűlölni, mint azelőtt. De kell is, hogy gyűlöljék és kölcsönösen megsemmisítsék egymást!

Akkor azután aratni fogják teljes mértékben az ördög jutalmát, a gyalázatot! És dühöngeni és toporzékolni fognak lábaikkal úgy, hogy a szegény föld nagy fájdalmakat fog szenvedni e toporzékolásuk miatt. A földnek azonban erre is szüksége van, mert ekként

hamarább megszüülheti majd a megismerést az emberi nem számára. Segíts meg bennünket jó Atyánk, ennek a kehelynek kiürítésében. Segíts meg a kereszten útjának megtételében! Segíts meg Atyánk, hogy imádkozzunk keresztre feszítőinkért! Segíts meg Atyánk, hogy véghez vigyük ezt a legnagyobb csodát, és általa megindíthassuk a köveket is, hogy megrepedjenek és bűnbánóan forduljanak Hozzád! Én Jóságos Uram! Te egykor rám tetted kezedet és részeltetted engem a te szellemedből és erődből, hogy jövendöljek a világnak. Már régen távol vagyok a világtól, és Te most megint a világba küldesz, s újból rám árasztod a te szellemedet és a te erődöt, és nekem megint jövendölnöm kell egy embernek az ajkai által, mert nekem magamnak már nincsenek többé ajkaim. **Atyám, Istenem, kérlek, szenteld meg ennek az embernek ajkait, aki által most jövendölök, mint egykor az én ajkaimat megszentelted, amidőn azok által Fiadnak, Jézusnak szelleme jövendölt, és engedd, hogy egyek legyünk a Te kegyelmedben, óh Isten, mindenható Atya, mindörökké. Ámen!**

### **HATODIK FEJEZET(\*\*)** **Tanúbizonyság Krisztusról**

A Golgothán kiontott vérnek tanúi tesznek tanúbizonyságot Krisztusról. Krisztus, Istennek Elsődje testet öltött a földön, az alkotás törvénye szerint Mária, Istennek szűz szolgáló leánya útján. Krisztus húsból és vérből való emberi alakban jött a világra úgy, mint bármely más ember; de azon anyag, melyből az Ő teste képződött, szűzies őszanyagokból, illetve a földkör őszanyagaiból állott. Krisztus teste az Ő szelleme akaratának teljesen alá volt rendelve, és ez akaratával Ő azt tetszése szerint kormányozhatta. Ha akarta, Neki is megvoltak emberi szükségletei, mint bármely más embernek, (étel, ital, mozgás és nyugalom tekintetében), és ha nem akarta, nem voltak ilyen szükségletei. Krisztusnak azonban az Ő küldetésének (rendeltetésének) törvénye szerint mégis minden ízében embernek kellett maradnia, és Neki testi anyagának megigazítására irányuló akaratát csak törvényesen meghatározott pillanatokban volt szabad használni, felfüggesztve időközönként az anyag földi törvényeit.

Csak kevés és rövid ilyen pillanat volt az Ő földi életében. Dacára azonban annak, hogy Krisztusnak tiszta, hajlékony, s akaratához mindenkor alkalmazkodni képes teste volt, ezen anyagi testben levő szelleme mégsem volt mindig teljesen tudatában földi küldetésének, hanem csak időről-időre, esetről-esetre, Isten engedelmére szerint részlegesen jutott annak tudatára, ha a szükség, az adott eset ezt az öntudatot megkövetelte. Az Ő akarata az Atya akaratának volt alárendelve, és az Atya akarta ezt így. Azok a csodatételek, melyeket Krisztus testet öltése alatt véghezvitt, az ő puszta akaraterejében gyökereztek, mert ha Ő akaraterejének teljében volt, a természettörvények fölött uralkodni tudott, azaz képes volt egyik törvény hatását a másik törvény hatása vagy beavatkozása által megszüntetni. Nem volt tehát pl. szüksége arra, hogy fluidikus teste lett légyen akkor, amidőn a vízen járt, vagy hogy a levegőben lebegessen. Hiszen a mai médiumoknál végbemenő jelenségek megtanítanak titeket arra, hogy még ezek is képesek lebegni az ő sokkal durvább testükkel, hogyha Isten engedelmére folytán a föld vonzóerejének törvényét egy erősebb törvény, a légkör vonzóerejének törvénye hatásában felfüggeszti.

Krisztus a testi fájdalmakat éppen úgy, sőt még erősebben is érezte, mint bármely más ember. Rajta semmi sem volt puszta látogatás. Nála minden tiszta valóság volt. **Krisztus gyengeséget is érzett akkor, amidőn küldetésének törvénye szerint ilyet kellett éreznie.** Ily módon roskadt össze a Golgathára vezető útján is a súlyos kereszt terhe alatt, annak bizonyítékául, hogy teste elgyengült, **de akaratát nem volt szabad felhasználnia arra, hogy ezt a gyengeségét leküzdje, mert Isten, az Atya megtiltotta ezt Neki, más eszközzel erősítvén Őt: a megadással. Krisztusnak tehát emberileg kellett szenvednie, s felfeszíttetnie a keresztre ugyanazon fájdalmak között, mint bármely más embernek.** Hogy Krisztus teste valóságos húsból és csontból való volt, ezt kiomlott vérenek tanúi ismételtten bizonyítják. Amikor testét levették a keresztről, az is éppen olyan hulla volt, mint más holt embernek a teste. Krisztus szelleme elhagyta testét és csupán a hulláját hagyta vissza. Mindazonáltal az ő holtteste mégsem rothadhatott el; nemcsak azért, mert a jövendölés úgy szól felőle, hanem azért sem, mert az Ő teste szűzies ősananyagokból

alkottatott, melyek nem rothadhatnak el. Ha Krisztus anyagi testét a sírban nem is bontotta volna szét elemeire, az akkor sem rothadt volna el, hanem elpárolgott volna úgy, mint ahogy a tökéletes anyagi emberek teste a tökéletes anyagi világokon, — habár csak hosszabb idő alatt is, — el szokott párologni. Krisztus egy ilyen tökéletes anyagi embert mutatott be. Ilyeneket a föld is hordozni fog egykor, ha már tökéletessé lett, - tiszta szellemű embert, tökéletes anyaggal, mely el nem rothadhat, hanem a légköri levegő elemei által felszívattik (Mint például a ti kámforotok). Krisztus a tökéletes szellem azonban, hogy tökéletes embert mutathasson be, nem élhetett tökéletlen (beteg) anyagban. Éppen azért az ő teste sem jöhetett létre érzéki úton a nemzés által, hanem alkottatnia kellett. Krisztusban, mint a világrend Messiásában benne volt az alkotás törvénye, Ő tehát tudta azt is, miként kell magának testet alkotnia, az Atya pedig megadta neki a hatalmat arra, hogy olyan testet alkosson magának, amelyben mint tökéletes ember addig éljen, ameddig azt számára Isten, az Atya előre meghatározta.

Az anyagok szétbontásának törvényét még kisebb szellemek is ismerik, amint ezt a spiritiszta éra jelenségei bizonyítják nektek. Következésképpen Krisztus testének feloldása, vagy szétbontása sem volt csoda, hanem pusztán egy, az ember előtt még ismeretlen természet törvénynek hatása: Magasabb rendű anyagok működése alacsonyabb rendű anyagokra, fluidikus anyaghatványoknak a lefokozott szilárd anyagra gyakorolt hatóereje. Miután tehát Krisztusnak testi anyagai fluidikus állapotban már rendelkezésére állottak, testét képes volt bármikor újra összeállítani, megsűrűsítván ezen fluidikus anyagokat, egészen korábbi testének képmására, mindazon nyomokkal egyetemben, melyeket rajta a kínszok és keresztre feszítés hátra hagytak. Neki nem volt ehhez szüksége médiumra, akitől a szükséges anyagot kölcsönözze, mert az Ő korábbi testének anyaghatványai körülötte voltak és rendelkezésére állottak, s azokat akarata szerint alakíthatta felismerhetővé, vagy fel nem ismerhetővé, mivel az a szellem, aki az anyagon már uralkodni tud, olyan alakot vehet föl, amilyent éppen akar.

A mi Urunk halála előtt velünk evett és ivott; éspedig nemcsak látszattól, hanem valóságban; halála után azonban csak látszat-

ból tette ezt meg érettünk, hogy a halál utáni egyéni tovább élést annál inkább szemünk elé állítsa, mert az emberek akkoriban még nem állottak azon a művelődési fokon, melyen a mai kor emberei állanak. Mi ugyanis semmit sem tudtunk fluidikus anyagról, annak látszólagosságáról és sűrűsödéséről. Mi azt hittük, hogy Ő valóságos testével van jelen közöttünk; de erről is felvilágosított minket, amidőn, miután megtapintottuk és húsból és csontból valónak éreztük Őt, szemünk láttára megint eltűnt előlünk. **Éppen azért Krisztus testének újbóli megsűrűsödéséhez nem is volt szüksége a fogamzási folyamatra, hanem villámgyorsan sűrűsödött az meg, és oszlott szét. Ezt kisebb szellemek is meg fogják mutatni a spiritiszta időszak folyamán, ha Isten kegyelme megengedi.** Tartsátok meg tehát mint örök igazságot és letagadhatatlan törvényt, hogy Krisztus mint ember igazán Mária testéből született. Mint ember igazán szenvedett és meghalt, halála után pedig föltámadt úgy, mint más tiszta szellemek, akik az anyaghoz már többé kötve nincsenek. Azzal a különbséggel azonban, hogy Krisztus önmaga alkotta testét, s nem férfi és nő nemzette azt, halála után tehát teste nem is rothadhatott el, hanem anyagjainak korábbi ősállapotába kellett, hogy visszatérjen.

Így kell felfognotok Krisztusnak félanyagias testiségét, melyről e kijelentésekben beszéltünk nektek. „Félanyagias” alatt szilárd, megfogható, de szűzies ősananyagokból képződött testet értünk, mely csakis egy szűznek a testében fejlődhetik ki. Ez igazság, mert Istentől való törvény, mely a földön ezen egy különleges esetben jutott érvényre; nem csoda tehát, de nem is földi törvény. Krisztus eme testet öltésében a földi törvény fölött egy földöntúli törvény érvényesült. Isten megengedte, hogy ezt nektek, embereknek most kinyilvánítsuk, hogy ezen kérdés fölötti minden vitatkozásnak véget vessünk.

*Ezen kijelentésre vonatkozó küldetést mi vállaltuk magunkra, a golgothai vérnek tanúi, s kinyilvánítom én Salome, a Legmagasztaltabbnak szolgálója és Jézusnak hű nőtanítványa! Isten, Atyám! Magasztallak Téged nagy kegyelmedért, melyben a földi embereket részelteted! Engedd, Örökkévaló, hogy a te parányi szolgálód maradhassak mindörökké. Amen.*

## HETEDIK FEJEZET(\*\*)

### Halhatatlanság. Szellemközlekedés

**ISTEN SZELLEM.** Isten az őserzés, az őselet, az ősgondolkodás. A szellem - fény, és Isten az ősszellem - az ősfény. Istennek érzete - szeretet; élete - erő; gondolkodása - bölcsesség. Minthogy pedig Isten az ősszellem, mindent, amit teremtett, önmagából teremtett; a teremtettnek tehát élnie, éreznie és világítania kellett. Isten, mint örökkévaló, nem halhat meg, ami tehát Belőle, az örökből, a halhatatlanságból származott, szintén örökké kell, hogy éljen, örökké érezzen, örökké világítson, s meg kell, hogy világosítsa azt, ami még megvilágítatlan. **A teremtés törvénye „növekedés” és „terjeszkedés”, a terjeszkedés által pedig az üres sötétség betöltése.** Minden teremtett lénynek és dolognak megvan a maga természete, amely útját mintegy előírja, meghatározza kiterjedését és tökéletességét. Ha a teremtmény megtartja ezen őstermészetét, ezáltal törvényszerűen képződik ki; ha azonban megváltoztatja őstermészetét, ellentétesen képződik ki, s természetellenességbe esik.

Mindaz, ami az idő folyamán őstermészetét átalakította, ezáltal érzését, életét és világosságát is átalakította. Ha a világosság elhomályosodik, a szeretet gyűlölséggé fajul, - összeomlik az élet, az örökkévalóságból az idők hatása alá kerül, és ebből származik a halál! Ami megmarad őstermészetében, az megszakítás nélkül az örök életben marad. Ami pedig őstermészetét megváltoztatja, meg kell, hogy haljon, és a meghalás által mindaddig átalakíttassék, míg őstermészetét újból feltalálja, s ez megengedi neki, hogy az örökkévalóságban éljen. Ha azonban a szellem az örökkévalóságból az idő hatalma alá kerül, és időről-időre meg is kell halnia, ebből nem az következik, hogy megsemmisülne. A halál ugyanis nem semmisít meg, hanem csak átalakít. Ő az igazságosság szolgálja, ami viszont nem más, mint átváltozott szeretet, átváltoztatva azon teremtmény által, aki az ő őstermészetét felforgatta. **Azoknak a teremtményeknek, akik őstermészetükben megmaradtak, nincsen szükségük az igazságosságra, mert ők már a szeretetben élnek. A szeretet ősszellemi, az igazságosság időleges szellemi, átváltozott érzés, mely átalakulásoknak és visszafejlődéseknek van alávetve, és nem ma-**

rad örökké igazságosságnak, hanem megint szeretet lesz belőle, amikor minden ellentétesen kialakult teremtmény törvényes visszaalakulása által újból föltalálta őstermészetét.

**Az emberek azt mondják, hogy az igazságosság Istennek őstulajdonsága; mi azonban azt mondjuk: nem! Istennek csak egyetlen érzése van: a „szeretet”, ez az Ő örökkévaló tulajdonsága.** Mindazon egyéb tulajdonság vagy érzés, melyet az emberek Istennek tulajdonítanak, csupán a szeretet változatai. Isten türelmesége és könyörületessége éppen úgy átváltozott szeretet, aminthogy az igazságosság is az. **Minden teremtmény, melynek Isten türelmére, könyörületességére, igazságosságára és kegyelmére szüksége van, olyan alakban érzi Isten szeretetét, amint arra neki szüksége van. Az a teremtménye Istennek, aki őstermészetét megtartva az örökkévalóságban él, - nem igényli a türelmet, és mert boldog a könyörületességre sincsen szüksége, hanem él az ősérzésben, a tiszta, hamisítatlan szeretetben.** Az elfajult teremtmény, Istennek időnként érzett minden melléktulajdonságát idővel megint olyannak fogja érezni, mint kezdetben, mikor még nem volt elfajulva. Mert minden időleges érzés ismét ősérzéssé lesz, ha a teremtmény az ősállapotba, az örökkévalóságba belép. A fény elhomályosodása sűrűséget, ködöt és végül sötétséget okoz. Mindaz, ami Istenből jött, kezdetben világos és folyékony volt, s csak az ellenszegülő szellemek által okozott átalakulás folytán lett sötétté és szilárd-dá. **A folyékonyból szilárd anyag lett, éppen mint ahogy a szellemek fényburkából hús lett. Valamint minden elfajult, vagy elfordult lény számára a szeretet helyett az igazságosság lett törvényé,** s ezen érzés az idő folytán megint az ősérzéssé - szeretetté - kell, hogy visszaképződjék. Éppen úgy a szilárd, sötét anyagnak is megint folyékony, világító anyaggá, az elhomályosult szellemnek pedig fényszellemmé kell visszafejlődnie. Ebből látható, hogy nincsen megsemmisítő abszolút halál; hanem mindenben az ősszellem őséletének, a halhatatlanságnak kell uralkodni, és hogy az az igazság, miszerint minden halandó halhatatlan, semmiféle tantétel által meg nem döntethetik. **Őstermészetét egyetlen teremtett lény sem veszítheti el, hanem csak eltorzíthatja, az idők folytán azonban, -**

**éppen őstermészetének ezen ereje által, - Isten eszközeinek alkalmazásával azt ismét vissza kell fejlesztenie.**

Ami halhatatlan, annak nyilvánulni is kell tudnia, és pedig a szilárd anyagban a szilárd anyag törvénye szerint, a folyékony anyagban pedig ezen anyag törvénye szerint. Csak az emberi szellem eltévelyedése az, mely azt véli, hogy testének halála után ő is megsemmisül. Pedig az ő lénye nem semmisült meg, mert nem is semmisülhet meg, hanem csupán érzései bénultak meg, és ezen bénulása miatt nem tudja magát tájékozni, dacára annak, hogy él és van - elvesztvén öntudatát! Ha az érzés megdermedt, a teremtmény mindaddig nem mozdulhat, míg egy melegség át nem járja és dermedtségét fel nem oldozza, amit a halálból való felébredésnek neveznek. Valamint a földön sok olyan ember van, kinek szívbeli érzése annyira megdermedt, hogy semmi emberi nyomorúság meg nem indíthatja őt, (az un. szívtelenek), úgy a túlvilágon is sok olyan lélek van, kik a test halála után hasonló érzéketlenségbe jutnak, mely minden képességüket megbénítja, annyira, hogy a lélek saját létének öntudatával sem rendelkezik. Ez az eset főként azoknál következik be, akik mint emberek a földön nem hittek lelkük halhatatlanságában. Ezeknek hitetlensége már az emberi testben is előidézte érzéseik megbénulását, mert a hit az embernek az az érzése, ami az örökkévalóság tiszta fényszellemeinek a szeretetét. **A hit az ősérzésnek a leggyengébb nyilvánulása. A hit, különböző fokozataiban, többé kevésbé erős áthasonulása az ősállapotnak; felcsillámlása az emberi lélekben megmerevedett őszeretetnek.**

A hit fokozódásában Istenszeretetté és emberszeretetté hatványozódik, mely utóbbi szeretet azonban az embernél csak vonzalomnak és csak kevés esetben nevezhető ragaszkodásnak. Az ember erős hite által érezheti Istenének szeretetét, de csak olyan mértékben, amelyben fokozata azt megengedi. Istent valójában senki sem érezheti a földön, mert ezen érzés hatását mint ember el sem hordozhatná; meg kellene hálnia, mielőtt még Istent teljesen megérezte volna. **Az ember az ősérzéstől oly messzire eltávolodott, hogy arról még fogalmat sem lehet neki nyújtani. Itt a földön csak a hitet gyakorolhatja az ember, ami az ősérzésnek a leggyengébb foka. Az, amit az emberek szeretetnek neveznek, egyáltalában nem hasonlítha-**

tó össze az őseredeti érzéssel. Az ember szeretete alacsony fokozatán érzékiség, magasabb fokában vonzalom, legmagasabb fokában ragaszkodás - egy vagy legfeljebb néhány közelálló személy iránt, de sohasem áldozatkészség és áldozatképesség az emberiség szellemi és anyagi javáért.

**Az emberek erre azt válaszolhatnák: hiszen mi embertársaink iránti szeretetből olyan sok jót teszünk, segítjük őket előhaladásukban, s támogatjuk azokat, akiknek támogatásunkra szükségük van! Én azonban azt mondom: csalódtok, óh, emberek! A ti jótetteitek nem a szeretetből, hanem a kevélységből és önzésből származnak!** Ti azért segítitek és támogatjátok embertársaitokat, hogy azáltal vagy anyagi előnyökhöz juthassatok, vagy pedig alattvalóitokká tegyétek őket; de legalább is, hogy az ő ragaszkodásukat megnyerjétek, s dicsérjenek és tiszteljenek benneteket. Azokat az embereket, kik Krisztus szellemében képesek a szeretetet gyakorolni, igen könnyen össze lehet számlálni a milliók között. A szeretet ilyen cselekedeteire hit nélkül senki sem képes. Ehhez erős, tiszta hitre van szükség, mert csak ezt az érzést elégíti ki a saját megelégedése. **Azoknak az embereknek azonban, akik jótékonytákoságot gyakorolnak, vagy pedig a népeknek a szellemi és anyagi járomból való felszabadítását írják zászlójukra, legtöbbszörre semmilyen hitük nincs, vagy pedig csak hamis hitük lévén, jótetteik önmagukban nem elégítik ki őket, hanem az emberek dicséretére, jutalmazására, vagy hódolatára pályáznak. Ők csak üzletszerűen cselekednek,** azért adván az embereknek valamit, hogy tőlük valami egyebet kétszeresen és háromszorosan kapjanak érte vissza. Igazán boldog azonban csak az lehet, aki jó cselekedetéért semmit sem kér és nem vár, mert az ilyet pusztá érzése is boldogítja, s az ilyen megelégedett önmagával! Akinek azonban hite nincs, az csupán jótettével nincsen megelégedve; - az ilyen, hogy elégedett legyen, dicséretet, jutalmaztatni, tömjéneztetni akar az emberek által. Ez a megelégedettség azonban hamar elmúlik, amint a füst elszállt és a dicséret elhangzott! Akkor azután az illető ismét új dicséret és új tömjénfüst után kapkod, s megint tesz valami jót, hogy egy kis időre újból elégedett lehessen. Mindezen visszás igyekezetnek és cselekedetnek pedig a hitetlenség és tévhit az alapja, mert annak az ember-

nek, kinek igaz hite van, nem tudja a balkeze, hogy mit cselekszik a jobb; addig azonban, míg itt nem tart, nincs is igaz hite még akkor sem, ha azt véli is, hogy van! **És amikor azt állítom, hogy nincs igaz hite, ezzel azt akarom jelezni, hogy nincs igazi emberszeretete, mert az embernek minden szeretete hitében van, viszont ezen hitbéli érzésében, mely tulajdonképpen csak őszérzésének visszfénye, vannak meg összes többi emberi érzései is.** Az az ember, kinek hite nincs, remélni sem tud; az ember csak hite által érzi Istenét, sejti őszállapotát, és csak általa remélheti, hogy ezen állapotát egykor újból eléri. Az ember csak az igaz hit érzései által törekedhet valódi célja után, melyet hite sejteni enged neki. Akinek nincsen valódi hite, annak valódi, szilárd célja sincsen; számtalan célok után tapogatózik, de ezek mind csak agyrémek; mert egyetlen kivezető út és egy cél van csupán, és ezt csak az sejtethi, aki igazán hisz.

Amikor Krisztus a felebaráti szeretetet, azaz a személyválogatás nélküli emberszeretetet tanította, ezzel igazán hinni tanította az embereket, mert egy hasonló eredet hite nélkül nem létezhetik általános emberszeretet. Aki azt mondja, hogy szereti felebarátját és nincs ilyen hite: az önmagát áltatja; az nem ismeri önmagát, s göggyét tartja szeretetnek! **A hitből megismerés fakad. Nem az őszállapot megismerése, hanem az a megismerés, hogy a hit tevékenysége nélkül nincs előhaladás az őszállapot felé! Ha az embernek megvan ez a megismerése, akkor már elvégezte ezen világbeli iskoláját.** Az ilyen ember szeretni fogja az embereket személyválogatás nélkül; tudni fogja őket szeretni, mert érzései elérték a legmagasabb fokozatát annak, amit ezen világon el lehet érni. De az ilyen ember sok csodát is tehet, mert az általános emberszeretet az embernek legnagyobb csodája. Ezekkel a szavakkal: **„Ha annyi hitetek volna, mint egy mustármag”** az őszérzésnek azt a fokát jelöli Krisztus, melyet az ember a földön elérhet, s amellyel olyan csodákat is művelhet, aminőkről Krisztus az említett hasonlatban beszél. Az emberek mindenféle olyan csoda után kapkodnak, ami érzéseiket izgatja, s amellet a leghasznosabb csodát nem keresik, mert azt vélik, hogy az nem is csoda. **Ők csak a fizikai és nem az erkölcsi csodákon kapkodnak. Ha annyira vihethék, hogy kézrátévással a testi fájdalmakat és hibákat megszüntethetnék, már kiváló csodatevőknek képzel-**

**nék magukat, és nagyon sokat tartanának magukról. Pedig ezek még távolról sem a leghasznosabb csodák!** Vannak a testi fájdalmaknál nagyobb fájdalmak is; vannak gonoszabb betegségek is, mint a test sínylődései, s veszélyesebb halál a testi halálnál. Ilyenek: a lelkiismeret mardosásai; a lélek fogyatkozásai és annak halálos álma, melyeket gyógyítani senkinek, még annak sem jut eszébe, akiben megvannak, - és bizony megvannak mindenkiben! A hit fokozása ellenben hasznosabb csodákat művelhetne az emberben, mert a komolyabb bajokat, a lélek betegségeit gyógyíthatná meg, és halálos álmából ébreszthetné föl azt. Ezt az erőbeli érzést azonban nem művelik az emberek, sőt szégyellik magukat miatta. Azért nem képesek felfogni, hogy az ember számára más állapot is létezhessék, mint az, amelyet itt a testi életben leél; más kötelessége is lenne, mint a testről való gondoskodás, és más haszna is lehetne, mint ebben a testben minél hosszasabban és dúsabban élni. Azért tagadják azután a testi halál utáni egyéni tovább élésüket, erkölcsi felelősségüket és szellemi tökéletesedésüket az örökkévalóságban, mert egyáltalán nem érzik, hogy mindez tényleg létezhethet, s még kevésbé van meg az a pozitív megismerésük, hogy ennek úgy kell lennie! **Azért van a túlvilágon is oly sok halott, aki még azt sem tudja, hogy meghalt,** s azért kell Isten szolgálainak odaát is oly sok csodát művelni, és oly sok lelket felébreszteni halálos álmából, aki a földön emberi testében nem volt felébreszthető! A testben levő és a testnélküli alvó lelkeknek felébresztései leghasznosabb csodái Krisztusnak. Ezek azok az üdvös célú csodák, melyeknek naponként és óránként kell megtörténniük úgy ezen, mint a más világon, mert állandóan reá kerül a sor arra, hogy egyesek fölébredjenek mély álmukból, és halvány sejtelmük támadjon ösérzésükről. Istennek sok szolgálja tevékenykedik itt is, ott is a felébresztés és a gyógyítás körül, mert senki sem gyógyítható meg addig, amíg föl nem ébresztetett. Előbb élnie, tudnia és éreznie kell, hogy beteg, majd kérnie kell a gyógyulását, és csak akkor küldi hozzá Isten az orvost, aki meg tudja őt gyógyítani, ha engedelmeskedik neki, és beveszi azt a gyógyszert, melyet neki ad, megbízva az orvosban és remélve gyógyulását. **Sokan felébresztetnek, és orvosi kezelés alá kerülnek, azonban nem engedelmeskednek az orvosnak; áthágják rendeleteit, s nem veszik be rendesen a nekik adott**

gyógyszert. Az ilyenek azután bár fölébresztve, de betegen jönnek át a nagy kórházba, s amire itt nem voltak képesek, arra idők múltán ott kell, hogy képesek legyenek. Isten azonban már annak is örül, ha gyermekei legalább ébren jönnek át; - már ez is sok annyira elhalt érzéseik mellett! Sőt, ha valaki itt ezen a világon csak félig gyógyíttatja is meg magát, Istennek már abban is nagy öröme telik! A gyógyulás azonban nagyon fájdalmas, mert az orvos nem kíméli a kést; folytonosan vagdalja a kinövéseket. Némely ember, ha közel érzi orvosának kését, eltávolítja magától az orvost, s nem enged magát vagdaltatni. Inkább megint lefekszik aludni, mert amikor alszik, nincsenek fájdalmai - s ezt a tetszhalott állapotot többre értékeli.

Örökké azonban senkinek sem szabad aludnia. Időről időre megrendül a világ, az alvók felrázatnak álmukból, és különféle hangok által munkára szólíttatnak. **Ezeket a felszólításokat, melyek olyanok, mint az erős hangú harangok, sorscsapásoknak nevezik az emberek. Természetes, hogy a mélyen alvónak az erősen hangzó harangra van szüksége,** hogy annak hangját meghallja, mert neki erre a hangra tudatára kell jutnia önmagának, származásának és céljának, s meg kell ismernie halhatatlanságát, és azt, hogy feladata és célja van, s törekednie kell ezen cél - saját ősállapota - felé! **Ha a hit azzá a valódi érzéssé, amivé a földön ki kell fejlődnie, t. i. az általános emberszeretet érzésévé fejlődött ki, akkor elérte az ember földi tökéletességét.** Az általános emberszeretethez a kulcsa azonban: az őszinteség, azaz ama készségünk, hogy érzelmeinket akadálytalanul megnyilvánulni engedjük. **Az általános emberszeretet akadály: a modern világi műveltség, az őszinteség hiánya, az érzések megnyilvánulásának visszatartása, s belekényszerítése az úgynevezett világbölcsesség béklyóiba, amit politikának neveznek, és ami megakadályozza az igazság megnyilvánulását.** Az ember legdicsőbb érzésének ezen háttérbe szorítása, vagy meghamisítása miatt az emberek mindig jobban és jobban elidegenednek egymástól. Egyik nem ismeri fel a másikról, hogy tulajdonképpen kivel van dolga, mert úgy érzi, hogy embertársának megnyilatkozása a legtöbb esetben hiú csalkép, lényének csupán a modern világi műveltség által kicsiszolt hamis csillogása. Minthogy pedig az

emberek valódi érzéseiket nem nyilvánítják, sőt már annyira ment a dolog, hogy nem is merik azt egymás előtt kinyilvánítani, **azért a kölcsönös bizalom eltűnt, és általános bizalmatlanság költözött be a világba! Hogy pedig a világ miképpen halad ezen az úton, azt a tapasztalat eléggé bizonyítja, nem szükséges, hogy én mondjam meg.** Mire való tehát egy olyan műveltséget tovább ápolni, melyről meg vagyunk győződve, hogy az embernek kárára van, mert az ember legszentebb dolgát, az igazságot, aláássa, s betömi az ember száját, hogy a szent igazságot ne mondhassa ki? Szeretném megkérdezni azoktól az emberektől, kik annyira megkövetelik, hogy egészséges értelmüket elismerjék, vajon az ilyen műveltség csakugyan a józanésznek eredménye, s egészséges gondolkodásnak a gyümölcse legyen-e?

**Minden gyűlölet, minden ellenségeskedés, amit az egyének és népek egymás ellen táplálnak, csak érzéseik félreértésén alapul, mert azokat nem nyilvánítják őszintén, s nem gyakorolják becsületesen, hanem mindig, minden alkalommal meghamisítják és elnyomják!** Ha az emberek egymás iránt őszinték volnának, meg tudnák egymást érteni, s ezáltal szeretni is tudnák egymást. Nem támadnának tehát haddal egymásra, s nem irtanák ki egymást, mert őszinteségük által mindig jobban megértenék, ezáltal mindinkább gyámolítanák egymást, s boldogságban élnének. Minthogy az emberek szekere már annyira rossz útra tévedt, hogy saját erejükből nem képesek azt többé a helyes kerékvágásba visszaterelni, egy más erőnek kell a szekér küllőibe belekapaszkodnia, hogy visszaterelje azt ama helyes kerékvágásba, melyben haladnia kell. Ez a beavatkozás nem tetszik az embereknek, akik még jobban félre akarnak térni - s minden hatalmukkal ellene szegülnek. Egyetlen bölcs atya sem törődik azonban engedetlen gyermeke ellenszegülésével, hanem minden hatalmával a jó útra irányítja őt, mert tudja, hogyha a gyermeknek megjön az esze, meg fogja köszönni ezt az irányítást. És azok a hatalmak, melyeket Isten az Atya azért küld, hogy az emberek rossz útra tévedt járművét megragadják, meg is fogják azt vaskézzel ragadni, annyira, hogy azok, akik ezen hatalmak létezését letagadják, legalább azok sújtó kezét ne tagadhassák el, hanem fájdalmasan megérezzék azt.

A szerető Atya megengedheti ugyan, hogy gyermekei egy kissé játszanak önmagukkal és alkotásaikkal, de ha azt látja, hogy az ő saját művei kárt vallanak a gyermekek játékaik miatt, bármennyire tiltakozzanak is ellene, mégis meg kell hogy hiúsítsa játékaikat a saját érdekükben. Ha majd egyszer érzésük tisztultabb lesz és megismerik a meghiúsítás hasznát, akkor imádni fogják Azt, aki játékaikat elrontotta! **Isten tudja ezt, azért nem is törődik az emberek tiltakozásával, hanem szakadatlanul jót művel az ő gonosz embe-reivel. Ez a jó, - ami az embereknek oly keménynek tetszik, - erőteljesen hat az ő érzésükre, szakadatlanul tisztítja azt,** míg eléri azt a fokot, amelyet itt elérhet; míg nem az ember megérzi halhatatlanságát, felelősségét és egy felfoghatatlan, de mégis feltalálható Lénytől való leszármazását, s míg megismeri azt, hogy az Ő feltalálása érdekében meg kell térnie, s többször meg kell halnia. Minden teremtmény egyetlen Teremtőtől származik, és ezzel, mint Fenntartójával, folytonos érintkezésben kell állania. E függés alól egy teremtmény sem vonhatja ki magát, habár azt nem is minden teremtmény ismeri fel egyformán, mert a különböző fokú teremtmények érzései is különbözők.

**A mindenség értelmes teremtményei, kiket ti szellemeknek neveztek, akikhez az emberek is - mint testet öltött szellemek - tartoznak, ezen Teremtőnek szellemi gyermekei, arra teremtve, hogy az anyagi alkotás élén álljanak.** E célból, azon kívül, hogy Teremtőjüket megérzik, ami Tőle való függésüket határozza meg, kell, hogy egymás közötti személyes érintkezésük is legyen, ami viszont összetartozandóságukat határozza meg. És habár a szellemi bukás után az alkotásban megszakítás állott is be, - ezt a megszakítást a dolgok új rendjének kellett követnie, - amelynek élére az értelmes lények egy kormányzó szervezete (hierarchiája) került. Az anyagi alkotásnak ezek az értelmes lények lévén a mozgatói, az anyagi alkotásban is életre kellett jönnie a hierarchikus szervezetnek. Innen van, hogy az alárendelt szellemcsoportok a nekik alárendelt világokkal, mint bolygókkal és mellékbolygókkal a magasabb rangú világok és szellemcsoportok körül keringenek és ezekkel szemben egy meghatározott függő viszonyban vannak. **A szellemcsoportok és világaik között, az ősnapoktól kezdve, le az utolsó napkörig, úgy**

**szellemi (intellektuális), mint természeti (életprincípiumi) összeköttetés áll fenn**, hasonlóan a ti táviró összeköttetéseitekhez, állomásról állomásra, amely összeköttetések azonban mégis valamennyien egy központban egyesülnek, ahonnan igazgattatnak.

A teremtésnek a Teremtővel való ezen számtalan érzésbeli és életösszeköttetése, hasonlít azokhoz a sugarakhoz, melyek az ősfényből kiindulva, áthatolnak a mindenségben. **Minthogy pedig Isten, a mindenség Teremtője szellem, ennek következtében Istennek az egész mindenségben áthatoló akarati- és életkisugárzása nem más, mint a Teremtő és teremtés között természetes módon létrejövő szellemi közlekedés, amely által az anyagi alkotáshoz folytonosan új, megifjító életáram vezetetik, hogy ekként életben maradjon.** Az anyagi alkotás élén álló értelmes teremtmények, kétféleségük miatt a Teremtővel kétféle érintkezésben kell, hogy álljanak, az Isten életáramán kívül az ő akaratiának kiáramlását is kell hogy megérezzék, amely fokról-fokra, lépcsőről lépcsőre lehatol a szellemvilág legmélyebb mélységéig, s felülről egész le, mindent alattvalójává tesz. **Az intellektuális szellemi közlekedés eredete tehát nem a mostani spiritiszta korszakban, s nem is azon rég elmúlt időben keresendő, amikor az első emberek éltek a földön, - hanem abban az elképzelhetetlen ősidőben, amikor Isten az értelmes teremtményeket (szellemeket) teremtette, kikből örökkévalóságok multán az emberek lettek.**

A szellemek, akár szellemalakban, akár emberi testben, nem egyebek, mint a teremtés nagy Mesterének munkásai, arra teremtve, hogy a nagy, egyetemes világban, Mesterük akarata szerint mozogjanak és alkossanak, kiképezzék és tökéletesítsék azt, ami a teremtésben alájuk rendeltetett, és ezáltal ők maguk is kifejlődjenek és tökéletesedjenek. Mivel pedig a szabad akaratot, mint mozgatóerőt, a Teremtő minden értelmes lénynek megadta, már ebből a szabadságból önként következik az ő szellemi képességeiknek egyenlőtlen kiképződése. Az értelmes teremtés ennél fogva, még mielőtt világok lettek volna, máris egyenlőtlen haladást mutatott fel, ami különbségeket és fokozatokat hozott létre, és oka a teremtésben levő fokozatos kormányzati szervezetnek (hierarchia). **Az emberek tapasztalásból tudják, hogy az erősebben kifejlődött képességek az embernek**

**azt a hatalmat kölcsönzik, hogy a kevésbé kifejtett szellemi képességekkel bíró embereket hatalma befolyása alá rendelheti.** Mindig a szellemi erő az, amely a fizikai erő fölött túlsúlyban van. Ezért tudnak az emelkedett szellemek, kiknek szellemi képességeik kifejlődtebbek, a jelentéktelenebb szellemekkel kényszerítően rendelkezni, mert az erős akarat uralkodik a gyengébb fölött, s még inkább az anyag fölött, melynek semmi akarata sincs. **Ha az emberek természettudományukat ezen szempontból építenék fel, világossá kellene hogy legyen előttük az, hogy az anyagtól fölszabadult szellemek minden anyag fölött uralkodni és rendelkezni képesek; és ha ezzel tisztában lennének, nem beszélnének csodáról,** amikor láthatatlan szellemi erők által, az előttük ismeretes természeti törvények ellenére, látnának tárgyakat mozgattatni. Mert egy erőszellem előtt nincs olyan anyag, melyet szétbontani és összetenni ne tudna, sem pedig olyan, amelyen ne tudna áthatolni.

Ezek egészen egyszerű dolgok, melyeket kevésbé kellene megcsodálni, mint azokat a dolgokat, melyeket testnélküli erőszellemek az embernek a lelkében képesek előidézni. **Az erkölcsi csodák ugyanis nagyobb csodák a fizikaiaknál, és az emberen nem lehetne erkölcsi csodát művelni, ha nem lenne meg az a képessége, hogy a szellemek által befolyásoltassék, sőt hogy velük állandó összeköttetésben legyen.** Erkölcsi csodát azonban csak olyan emberrel lehet művelni, aki a szellemvilág befolyásában hisz. Ne értsetek félre óh emberek, ha azt mondom: hogy nem lehet csodát művelni; ezt hitetlenekkel is meg lehetne, de nem szabad megtenni, mert az törvényellenes volna. A Mindenhatónak volna ugyan ereje hozzá, hogy az ő törvényét felfüggeszse, de Ő ezt nem teszi, hanem megvárja, amíg a hitetlen teremtmény, a különböző eszközök által, melyeket az ember sorscsapásoknak nevez, annyira jut, hogy önmagának építi föl a hitét. **Ha azután az emberben a hit felépült, akkor már törvényes alapon áll és segíthetnek rajta az olyan lények, kik erőbelileg fölötte állnak, és hatalmuk van arra, hogy hitét elősegítsék, hogy az még jobban kifejlődjék, és erkölcsi természeténél fogva az erkölcsi csodát létrehozza.**

Sokféle olyan erkölcsi csoda van, amiket az emberek annak dacára sem tartanak csodának, hogy rájuk nézve valóban nagy cso-

dák, mert senki sem képes őket minden erőmegfeszítéssel sem hirtelen előidézni, lévén ezek éppen oly természetesek, mint a teremtés minden csodája, amelynek növekednie és képződnie kell, mint a természet minden növényének. Miért nem lehet a kevély ember egyszerre állandóan alázatossá? Azért, mert ezen csodához hosszabb időn át erős pácok, megalázó keserves sorscsapások által elő kell készíttetnie! Akinek azonban hite van, ezáltal az előkészületet meggyorsítja; hamarabb leveti a kevélységet, hamarabb lesz alázatos, türelmes és engedelmes. Az az ember pedig, aki hitében már megerősödött, már emberi életében is annyira viheti, hogy a legnagyobb emberi csodát, az általános emberszeretetet tudja művelni. Igen, mert a szellemek az ilyen embernek hűségesen segédkezni fognak lelke átalakításában, olyan gondolatokat és érzéseket ültetve be lelkébe, melyek mint jó kenőcsök segítik megkenni a szekér kerekét, hogy ne olyan nyikorogva haladjon a tökéletesség ama célja felé, mely az embernek itt kitűzetett. **Ha az embereket nem befolyásolná a jó szellemvilág, bizony soha sem jutnának el oda ahhoz a célhoz!**

Az olyan ember, akinek hite van, és önmagát is meg akarja figyelni, csakhamar rájön, hogy benne kétféle erő tevékenykedik: egy olyan erő, mely visszatartja attól, hogy tökéletesítse magát, és egy olyan, amely ebben segítségére van. Minthogy pedig „hasonlót hasonlóval” szilárdan álló természettörvény, a hitetlen embert nem befolyásolhatják olyan szellemek, akik őt erkölcsi tökéletesedésében segíthetnék, mert az ilyen szellemeket csak a hit ereje képes vonzani. És mivel az ilyen ember jobb szellemeket nem képes magához vonzani, tehát annál inkább zsákmányul kell esnie a rossz alantas szellemeknek, minél jobban szereti és ápolja az alantas tulajdonságokat. Ezáltal azonban a hitetlen ember tökéletesedésének célpontjától mindinkább eltávolodik, sokkal több időre lesz tehát szüksége ahhoz, hogy szabadsághoz juthasson, és sokkal tovább marad szolgája amaz alacsony természeti ösztönöknek, melyeket az alantas szellemek előszeretettel ápolnak benne, mert általuk ösztöneiket ők is kielégíthetik.

**Az ember megtestesült szellem, ennél fogva nem lehet kizárva a hozzá hasonló, testnélküli szellemekkel való közlekedésből, mivel ezek az egész mindenséget betöltik. Ha ti emberek láthatnátok azon**

számtalan sok szellemet, akik titeket körül vesznek, körülöttetek sűrűsödnek, s titeket a maguk részére megnyerni igyekeznek, - csodálkoznátok, és jobban vigyáznátok magatokra. Nézzétek csak az Isten-tagadót, miként igyekszik eszméit azokra az emberekre átvinni, akikkel érintkezik, s mint örül, ha megnyeri őket az ő hitetlenségének. Éppen így a hívő ember is; ő is örül, ha embertársait hitéhez térítheti. **De így van ez a túlvilág szellemei között is. Ők is igyekeznek eszméiket a maguk módja szerint elterjeszteni, s azoknak minél több szellemet és embert megnyerni. A jónak és rossznak ezen sürgős forgása közepett áll az ember, az ő szellemi képességeivel!** Nem hatalom nélkül, nem fegyvertelenül, mert hiszen ez igazságtalanság volna Istentől, aki őt azért állította helyére, hogy ott küzdjön! Isten hasznos fegyvereket adott az ember kezébe, csak azután vegye használatba őket, s képességeit és erőit használja ki arra, hogy a gonosz kísértéseinek ne csak ellenálljon, de sőt a gonoszt az ő jobb eszméinek meg is nyerje és magához emelje. **Ha az ember ezen a világon az őt megkísértő szellemek és emberek gonosz támadásai ellen győzedelmeskedik, ezen győzelem által még semmi érdemet sem szerzett, miután csak a saját bőrét mentette meg és csak magának dolgozott.** Ha azonban valaki gonosz ellenségét képes a rossztól eltávolítani, a jónak megnyerni és magához emelni, - akkor már érdemet is szerzett, mert nemcsak önmagát nyerte meg, hanem testvéreket is megnyert, testvéreinek ragaszkodását vívta ki és ezeknek vezetőjévé lett. Az ilyen ember megérdemli, hogy viszont őt is más testvérei segíthessék, akik erősebbek mint ő. Aki pusztán saját bőrét őrizte meg, az csak önző munkát végzett, s még nem érdemelte meg az idegen erőteljes segítséget. Aki azt akarja, hogy mások is fáradozzanak érte, annak magának is kell másokért fáradoznia, és az ilyen irányban tett erőfeszítések határozzák meg az erősebb szellemek részéről jövő segítség fokát, kik viszont abban fáradoznak, hogy őt a saját magasabb fokozatokra fölemeljék.

**Kedves emberek! A szellemekkel való közlekedés örök törvény, egyetlen szellemi lény sem nélkülözheti azt, éppen úgy, mint ahogy egyetlen természeti lény sem nélkülözheti az életközlekedést.** Életközlekedés nélkül fizikailag, szellemközlekedés nélkül erkölcsileg kellene az embernek meghalnia! Szomorú képet

mutat annak az embernek értelme, aki szellemi életforrását elvitatja! Ez éppen olyan, mintha valaki a levegőt vitatná el, amely őt körülveszi, és vérét felfrissíti.

**Kedves emberek! Maga a levegő sem volna, ha azt a szellemek elő nem állítanák, mert a levegő nem őselem, hanem az elemek összetételéből áll. Ha azonban a levegőt a szellemek csinálják, akkor szellemeknek kell benne lenniük, s ti nem lélegezhetek be levegőt szellemek nélkül.** Ti azt elfogadjátok, hogy levegő létezik, miért nem ismeritek el hát annak alkotóit is? Ez több a balgaságnál! Semmi sem csinálódik magától; mindent csinálni kell, hiszen azért alkotás; aki tehát az alkotást elismeri, annak alkotóját pedig nem, az balga, s annak értelme alszik!

Nemde, egyetlen egy világtest is milyen sok alkatrészből van alkotva? Ahányféle alkatrésze van egy világtestnek, annyiféle osztályú szellemeknek kell benne lakniuk, melyek ezen alkatrészek lelkei, mert minden anyagnak, ami létezik, szelleme, lelke is van. Enélkül nincs erő, nincs mozgás, nincs élet, nincs szín, nincs szag, nincs íz, röviden, nincs tartalom! És az anyagot elismeritek, de azt, ami neki életet, mozgást, erőt és tartalmat kölcsönöz, nem akarjátok elismerni? Ez annyit tenne, mint valakinek a saját életét és saját mozgását elvitatni! Miként élhetne és mozoghatna ugyanis az ember éltető és mozgató erő, a szellem nélkül? Hiszen az emberek láthatják, hogy ha a szellem a testből kivonul, ez összeroskad és az ember halottá lesz! Az összes teremtett lények szellemi közlekedése öröktől fogva való, s az örökkévalóságig érvényes őstörvény, és ha az emberek ezt az őstörvényt gondolkozásbeli restségük és ellentétes természetük miatt mintegy el is veszítették, - Isten, a jó Atya a szellemi közlekedést nem engedheti teljesen elsatnyulni, hanem az alvóhoz egy olyan erős ébresztőt kell küldenie, amelyik akkora erővel fog megnyilvánulni, hogy pozitív létezését, a pozitív emberek sem fogják többé elvitathatni. És ez az idő immár elérkezett. Jó annak, aki szellemi erejével belehatol és áthatol rajta, s a benne rejlő előnyt hasznára fordítja!

**A most minden oldalról fellépő szellemközlekedés, kézzelfoghatóan nyilvánuló jelensége az időnek; hatalmas harang a szellemileg süketek, világos fáklya a szellemileg vakok, és erős lökés a szellemileg érzéketlenek számára, hogy szellemi tetszhalá-**

**lukból fölébredjenek!** Az időnek Isten kegyelme és könyörületessége folytán megnyilvánuló eme jelei, a halottak felébresztését jelenti, mert életre és munkára hívó szózatának következménye az emberi nem feltámadása kell, hogy legyen! A szellemileg halott emberek, akik saját szellemükben nem hisznek, s ez okból más szellemekben sem képesek hinni, letagadják azoknak megnyilvánulásait, bárha látják, hallják és érzik is azokat. Ezeket tehát erőteljes felébresztés által kell öntudatra és önmegismerésre hozni, hogy meg tudják ítélni eddigi gondolkodásukat, akaratukat és cselekvésüket, s lássák be, hogy mennyire terméketlen volt az! Minthogy az összetartozandóság törvénye szerint a szellemközlekedés öröktől fogva fennáll, azért egyik szellem a másikat befolyásolhatja, és azon áthatolhat. Az embert is számtalan szellem körveszi éppúgy, mint a levegő; ésszerűen tehát nem lehet kételkedni abban, hogy azok a szellemek, melyek őt körveszik, éppen úgy, mint az őt körvesző levegő, szintén befolyást gyakorolhatnak reá. A levegő életerőileg, a szellemek gondolat- és akaraterőileg befolyásolják az embert, mindegyik a maga módja, fokozata és ereje szerint, amint az ember éppen vonzza őket. **A szellemek gondolataikat és akaratukat az ember lelkébe vetítik, ezzel bizonyos benyomásokat vesz át tőlük, melyeket azután az ember földolgoz, s szavak és tettek alakjában megint tovább ad, azt vélve, hogy ez saját gondolatainak és saját akaratának a visszfénye. Még a hívó ember sem képes mindig megkülönböztetni, hogy mi az ő valódi tulajdona, és mi az, amit az őt körvesző szellem-lényektől vett át.** Azért nagyon megszívlelendő dolog, hogy az ember szakadatlanul örökdjék önmaga fölött, s mindig szigorúan vizsgálja és ellenőrizze maga magát, hogy távoltartsa magától azokat a szellemeket, akik anyagi örömknek hódolnak, anyagi érzéseket táplálnak, s emberi módon fejezik ki akaratukat. Az embernek kötelessége olyan szellemeket vonzani magához, akik őt csak jó gondolatokkal és jó akarattal befolyásolhatják. Ha az ember inkább az anyagiakhoz hajlik, túlnyomóan hasonló szellemek lesznek körülötte, kiknek hasonló hajlamaik vannak. Az ilyen ember nem fog tudni magának más irányt adni, s mindig azt fogja erősíteni, hogy az ő iránya helyes, mert önmagában semmi más gondolatot és semmi más akaratot nem táplál. Ha ugyanis valaki egyszer egy eszmét megszere-

tett, s ez kívülről eredő hasonló eszmék közlése által óránként, percenként hasonló táplálékot kap, - akkor ezt az eszmét csak nehezen tépheti ki magából, még akkor is, ha annak természetlenségét már fölismerte. Az idegen eszme annyira gyökeret vert szellemében, hogy ennek kiszakítása mély sebet ejt lelkén, amely nagyon fáj neki! **Azért kell az embernek mindig csak jó gondolatokat táplálnia és jó akaratot kifejtenie, mert ezzel lehetővé válik neki hasonló táplálékot magához vonzania, amelyet azután nem fog kelleni kigyomlálnia, s az nem is okoz neki szenvedést, és nem üt lelkén nehéz sebeket.** Ha pedig az ember egyszer felismerte, hogy ez vagy amaz a gondolat, vagy akarat reá nézve káros, ne várjon annak kiirtásával holnapig, hanem irtsa ki önmagából azonnal, amint annak természetlenségét fölismerte. Mert minél mélyebben veszik be magukat a lelkébe, kigyomlálásuk annál fájdalmasabb lesz. Krisztus erre nézve világos útmutatást adott ama szavakban, melyeket egyik elhívottjához intézett: „Hadd temessék el a halottak az ő halottjaikat; te kövess engem azonnal” ne várj holnapig, mert ez idő alatt más gondolatok más akaratot támaszthatnának benned, s régi barátaidtól, akik szellemileg halottak, fájdalmas lehetne az elválás!

**Mindig igaz és mindig új marad ez az ige, óh ember! Ha egyszer felismerted tévedésedet, ne várj holnapig, hanem nyomban vedd el azt magadtól, amíg a tőle való elszakadásod nem okoz oly nagy fájdalmat, és ne várd meg, míg oly mélyen összenő veled, hogy kiszakításánál egy darab hús is vele szakad! Ha fölismerted kevélységedet, óh ember, ne várd meg a megszégyenítést, melyet kevélységed bizonyosan meg fog számodra szerezni, mert az a szégyen, melyet aztán a kevélység fog kiváltani belőled, nagyon fájni fog neked! És ha fölismerted gőgödöt, óh ember, ne várd meg azokat a kemény sorscsapásokat, melyek annyira meg fognak alázni, hogy fél életed utána szakad! És ha fölismerted haragodat, és tudod, hogy milyen rossz következményei vannak annak rád nézve, ne várd meg, óh ember, míg ezek a következmények megölnek, hanem dobd el magadtól, amíg élsz és erőd van hozzá!** Minthogy az emberek nem tudják, hogy erkölcsileg és fizikailag mennyire veszélyesen hatnak rájuk a gonosz szellembefolyások (mert hiszen szellembefolyásokban egyáltalán nem is hisznek), azért Isten az ő ke-

gyelmében figyelmessé teszi őket erre a veszélyre, midőn a szellemekben való hitre vezeti őket, és azok erőszakos befolyásai által hatalmukat felismerteti velük, hogy őrizkedni tudjanak tőlük.

Azért engedi meg Isten minden, még a legalacsonyabb és legdurvább fokozatú szellemeinek is a megnyilvánulást, hogy az embereknek ne lehessen meg az a kifogásuk, miszerint semmit sem tudtak a szellem befolyásáról. A felelősségre vonás órájában sem ez, sem az a másik kifogás el nem fogadtatik, hogy a befolyásnak nem tudtak ellenállani, vagy nem voltak képesek azt ellensúlyozni. **Mon-dottam ugyanis, hogy az ember nem áll fegyvertelenül a harci zaj közepette, Isten nem küldte őt védtelenül a világba. Hanem éles fegyvert adott a kezébe, amely igen is alkalmas arra, hogy ne csak a saját bőrét védelmezhesse meg vele, hanem elég erős ahhoz is, hogy általa ellenségét lefegyverezhesse.** Győztesként pedig csak az fog magasztaltatni, aki minél több ellenséget leigázott. Az ilyenek nem kell többé ezt a harcot megküzdenie, mert ő segítőtársakat küzdött ki magának, akik azután helyette tovább küzdenek. Aki azonban csak saját bőrét védelmezte, és azonkívül semmit sem küzdött ki magának, tovább kell küzdenie és idővel a győzelmet kivívnia! Az összetartozandóság törvénye nem így szól: „Segíts magadon”, - ezt a lét törvénye követeli meg; hanem így: „, **Mínthogy te magad már állasz, segítsd hát föl felebarátodat, hogy ő is lábra tudjon állani, s viszont másnak segíthessen, a bukás (ellenszegülés) fölötti győzelem pedig mindinkább kiterjedjen, és a bukásnak minél több gyermekét tegye a Mindenség nagy Urának alattvalójává**”. Boldog az az ember, aki az időt fölismeri, és a saját gonosz szenvedélyei fölötti győzelem érdekében kihasználja, küzdő testvéreinek is segítségét nyújtván!

Dicső és szent dolog az idő, s minden órája fontos a föld megváltásának munkájára nézve.

Azért világítok be én is az én fáklyámmal nyíltan a világba, leplezetlenül, hogy minden ember megismerhesse a világosságot - **én, a hitnek szelleme, Istennek szolgálja.**

Azért fúvok erőteljesen bele harsonámba, és hirdetem leplezetlenül az igazság szavát a világ népeinek, hogy minden ember megérthesse - **én, az igazságnak szelleme, Istennek egy követe!**

És azért jövök súlyos pörölyömmel és sújtok le vele erőteljesen a szívekre, hogy törjenek meg ezek a szívek, s miután megtörték, új alakot vegyenek föl, - **én, az igazságosságnak szelleme**, az igazságnak bosszúállója - Istenért!

Mi hárman egyek, egy szent szövetség vagyunk; három tagja a mindenség három nagy, hatalmas szellemcsoportjának, Istennek hű szolgálói és az embereknek igaz barátai! **Vajha szövetséget kötnének velünk az emberek és hívőkké, igazságosakká és igazakká lennének! Akkor tudnánk segíteni rajtuk, s magunkhoz emelhetnénk őket. Mert ahol mi vagyunk, ott nincs árnyék; ott minden világos; ott megismerés, erő, szeretet van; onnan öleltetik át és tartatik erősen a földgömb, és tápláltatik hittel, igazsággal és igazságossággal!**

*Szeressetek minket, óh emberek; kövessetek minket és boldogok lesztek, a seregeknek Ura pedig örvendezni fog a mi győzelmünknek, és örülni fog hódításunknak, melyet egy hívő, igaz és igazságos emberi nem alakjában ajánlhatunk fel majd Neki, szent lábaihoz tévén fegyvereinket: a fáklyát, a harsonát és a kalapácsot, hogy meghódított testvéreinkkel fáklya, harsona és kalapács nélkül, világosságban, békében és örömben élhessünk mindörökké! **Ámen.***